

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 2 d'abril de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 654 175 ptes.

AFINANT...

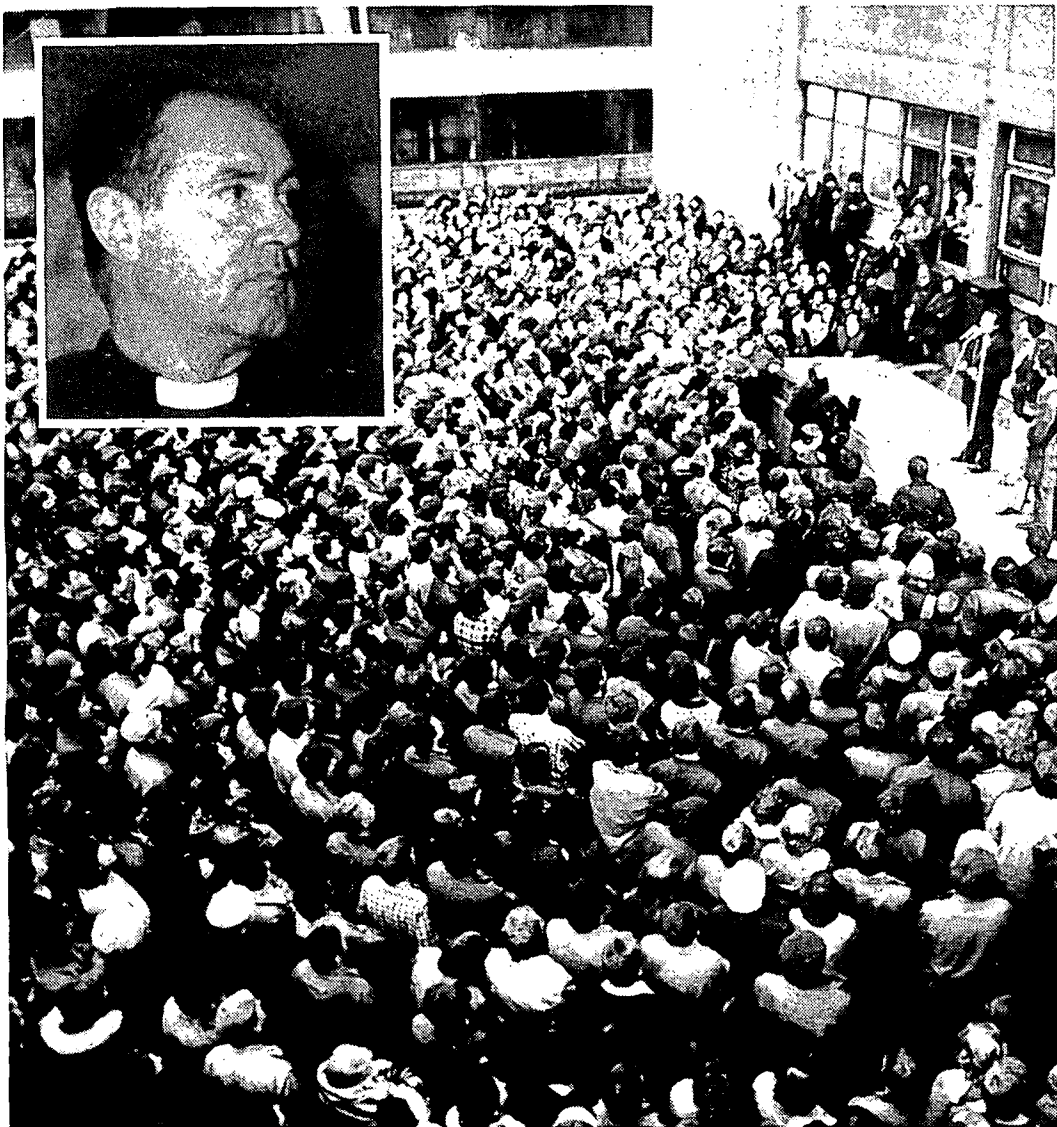
Suspens d'ètica

Fa temps que es va dient i certes reaccions recents ho confirmen. A Espanya anem fluïxos d'ètica, i més d'un es mereix un suspens. Els que "en portem" ho sabem prou bé i no cal que ningú ens ho recordi. La "sotana" no ens eximeix del deure d'obeir les lleis del país, i si les infringim caiem, com tothom sota el pes del Codi penal. Ara bé, la nostra condició de pastors, ministres de la misericòrdia i del perdó, amatents a la sempre possible conversió del pecador ni que sigui delinqüent, ens pot portar a situacions que ens impedeixin "col.laborar" amb els que han de fer complir les lleis; i si aquesta manca de col.laboració és jutjada com un delictes preferirem complir-ne la pena abans que deixar de complir amb el nostre ministeri. En una societat èticament sana cada u fa el seu ofici sense interferir en els dels altres: el metge cura, l'advocat defensa, el jutge sentència, el policia persegueix... I en les societats cristianes, com la nostra —mal els pesi als nostàlgics dels caducats règims ateus—, el capellà acull i perdona per poc que hi hagi senyals de penediment. No qualsevol acolliment és un encobriment. Com tots els ciutadans, també els rectors i arxiprestos tenen el dret de ser considerats innocents si no es prova que han delinquit. I en tot cas, en bona democràcia, les intencions i les opinions no són mai punibles per la llei. En canvi, sí que és punible atribuir-ne de delictives, sense proves, a un altre.

■ Joan E. Jarque i Jutglar

Monsenyor Osés denuncia la campanya oficial contra l'Església

L'Estat intenta crear un Nacional Ateisme

OSCA.- "El pas, ja donat, d'una societat oficialment catòlica, en la qual l'Estat era suport i garant de la unitat catòlica, a una societat democràtica, lliure i pluralista, ens descobreix una primera veritat: que el nombre de catòlics oficials no coincidia amb el dels catòlics reals. Aquesta dada nova és, per si mateixa, positiva perquè la llibertat de consciència, valor inalienable, no pot apostar per un Estat que, d'una manera o altra, coaccioni cap a una o altra opció religiosa", ha escrit en una carta pastoral monsenyor Osés, bisbe d'Oscà.

"Però —continua dient— tampoc no podem estar d'acord amb un Estat que avui, de diverses maneres, subtils o descarades, soscava la fe i la religiositat del poble. Si és rebutjable el Nacional Catolicisme, també ho és el Nacional Ateisme o Indiferentisme. Crec que ens falta bastant per arribar a la veritable llibertat religiosa i saber situar en el seu lloc el paper de l'Estat pel que fa a la Religió i a les Religions".

Monsenyor Osés lamenta que es continuï utilitzant amb l'Església tòpics endarrerits i injustos: "També penso que a l'Església catòlica se li continua passant empedreïment factura per alguns fets històrics negatius i que s'ofereix una imatge d'Església estereotipada, molt poc ajustada a la realitat actual. Sobretot quan sistemàticament s'ignora la seva acció a favor del bé comú, la seva aportació de valors dels quals, la nostra societat, n'és òrfena; o quan qualsevol acció seva, s'identifica, sense més ni més, amb l'enyorança de poder i protagonisme perduts".

Arquebisbat de Barcelona

Nomenaments en la Delegació Diocesana per als Mitjans de Comunicació Social

El Sr. Arquebisbe de Barcelona ha nomenat Mn. Jaume Aymar i Ragolta nou delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'Arque-

Jaume Aymar

bisbat de Barcelona i al Sr. Jaume Planas i Pahissa director general de la mateixa Delegació diocesana.

Amb aquests nomenaments s'inicia la renovació de la Delegació Diocesana per als Mitjans de Comunicació Social, d'acord amb les conclusions publicades en el Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona del passat mes de febrer sobre la revisió i l'impuls dels mitjans de comunicació social de l'Arquebisbat de Barcelona.

Mn. Jaume Aymar i Ragolta nasqué a Barcelona el 28 de setembre del 1957. És llicenciat en Geografia i

Història per la Universitat de Barcelona. Ha publicat diverses monografies històriques. Fou ordenat de prevere l'any 1986. Des d'aleshores forma part de la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat, de la qual ha estat fins ara cap de premsa.

El Sr. Jaume Planas i Pahissa nasqué a Barcelona l'any 1940. És casat i té tres fills. És periodista i professor de català. Ha estat cap de premsa i d'organització de l'associació Òmnium Cultural. Ha col·laborat en diferents programes radiofònics i televisius i publicà el primer "Vocabulari de ràdio

i televisió" en català (1982). Darrerament col·labora en la retransmissió de la missa dominical en català a través de TV2.

Jaume Planas

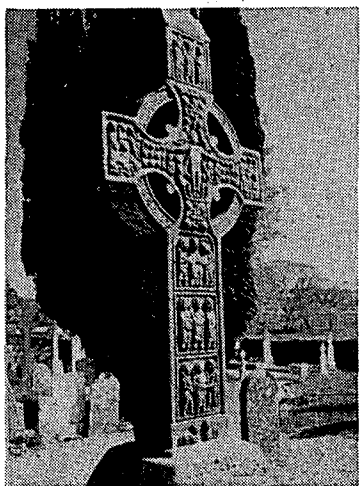
IRLANDA i PAÍS DE GAL·LES

Del 3 al 14 de juny

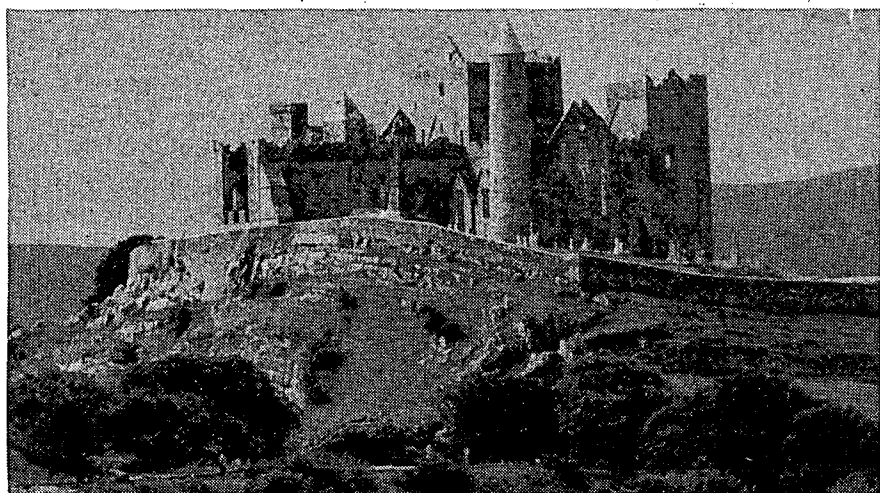
Pelegrinatge a les arrels cristianes del paradís irlandès...

Santuari de Clonmacnois - Abadia de Kylemore - Monestir de Cashel

DUBLÍN · GALWAY · CLIFDEN · LIMERICK · KILLARNEY · CORK · WEXFORD

Creu gal·leica de Monasterboice

Monestir de Cashel

..tot fent la ruta dels celtas a la Gran Bretanya

LLANGOLLEN · BANGOR · ANGLESEY ·
FISHGUARD · ST DAVID'S · CARDIFF

*Castell de Caernarvon i d'altres - Parcs de Snowdonia,
Brecon Beacons i Pembrokeshire.*

Viatge amb avió, estada a Cherter i visita de Londres a la tornada - Travessa en ferry entre la Gran Bretanya i Irlanda - Viatge en carrilet típic de muntanya - Assistència tècnica d'Ultramar Express.

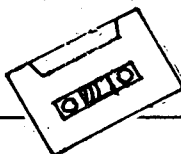
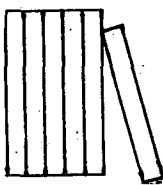
Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació d'AMICS DE

OBERTA LA INSCRIPCIÓ "CATALUNYA CRISTIANA".

- El cristià fonamenta la seva identitat:
 - en el compliment d'un manament;
 - per una concepció de l'home, de l'univers i de la història;
 - com a col·laborador de Déu.
- La fe en Jesucrist introdueix el cristià a una vida en comunió:
 - per l'acceptació d'un risc en la fosca;
 - confiant en la promesa que anhela el cor de l'home;
 - seguint la invitació a ser feliç.
- L'evangelització és la tasca característica i inel·ludible:
 - del poble elegit (Jo 15:16; Dt 7:6...);
 - del poble sant (Jo 8:12; Mt 5:14);
 - del poble enviat (Mc 6:15; 1C 9:16).

CICLES DE FORMACIÓ CRISTIANA EN CASSETTES

- *Per gaudir de moltes estones de meditació cristiana, quan us vagi bé.*
- *Per una reflexió actualitzada de la fe.*
- *Hi trobareu temes de sempre, exposats en llenguatge propi d'ara.*
- *Podeu estar segurs que... són realment apassionants.*

Desitjo rebre les 9 cassettes del III cicle de conferències del Dr. Joan E. Jarque sobre "IDENTITAT, COMUNIÓ I EVANGELITZACIÓ CRISTIANES". En faig efectiu l'import de 6.200 pts., amb el xec barrat adjunt, a nom de l'Associació d'Amics de Catalunya".

☐ Marqui aquí una creu, si les vol rebre contra reemborsament, més les despeses de tramesa.

Nom
 Adreça
 Població
 Codi postal Signatura:
 Telèfon
 Data

Aquests són els temes que trobareu exposats, ben planerament, a les

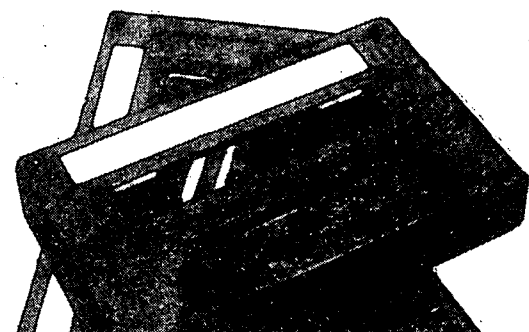
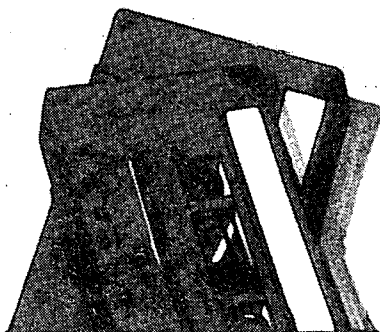
9

cassettes

amb aquest III cicle de conferncies sobre:

IDENTITAT, COMUNIÓ I EVANGELITZACIÓ
CRISTIANES *del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar*

Podeu demanar també:
 -les 9 cassettes del I cicle, al preu de 6.200 pts.
 -les 7 cassettes del II cicle, al preu de 5.320 pts.

L'ASSOCIACIÓ D'**AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA** CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ **CATALUNYA CRISTIANA** PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Cap a un futur immediat més difícil?

Ens referim a dificultats de caràcter social i, també, als problemes morals que se'ns poden presentar als qui professem que el progrés econòmic ha de subordinar-se al bé de la persona i, sobretot, al bé dels grups humans més indefensos de la societat. El procés anomenat de "convergència" amb l'economia europea exigeix unes mesures, en part ja anunciades, que persegueixen, certament, noves cotes de benestar futur, però que suposen, en aquest moment sacrificis sensibles. Sabem prou, d'altra banda, de quina discriminada manera els sacrificis d'aquesta mena solen anar repartits...

Resulten preocupants les restriccions que afectaran l'atur. No oblidem els aspectes negatius, tan des del punt de vista econòmic com del de la dignitat humana, d'uns subsidis atorgats sense prou garanties. Moltes vegades aquestes ajudes han fomentat la inhibició i l'ensorrada psicològica de treballadors en plenes facultats, i moltes altres han anat a parar a mans de qui ja comptava amb recursos provinents de treballs submergits. També podríem parlar d'un cert "clientelisme" electoral... Ara bé, si en lloc de corregir aquests errors —cosa que reportaria un estalvi notable— s'estableix simplement una reducció dràstica del període laboral que dóna tret al subsidi... no seran empeses a la marginació moltes famílies?

També l'anunciada limitació de la puja dels salaris té la seva lògica. Els sindicats han de reconèixer que alguns excessos en aquesta línia han dificultat la creació de nous llocs de treball i han contribuït a destruir-ne d'antics. Però, no caldria introduir mecanismes que facin caure la limitació salarial en les nòmines més altes i permetin l'augment de les més baixes? De fet les diferències en l'escala retributiva s'han disparat exageradament, provocativament.

És cert que, juntament amb aquestes mesures, s'annuncien també dos objectius que podrien alleujar molt la situació: la creació de nous llocs de treball i la reducció de la inflació... Ens temem, però, que sigui més segura l'aplicació de les mesures restrictives que la realització d'aquests bons propòsits.

Després hi ha situació angoixosa de la pagesia i de la ramaderia, sobretot pel que fa als productes del secà i a la reducció que els és imposada de la producció de carn i de llet. Els tocarà pagar la factura de la nostra arribada a la condició d'uropeus?

Es tracta de problemes de difícil solució. La finalitat d'aquest comentari és recordar que una consciència cristiana no pot ignorar els problemes dels altres, ni es pot deixar seduir per un progrés deshumanitzat, ni pot oblidar que l'economia és per a l'home —tots els homes— i no l'home alguns homes —per a l'economia—... Aquesta és la doctrina social de l'Església, que no ha de servir, només per a ser escoltada en conferències o llegida en llibres i articles, sinó per a ser duta a la realitat com un llevat permanent.

No sabem ben bé com serà el nostre immediat futur social. És indubtable, però, que ens demanarà molta exigència moral i molta solidaritat.

El llibre de Max Weber "L'ètica protestant i l'esperit del Capitalisme" va ser molt discutit, però no ha perdut gens d'actualitat. La tesi central de l'autor és —recordem-ho— que l'aparició del capitalisme europeu va lligada a la doctrina protestant, sobretot calvinista, pel que fa a la predestinació. El signe que distingeix de forma visible els predestinats al Regne és l'èxit en els seus negocis temporals. Cal dir, però, que la concepció calvinista del negoci no és la d'un simple enriquiment per balafiar de qualsevol manera, sinó per re-invertir-ne la major part dels guanys i dur, en l'aspecte personal, una vida ben austera, com pertoca al bon cristià.

La tesi de Weber no ha perdut actualitat, perquè al nostre propi entorn catòlic podem veure-hi un nucli important de gent que, d'alguna forma mantenen la mateixa doctrina quant a l'èxit en les empreses temporals, per bé que amb diferències de matis.

Aquest nucli de gent consideren un deure religiós ser "el millor", o romadre "a primera fila" en tots els ambients seculars. La "santificació" ve justament per això: per l'afany posat en aconseguir la tasca temporal assignada amb el màxim de perfecció. De fet, el cristià ha de tenir esperit de "guanyador"; a l'Església no hi tenen cabuda els "perdedors".

Confesso que sempre he arrufat el nas davant d'aquest plantejament —un plantejament que, de fet, no és exclusiu del "neo-calvinisme" catòlic, sinó que correspon a una mentalitat fortament implantada en el mateix món profà. Si aquesta, diguem-ne, "teologia de l'èxit" fos certa, hauríem de córrer a llençar al foc totes les imatges del Sant Crist que hi ha arreu. Perquè, ¿quina raó hi hauria per adorar la imatge d'un moribund, condemnat a mort després de ser rebutjat pels homes i pel món? Si més no, els protestants van tenir la coherència de despollar la Creu de la figura del "moribund"; però, en el cas dels catòlics, la incongruència és flagrant: ¿com pretendre justificar una mística de l'èxit terrenal davant del rictus dolorós d'un Déu fet

home sotmès al suplici més vexatori de la seva època?

No voldria ser dur en aquest punt, però no hi tinc més remei. Aquesta "mística de l'èxit" no pot ser cristiana per més cabrioles teològiques o canòniques que es vulguin fer. Més encara, tant el Nou Testament com l'experiència i els testimonis dels cristians dels primers segles, apunten en una direcció completament oposada: El lloc privilegiat on la crida de Déu es fa més perceptible és en el dolor i en el fracàs, és a dir, en la Creu "escàndol per als jueus, bogeria per als pagans". Per això, no és cap tòpic, i convé repetir-ho tantes vegades com calgui: són els pobres, els desvalguts, els desheretats, els marginats, els repudiats per la "beautiful people" de tots els temps, els qui donen testimoni vivent, i sofrent, d'aquesta elecció divina, o d'aquesta "predestinació", per dir-ho en llen-

guatge paulí. Són aquests "petits del Regne" els qui són sants per dret propi i que alhora santifiquen tots aquells que s'hi

acosten per acollir-los, aconsolar-los i ajudar-los. Aquests "sants innocents" —com en la novel·la de Delibes— són els qui santifiquen els qui fa temps que hem perdut la innocència. No n'hi ha prou de dir que hem de buscar la "santificació en el nostre lloc de treball" i que, per tant, hem de ser "els millors i els més competents". De res,

absolutament de res, no ens servirà això, sinó aollim aquells "sants innocents", derrotats per la vida però que, Evangeli en mà, són la imatge més perfecta que podem tenir del Déu vivent i victoriós.

De la lectura del llibre de Max Weber, el catòlic pot treure'n una bona lliçó per no incórrer en el funest error dels calvinistes i neo-calvinistes: la santedat no es guanya, sinó que ve donada de forma gratuïta. Segons l'Evangeli, no hi ha "concurs d'oposicions" per anar al Cel, sinó només actes d'adoració: i, segons paraules del mateix Jesús, adorar els "petits del Regne" és adorar Déu.

■ Jordi Bassas i Ribalta

RESPIR

Dues paràboles

Les paràboles dels començaments senzills, la del gra de mostassa i la del grapat de llevat, ens posen en guàrdia contra les possibles inflacions, contra aquelles temptadores flamarades que pugen en un moment i s'apaguen de seguida, sense deixar ni caliu, ni cendres. La llavor de mostassa gairebé ni es veu, de tan remenuda com és, però en sortirà un arbre; una almosta de llevat és ben poca cosa, però farà aixecar tota una massa de farina. Hi haurà, en un cas i en l'altre, una transformació meravellosa. Quan serà, aquesta transformació, només Déu ho sap; però em sembla que no ens equivocariem gaire si dièiem que els homes no la veurem ací baix. El Regne de Déu a la terra hi serà sempre llavor i sempre hi serà llevat. Això no vol pas dir que el llevat i la llavor no treballin, enfonsat l'un en la massa, colgada l'altra sota la terra. Sense aquest treball, ni de la llavor no'n sortiria l'arbre, ni el llevat no faria esponjar la farina.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Joan d'Arquer, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaja, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Manuel Valls, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiograf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Sensacions contradictòries

Sovint experimento dues sensacions contradictòries. La primera és d'una certa angoixa, quan em trobo submergit en una multitud de persones i sento com s'expressen i, per tan, com pensen i senten... Aquesta experiència té una plasticitat especial en els suburbis del cinturó barceloní, on la concentració humana és tan visible, tan densa. La població encara hi és jove i, en determinats llocs i hores del cap de setmana, pots veure una veritable riuada de noies i nois bigarrats, sorollosos, un punt excitats, que corren, a peu, amb motos, amb cotxes, adelerats de diversió. L'efecte que fan, vistos així, és d'una distracció total de respecte dels nostres valors, i no només els religiosos... Aleshores penses en les nostres parròquies, els nostres grups juvenils, tota la nostra petita pastoral... i et dius: tindrem prou llevat per a tanta massa?

L'altra sensació és d'una mica de desconcert, quan faig contacte amb la diversitat immensa de grups apostòlics que floreixen arreu. Sigles i més sigles...! Cada dia en sé de noves. La novetat tant pot venir per via de naixement d'un altre grup com per via de divisió d'algun dels ja existents... Tots tenen, ni cal dir-ho, el seu carisma i, malgrat que la relació i el coneixement entre ells han anat augmentant, a molts encara se'ls nota la idea de constituir la descoberta de la solució definitiva... Pensaries que potser n'hem fet un gra massa de creativitat i de pluralisme, si no fos que, ¿qui som nosaltres per posar límits als dons del cel, sempre, naturalment, en la hipòtesi que d'allà hagin baixat? A primera vista, la contradicció té una solució fàcil: per què angoixar-se davant tanta sega, si tenim tants segadors? I per què aclaparar-se davant la multiplicat de grups, si hi ha tanta feina a fer? Però...

La qüestió és saber si realment tots som dins la massa. Aquesta és la segona condició més important del llevat. (La primera és ser autèntic, no estar esbravat). La temptació de moure's al marge de la vida real de la gent, ni que sigui fent moltes activitats, reapareix constantment. Més encara, es tracta de saber si tots els grups apostòlics viuen en funció de la massa i de la seva evangelització. Si fos així, potser no rivalitzariem tant per obtenir conversions, diguem-ne, de segon grau, és a dir, per fer passar els ja creients al nostre cercle i al nostre estil, i ens consagraríem amb cos i ànima a presentar la proposta de Jesucrist als qui la ignoren. Aquesta és la qüestió important. I, de fet, les nostres diferències només apareixen i, sovint, s'exagereixen a l'interior de la vida eclesial. Aquella multitud de què parlava al començament desconeix les nostres sigles. Sap, en canvi, amb més o menys precisió però del cert, que som cristians, que som l'Església. Són ells que ens uneixen, som nosaltres que tendim massa a diferenciar-nos.

Recentment i a propòsit dels últims documents episcopals "Els cristians laics, Església en el món" i "Orientacions sobre pastoral de joventut", es parla d'una recuperació de l'acció catòlica. Al marge dels aspectes més organitzatius, sembla evident que necessitem tornar a la idea d'una acció "catòlica", és a dir, universal, identificada amb la missió global de cada església diocesana, capaç de vertebrar un gran moviment d'evangelització. És, en efecte, l'Evangeli allò que ens cal anunciar i allò que salva, no una peculiar manera de viure'l.

■ J. Carrera Planas

El dia 13 d'abril es compleix el primer aniversari de la mort d'un sacerdot amic, Mn. Joan Oriol. Ens havíem conegut més íntimament uns cinc anys abans, quan en tornant jo de completar els meus estudis a Roma m'incorporava al seu grup de la Unió Sacerdotal de Barcelona. Ell era el nou rector de la meua antiga parròquia de Santa Maria de la Bonanova, al capdamunt del barri de Sant Gervasi de Cassoles. Per aquest motiu, i també davant algunes dificul-

Aleshores prenent-me la mà em féu: **"Resa un credo per mi a la basílica de Sant Pere. Prega perquè no defalleixi en la meua fe davant les dificultats de la malaltia"**. Aquells dies, a Roma, el vaig tenir sempre molt present i vaig complir fidelment el seu encàrrec. Tanmateix, en un establiment, prop de Sant Pere, hi vaig descobrir una bonica creu de ceràmica, de color blau i blanc, molt alegre, amb la inscripció "Lux mundi", la qual després fou beneïda pel Papa. Pensant que seria del seu grat —Mn. Joan tenia un acusat sentit artístic—, la vaig comprar, i de retorn a Barcelona la hi vaig portar. El vaig trobar ja molt desmollat, prostrat al llit. Però en veure aquella creu de ceràmica, de sobte se li il·luminaren els ulls i el seu rostre transparentà una gran joia. Esguardà la creu amb atenció i, a la fi, la besà tendrament. Després, em féu explicar fil per randa tot el que jo havia viscut aquells dies a la ciutat eterna.

El dia abans de morir, encara vaig estar amb ell uns deu minuts. Respirava fatigosament. Estava extenuat. A penes podia dirigir-me la paraula, però encara em digué: **"Sento com una gran sequedat dins meu, quan voldria tenir el cor tot amorós"**. Ell, que era un sacerdot xop d'amor a Jesucrist, no li era donat en aquelles circumstàncies extremes de sentir-ne l'esponjament interior. Se sentia eixut, erm. S'acostava l'hora del seu sacrifici. Es consumava el seu sacerdocí. Aquell llit era el seu darrer altar. Férem un silenci que em semblà etern. Al seu costat, jo inquiria, confús, si el misteri del sofriment era estrany al misteri de l'amor. I em vingueren al pensament les paraules que Claudel posa en llavis de Violaine a **"L'anunci a Maria"**: **"L'amor ha fet el dolor i el dolor ha fet l'amor"**. Només la seva interconnexió podia conferir una plenitud de sentit a aquella situació.

Després de mirar-me amb afecte —jo estava a punt de sanglotar—, alçà una mà i assenyalà la creu de ceràmica que havia fet col·locar en un lloc adient, al front del seu llit, on li fos fàcil de fixar l'esguard. Sota la creu, en una tauleta, una bella imatge de la Mare de Déu amb una llàntia encesa nit i dia. Em demanà la benedicció, gest que jo vaig realitzar amb una gran emoció. Ens acomiadàrem.

Una vegada traspasat l'amic sacerdot, col·locades ja les seves despulles en el féretre, algú posà entre els seus dits aquella creu de signe tan pasqual. "Lux mundi". Aquesta creu fou el signe lluminós de Pasqua que l'acompanyà fins al seu darrer sospir i el seguí fins al sepulcre. Una creu que fou també el segell definitiu de la nostra amistat sacerdotal.

■ Manel Valls i Serra

Senzilla història d'una creu

tats que experimentà durant els primers temps del seu rectorat, mantinguérem diversos contactes, dels quals nasqué després una relació de sincera amistat.

Durant els darrers mesos de la seva vida, quan el càncer se li anava estenent de manera ja imparable, el vaig visitar diverses vegades. Aquelles converses, en les quals em feia objecte de confidències tan personals, em commogueren profundament. Vaig poder comprovar fins a quin punt Mn. Joan Oriol tenia la plena consciència de ser una persona consagrada a Jesucrist i com vivia en una comunió personal molt intensa amb el Senyor. Després, quan he llegit alguns fragments dels seus quaderns espirituals, m'ha estat confirmat el que en aquelles xerrades em fou donat de viure personalment.

"Me'n vaig aquesta setmana santa a Roma", li vaig dir.

SABER ESCOLTAR

Celebrar la penitència

La Quaresma, camí cap a la Pasqua, és l'eco constant dels mots inaugurals de la predicació del Senyor: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli". Oportunitat privilegiada per a l'acolliment de la gràcia. Reclam d'una manera de pensar i de viure segons Crist. Buidor de si mateix per acceptar Aquell que és l'Evangeli. Tasca que es realitza amb la pregària, el dejuni i l'almoina. Tot per al creixement de la nostra filiació divina. I, per tant, de la dignitat humana.

La conversió troba la seva expressió i consolidació en la celebració del sagrament de la penitència. És l'ocasió de reconciliar-se amb Déu i els germans, i de celebrar amb cor renovat el misteri pasqual del tridu sagrat. Indret on, a

través del ministeri de l'Església, la paraula perdonadora de Déu és realment eficaç. Anihilament del pecat i gràcia per menar una vida coherent.

Importa molt que, especialment en les darres de la santa quarantena i abans del Tridu sacre, els fidels celebrin el sagrament de la Penitència. Celebració que "és sempre un acte pel qual l'Església proclama la seva fe, dona gràcies a Déu per la llibertat amb la qual Crist ens ha alliberat i ofereix la seva vida com a sacrifici espiritual en honor de la glòria de Déu, tot acostant-se al trobament amb Crist".

■ Joan Guiteras

La immoralitat d'una condemna abans de judici i la dubtosa ètica de la delació

Cada vegada és més clar que hi ha una determinada premsa que va a la recerca, captura i linxament d'aquells que no s'ajusten al model ideològic que propugnen. No es limiten, doncs, a defensar el seu punt de vista, o a criticar l'adversari. Sinó que directament passen a jutjar-lo, condemnar-lo i, si poden, liquidar-lo a través de la lletra impresa.

Això passa amb els polítics, i en el món dels negocis i les finances. Però darrerament també ha arribat als homes d'Església, com ja hem comentat altres vegades.

Tanmateix, tot hauria de tenir els seus límits. Uns límits però que no s'han tingut presents a l'hora de sotmetre a judici tota l'Església basca, inclosa la jerarquia, abans fins i tot que l'arxiprest d'Irun hagués declarat davant la policia, utilitzant un estil antidemocràtic que, desgraciadament, comença a tenir massa precedents.

En particular, un dels diaris coneguts de Madrid i que sovint és considerat com el que més informa de qüestions que afecten l'Església espanyola, dedicava la seva portada de divendres passat (27 de març) a la qüestió. Però en uns termes absolutament antidemocràtics, fent un judici d'intencions totalment il·legítim. A portada, no només donava per fet una implicació criminal —la gravetat penal de la qual han de determinar els jutges, amb tots els agreujants i atenuants que calgui—, sinó que inventava pel·lícules sobre un arxiprest que, segons el diari, es dedicava a fer homilies a favor de l'ETA. I a partir d'aquí —és a dir, d'invencions— es permetia insinuacions contra l'Església basca, intolerables des d'un punt de vista democràtic.

L'Església catalana també ja n'ha coneguts

d'aquests processos d'intencions, darrerament. I també aquest mateix tipus de premsa inquisitorial ha volgut implicar el mateix episcopat en els conflictes, per exemple considerant com a declaracions oficials els escrits de full dominical. Però en el cas que ens ocupa, s'han trencat tota mena de proporcions i de bon sentit.

Hi ha doncs, un primer problema, gravíssim, d'estil de fer periodisme i d'informar, que es basa en la condemna abans de judici, en la insinuació malèvola, en la criminalització de l'adversari, i que és il·legítim des d'una ètica simplement democràtica.

En segon lloc, cal denunciar el sectarisme amb què s'aplica aquest estil de periodisme. Pels senyors d'aquesta premsa, sembla que només hi ha una concepció d'Església legítima. Una Església nacionalment espanyolista, ideològicament reaccionària, políticament conservadora. Tot el que es pugui apartar d'aquí, passa pel seu sedàs, que els permet separar el blat de jull sense manies, i segons el seu criteri particular.

Però en tercer lloc, hi ha el judici concret del suposat fet d'acollir uns terroristes una nit a casa de l'arxiprest. Seria fer demagògia recordar les benaurances per justificar la conducta de l'arxiprest d'Irun. Ara bé, també és demagògia suposar més coses de les que se saben, o de les que el mateix arxiprest podia saber quan els va acollir. Sobretot, a partir del coneixement de la realitat basca, que és molt com-

plexa. Però sobretot, a més, l'ètica cristiana no s'ha d'ajustar i limitar simplement a una ètica democràtica laica, legalista. Afortunadament, cada vegada més la respecta i la incorpora, però també la supera de molt. I és des d'aquesta ètica cristiana que es fa molt difícil saber què cal fer amb uns perseguits per la policia en un context com el basc.

Fins i tot, més en general, anant més enllà del cas que ara s'ha presentat, crea molts dubtes aquesta invitació permanent dels poders públics a la delació: dels terroristes, dels delinqüents, però també dels qui defrauden hisenda, o de qualsevol altre incompliment. La delació és èticament molt delicada. Els seus límits són imprecisos, i la seva proximitat amb els sentiments de venjança, o d'enveja, és excessiva. I, sobretot, la hipocresia del fet que es demani al ciutadà que delati, que es converteixi en un porta-platets, quan el joc polític recolza tan sovint en el secret i la discreció, quan no cau directament en l'encobriment pactat de la corrupció.

Per tant, el cas de l'arxiprest d'Irun mereix molt de respecte i atenció. És un cas difícil, i no sé qui pot veure's capaç de llançar la primera pedra amb la consciència neta que mai no ha encobert accions legalment il·legítimes, però èticament dubtoses. Cadascú des del seu lloc de treball o a la família, o amb els amics.

No cal dir que és legítima la crítica i la discrepància amb l'actuació de l'arxiprest. Però linxar-lo periodísticament —i amb ell, a tota l'Església basca— abans de ser jutjat, és inacceptable. I al costat del debat ètic que actituds com aquestes fan impossible, hi ha la possibilitat que una gran proporció de ciutadans bascos se sentin ferits, perquè aprecien una Església i uns seus pastors que de fa molt temps s'han sabut comprometre amb el poble.

■ Salvador Cardús i Ros

CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

N. DELAR.—S'ha rebut a aquesta Redacció abundoses cartes arran de la del Sr. Ferrer i Soler, així com d'altres a beatificacions anunciades. Atès que no aporten noves idees, donem per clos aquest afer. Recordem també que les cartes, amb les quals no es mantindrà correspondència, han de ser breus, i en tot cas no han de sobrepassar les 30 línies. Altrament la Redacció de "CC" es reserva el dret d'abreujar-les.

◆ Al Sr. Fernando González

Sr. Director:
Li agrairia la publicació d'aquesta carta en resposta a la del Sr. Fernando González del 23 de gener, N° 644.

Lamento que en el to de la seva queda tan palès el seu rebuig i burla sobre el contingut de la meua. Ja veig pel seu cognom que no és català i per tant no estima Catalunya ni la seva gent. Els catalans som molt tolerants però estimem molt la nostra Pàtria i la nostra parla.

Vaig néixer aquí. Dels llavis de la meua mare, vaig aprendre a estimar el Pare Déu i a parlar-li amb la nostra llengua tan estimada. Com vol que a mi em doni satisfacció oir pregàries en un idioma que no ha estat mai el meu? La pregària surt del cor i de l'ànima i no pot satisfer a ningú parlar al

Pare en un idioma incomprensible. No pot ningú dirigir-se al Pare dient "bla, bla".

El que no puc entendre és la seva actitud amb un poble que l'ha acollit, el sosté, possiblement amb el treball de les seves mans —si no està a l'atur, cosa molt freqüent.

He estat 30 anys a l'estranger i allà no parlen pas català; vaig ser jo qui va acomodar-se a l'idioma i manera de fer del país, cosa que no feu vosaltres. I aquí encara hi ha qui us parla amb la llengua de Cervantes, cosa que no faré mai jo —si no és amb els vellets perquè gairebé tots analfabets, comprenc que no poden aprendre a la seva edat, una llengua que no és la seva.

que eclesiàstica per l'exhibició d'una mòmia; potser perquè aquesta està dreta, amb els ulls de vidre i sembla talment "viu" però cal recordar que la missió de l'Església és pronunciar-se a favor dels negres vius també a Banyoles i altres comarques que malden per sobreviure, amb uns sous de misèria, carregats de fills, amb poc menjar i condicions higièniques i d'habitatge quasi "infrahumanes", etc. Deixem-los estar de mòmies que, segons alguns, fereixen la sensibilitat, potser sí que fa mal d'ulls, però la qüestió del col·lectiu africà a Catalunya, ara com ara, és una altra, no aquesta.

GLORIA TORRES SANCHIS
Arbúcies

ROSA
Torelló

◆ Deixem-nos de mòmies

Sr. Director:

En un article aparegut en el diari "El Punt", de Girona, en data 21 de Gener d'enguany, es diu, concretament: "L'arquebisbe de Barcelona, s'ha compromès amb el Centre Interàfrica d'Activitats Culturals perquè l'Església es pronuncii sobre la convivència o no d'exhibir, al Museu Darder de Banyoles, el cos d'un indígena negre dissecat." Bé, sobre les paraules, mai no hi havia hagut tanta preocupació política i ara sembla

◆ Sectes i religió

Sr. Director:

De les sectes destructives se'n ve parlant de forma intermitent a diversos mitjans de comunicació. Les solucions que hom proposa són lògiques: sense oblidar el respecte que mereix la llibertat de cada persona per creure en allò que vulgui, hom ha d'insistir en una educació preventiva i, parl·lelament, actuar per la via administrativa i penal contra les sectes que destrueixen la personalitat o persegueixen finalitats delictives o defraudatòries de les seves aparents bones intencions. Hem d'anar amb

molt de compte doncs, per una banda, el dret a la llibertat d'associació i de creències és quelcom sagrat i inherent al nostre sistema democràtic, i per altra banda, podem estar tolerant, en nom d'una abstracta llibertat religiosa, uns fraus vergonyosos i el menyspreu de la llibertat individual mitjançant subtils rentats de cervell.

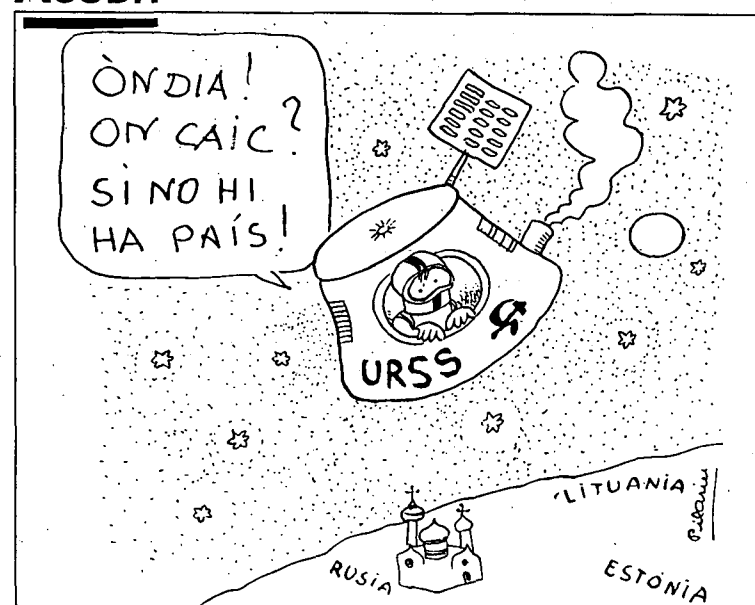
Al meu entendre, però, es produeixen errors de plantejament. Hi ha certes persones que, des d'un agnosticisme ignorant o bé des de la passió —que desgraciadament els fa caure en un altre sectarisme— no saben fer distincions entre les sectes destructives —que n'hi ha, encara que moltes menys de les que pretenen determinats caçadors

de bruixes— i religió, i amb això cauen en el lamentable error de ficar al mateix sac, directament o amb insinuacions, comunitats de monjes de clausura i àdhuc l'Opus Dei. Curiosament, hom dispara sempre, almenys al nostre país, contra institucions de l'Església Catòlica, arribant fins i tot a acusar de sectària la direcció espiritual que practiquen els catòlics de de fa tants segles.

Cadascú és molt lliure de pensar com vulgui —fins i tot aquells qui no poden dissimular un sentiment anticlerical, encara arrelat al nostre poble—, però tots hem de vigilar de no caure en la difamació.

PAU SAUMELL
Barcelona

ACUDIT

Missatge del Papa en la "Jornada Mundial de la Joventut" (12 d'abril)

No tingueu por de parlar de Crist amb respecte i llibertat

"Aneu pel món i proclameu l'evangeli" és el tema de la VII Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà el Diumenge de Rams, 12 d'abril. "CC" extreu alguns passatges del missatge del Papa Joan Pau II als joves del món en el qual completa les celebracions del passat agost a Jasna Gora (Czestochowa) urgint-los a prendre part activa en la missió de l'Església.

El Senyor ha beneït d'una manera realment extraordinària la VI Jornada Mundial de la Joventut, celebrada el passat mes d'agost a la vora del santuari de Jasna Gora, a Czestochowa. Vivim un esdeveniment històric, un esdeveniment que, pel seu gran abast salvífic, va obrir una nova etapa en el camí de l'Evangelització, del qual els joves són protagonistes.

Cal compartir amb els altres el do de la fe

Com a tema per aquest any he elegit les paraules de Crist: "Aneu pertot arreu i anuncieu l'Evangeli".

A la llum del mandat missioner que Crist ens ha confiat, es veuen amb més claredat el significat i la importància de les "Jornades Mundials de la Joventut" en l'Església. Participant en aquestes trobades, els joves confirmen i enforteixen el propi "sí" donat a Crist i a la seva Església, repetint, amb les paraules del profeta Isaïes: "Heu-se aquí, envieu-me".

Crist, a través de la seva Església, us confia la missió fonamental de comunicar als altres el do de la salvació i us invita a participar en la construcció del seu Regne. Us escull malgrat els límits que cada un té, perquè us estima i creu en vosaltres.

Ser deixebles de Crist no és quelcom privat. Al contrari, el do de la fe cal compartir-lo amb els altres. No oblideu, a més a més, que la fe s'enforteix i creix quan es comunica als altres.

Avui no és fàcil parlar de Déu

Anunciar Crist significa, sobretot, ser els seus testimonis amb la vida. Es tracta de la forma d'evangelització més simple, i al mateix temps, més eficaç per a vosaltres. Consisteix a manifestar la presència visible de Crist en la pròpia existència a través del compromís quotidià. Per tant,

testimonieu, la vostra fe, també a través del vostre compromís en el món. El deixeble de Crist mai no és un observador passiu i indiferent als esdeveniments. Al contrari, se sent responsable de la transformació de la realitat social, política, econòmica i cultural.

Anunciar, a més a més, significa proclamar la Paraula de salvació a tothom. De fet, encara es coneix poc la fe cristiana, però al mateix temps hi ha un profund desig d'escoltar la Paraula de Déu. I la fe neix de escoltar. Heu de tenir la valentia de parlar de Crist en les vostres famílies, en el vostre ambient d'estudi, de treball o de diversió, animats pel mateix fervor dels Apòstols quan afirmaven: "Nosaltres no podem deixar de parlar del que hem vist i sentit". Tampoc vosaltres no heu de callar.

No tingueu por de parlar de Crist a qui encara no el coneix. Crist és la veritable resposta, la més completa, a totes les preguntes que es refereixen a l'home i al seu destí. Sense ell, l'home és un enigma sense solució. Per tant, heu de tenir la valentia de proposar Crist. Certament cal fer-ho amb respecte a la llibertat i a la consciència de cada persona, però cal fer-ho.

Parlar de Déu, avui, no és fàcil. Moltes vegades es troba un mur d'indiferència, i també hi ha una certa hostilitat. Quantes vegades tindreu la temptació de repetir amb el profeta Jeremies: "Ah, Senyor! Mira que no sé expressar-me, que sóc un noi".

Però Déu respon sempre: "Ni diguis sóc un noi, ja que aniràs onsevulla que jo t'envii".

El vostre ambient és terra de missió

Les terres de missió, en les quals heu de treballar, no són situades necessàriament en els països llunyans, sinó que són arreu del món, també en els vostres ambients quotidians.

El mateix món dels joves, es-

timats meus, constitueix per a l'Església contemporània una terra de missió. Són per tothom coneguts els problemes que turmenten els ambients juvenils: la caiguda de valors, el dubte, el consumisme, la droga, la delinqüència, l'erotisme, etc. Però al mateix temps, cada jove té una gran set de Déu, encara que a vegades s'amaga darrera d'una actitud d'indiferència i fins i tot, d'hostilitat. Quants joves, desorientats i insatisfets, anaren a Czestochowa per donar un sentit més profund i decisiu a la pròpia vida! Quans hi anaren des de lluny — no solament geogràficament — fins i tot sense haver rebut el baptisme! Tinc la certesa que per a la vida de molts joves la trobada de Czestochowa fou per a alguns un canvi essencial, una ocasió d'autèntica conversió.

Les messes són moltes. Però, encara hi ha molts joves que cerquen Crist, encara hi ha pocs apòstols capaços d'anunciar-lo d'una manera increïble. Calen sacerdots, mestres i educadors en la fe, i també joves animats per l'esperit missioner, ja que són els joves qui s'han de convertir en els primers i immediats apòstols dels joves exercint l'apostolat entre si mateixos. Aquesta és la vostra gran tasca a fer.

L'Església té molta esperança en vosaltres

Amb aquest missatge, s'obre camí de preparació espiritual per a la celebració de la propera "Jornada Mundial de la Joventut". Per això us invito a vosaltres, joves, als animadors de la

pastoral juvenil i als responsables dels moviments, associacions i comunitats eclesials a intensificar l'esforç, perquè aquest camí es transformi en una veritable escola d'evangelització i de formació apostòlica.

En apropar-se l'any 2000, l'Església sent l'exigència d'un renovat impuls missioner i per aquest motiu, estimats joves, té molta esperança en vosaltres. Confio a Maria, Regna dels Apòstols, la celebració de la "Jornada Mundial de la Joventut 1992". Que Ella us ensenyi que no calen gestos extraordinaris per dur Jesús als altres, només cal tenir un cor ple d'amor cap a Déu i cap als germans, un amor que impulsi a compartir els tresors inestimables de la fe, de l'esperança i de la caritat.

Joan Pau II: "El do de la fe cal compartir-lo, perquè ella s'enforteix i creix quan es comunica als altres".

FILTRANT LA NOTÍCIA

Sisena Conferència Internacional sobre la droga

"El que ha caigut víctima de la droga potser havia allargat la mà i no trobà ningú que li fes una encaixada; podem perdre'ns sols, però salvar-nos, només podem salvar-nos junts". Això digué el cardenal Fiorenzo Angelini, president del "Consell Pontifici per la Pastoral dels Agents Sanitaris", en la "VI Conferència Internacional sobre la Droga i l'Alcoholisme", celebrada recentment a Roma.

Després de referir-se a les causes de la droga i les seves conseqüències, el cardenal es declarà contundent sobre els narcotraficants. "Cal aplicar mesures severíssimes contra els que venen i comercialitzen el producte". Referent als poders públics, monsenyor Angelini els urgeix una vigilància més puntual pel que fa a la defensa dels infants, adolescents i joves, i també una acció més eficaç de prevenció que mantingui a tots lluny de la temptació de recórrer a la droga.

Sobre l'acció dels cristians, el cardenal la creu un deure i un compromís constructiu, derivat del missatge evangèlic. "És necessari alliberar-se de la tendència a condemnar i tancar en 'ghetos' les víctimes d'aquesta plaga i no podem somniar o enyorar edats perdudes inexistents. La droga,

mal del nostre temps, ha de ser combatuda i previnguda en el nostre temps".

En la Conferència, celebrada a Roma amb representació qualificada mundialment, es féu un estudi aprofundit de l'anomenada "epidèmia moderna" que causa un increment de la criminalitat individual i col·lectiva, que té una repercussió decidida en la transmissió i difusió de la SIDA, i condemna a mort, amb agonia lenta, a grups cada vegada més nombrosos de joves que vaguen pels carrers com supervivents esmaferdats.

Finalment, l'assemblea considerarà la droga com el resultat d'una crisi de valors més generals que cal recuperar si es vol actuar amb eficàcia en la prevenció i terapèutica de la toxicodpendència.

El papa Joan Pau II clausurà la Conferència. Després de condemnar el tràfic i el consum de la droga, féu una crida a les seves víctimes reals i potencials perquè redescobreixin motius d'esperança, posant l'atenció en aquells valors capaços de donar un significat constructiu a l'existència humana.

■ Francesc Gamissans

Vint anys després de "Comunio et progressio", l'Església publica una nova instrucció pastoral sobre els Mitjans de Comunicació Social

"Aetatis Novae"

Hom el veia venir i ja fa vint anys que no cessa d'arribar: la "nova edat" dels mitjans de comunicació social preocupa l'Església. I dona el títol —"AETATIS NOVAE"— al document de 37 pàgines publicat pel Consell pontifici per als mitjans de comunicació social.

L'Església catòlica desitja amb ella: "reflexionar sobre les conseqüències pastorals d'aquesta nova situació".

Quina situació? Les "comunicacions socials" —expressió preferida pel llenguatge catòlic al terme "medias"— "coneixen una expansió considerable que influeix profundament les cultures del conjunt del món". I aquí no es tracta de revolució tecnològica, ja que "no existeix cap lloc on no es faci sentir l'impacte dels mitjans de comunicació sobre les actituds religioses i morals, els sistemes polítics i socials, l'educació". Caldrà un exemple? Vegeu la seva importància en els "capgiraments" de l'Est, del des 1989.

Una eina de treball per a una situació complexa

L'Església es preocupa des de fa molt temps de l'evolució dels mitjans. Després de molts anys de desconfiança, a partir del Vaticà II havia canviat sobre el paper positiu que poden jugar en les relacions entre els homes com en benefici de l'anunci de l'Evangelí; però el decret conciliar *Inter mirifica* era una mica matutser... El mateix Pau VI havia demanat que es comencés a treballar sobre el tema: el resultat fou la instrucció pastoral "Comunio et progressio". I és aquest text el que Aetatis novae vol posar al dia.

Ja que els mitjans van de presa: "Nosaltres no pretenem, diu el Consell pontifici, pronunciar pa-

raules definitives sobre una situació complexa, movedissa i en constant evolució sinó solament procurar una eina de treball i encoratjament als qui s'enfronten amb les conseqüències pastorals d'aquestes noves realitats."

Com afecta la missió de l'Església la tele-cable i el vídeo, les imatges artificials i els nous llenguatges audiovisuals? La primera part del document descriu el context cultural i social, polític i econòmic, dels mitjans. Ja que el seu capgirament actual suposa "el canvi complet del perquè la humanitat tem el món que l'envolta". Transmissió instantània d'informacions, intercanvi entre les cultures, barreja d'ideologies, pressions comercials i estatals, impacte sobre les formes i continguts del pensament: heus ací que no és pas sense conseqüències pastorals, car això "afecta igualment la percepció que es pot tenir de l'Església i contribueix en la construcció de les pròpies estructures i el seu funcionament".

Exigències ètiques davant dels mitjans

Canvi de perspectives en la segona part. Els mitjans, des del punt de vista de l'Església, han de complir una tasca precisa: reflectir i servir la comunió eclesial. Ja que "la història humana i el conjunt de relacions entre els homes es desenvolupen en el marc de (la) comunicació de Déu en el Crist", el qual "és alhora el contingut i la

font del que comunica l'Església". Ja "Comunio et progressio" parlava de Jesús com a "perfecte comunicador".

Aquesta última referència teològica de la comunicació crida a les exigències ètiques: el mitjàs han de servir les relacions interpersonals i no substituir-les, contribuir al diàleg de l'Església amb el món modern i no cultivar desconfiança entre ells. D'aquí la necessitat que l'Església "es preocupi activament dels mitjans profans", "sostingui els professionals dels mitjans", però també "que elabori una antropologia i una veritable teologia de la comunicació". I que els seus responsables "responguin amb bona voluntat i prudència les demandes dels mitjans".

Comunicar, un dret per a tothom

El nou document reafirma molt clarament, en aquest context, "el dret fonamental al diàleg i a la informació en el si de l'Església", i comprès a vegades, pels fidels, "el deure d'expressar als seus pastors la seva opinió sobre les qüestions concernents al bé de l'Església". Això compromet "la credibilitat i l'eficàcia de l'Església",

Joan Pau II: "El món dels mass-media, seguint el desenvolupament accelerat dels invents i la seva influència planetària i alhora penetrant com una taca d'oli en la formació de la mentalitat i dels costums, representa una nova frontera de la missió de l'Església".

i pot servir la comunió entre els creients: "Perquè la total comprensió de la comunicació en l'Església es basa en el fet que el Fill de Déu es comunica ell mateix." Es reafirma igualment la importància de la utilització dels mitjans per al "servei d'una nova evangelització".

Amb tot això, el text vol promoure "una actitud positiva i oberta vers els mitjans". Cosa que no l'impedeix de discernir els reptes actuals en la matèria: mantenir una avaluació crítica dels mitjans, convertir-los sempre en mitjans de solidaritat i de desenvolupament, prevenir-los contra tot asserviment per una classe o un

sector de la societat. "El dret de comunicar és dret de tothom."

AETATIS NOVAE s'acaba amb les prioritats pastorals a realitzar: la defensa de les cultures humanes, afavorint especialment els "mitjans populars i tradicionals"; el desenvolupament dels mitjans de comunicació propis de l'Església (cal que "les comunicacions formin part integrant de tot pla pastoral"); la formació i sosteniment dels cristians compromesos en els mitjans. Els bisbes són particularment invitats a corregir les negligències sobre aquests punts, i també a "rellegir els plans pastorals particulars concernents a les comunicacions socials"; el document romà forneix per altra banda, en annex, els elements d'aquest pla.

La conclusió del text també és breu i clara: retorna avui a l'Església, amb l'ajuda de l'Esperit, "l'interpretar els signes dels temps" i "realitzar la seva tasca profètica que comporta l'estudi, l'avaluació i el bon ús, des d'ara fonamentals, de la tecnologia i dels mitjans de comunicació social".

M.K.
(de la "Croix")

Ajuda a l'Església necessitada

L'Obra internacional "Ajuda a l'Església Necessitada" acaba d'assignar un nou subsidi de 17.297.307 ptes. per als refugiats de Croàcia. Des del començament de la guerra, l'Obra ha lliurat més de 63 milions de pessetes per ajudar els refugiats. El responsable per als afers de refugiats a Zabre, monsenyor Juraj Jezerinac, va confirmar als representants de l'obra les dades segons les quals 700.000 persones, entre les quals 300.000 infants, han fugit de les seves cases. La major part d'aquests refugiats són a les diòcesis de Zagreb i Djakovo.

Per a més informació, adreceu-vos a:
Filial Catalunya: Luís Antúnez, 24-2ª-2ª, -08006 Barcelona - Tel. 237 37 63.

"Hi ha entre nosaltres un profund sentiment de simpatia i de comprensió", afavorit pel fet que "el Papa de Roma també és eslav".

Així s'expressà Mikhaïl Gorbatchov. El president de l'ex-URSS subratllà la personalitat excepcional del Papa que inspira una gran confiança i el seu "esforç per contribuir en el desenvolupament d'una nova civilització en el món".

Ciutat del Vaticà. El papa Joan Pau II va rebre el passat 16 de març en audiència privada el cardenal Narcís Jubany Arnau (esquerra) i la Junta directiva de l'Orfeó Català, notícia de la qual en vam donar informació en el nostre número anterior.

BARCELONA

• **CONFERÈNCIA. CAMPANYA PRO-NOBEL DE LA PAU A PERE CASALDÀLIGA.**— Dijous, dia 9 d'abril, a les 7 de la tarda, a la Sala 35 - Col·legi d'Advocats, c/. Mallorca, 283, Barcelona. "El treball pels drets humans en els moviments populars indígens al Brasil i a l'Equador", a càrrec de Carlos Antonio Moura, periodista, fundador del Centre d'Estudia "Fe i Política" (Brasil), i d'Ana Maria Guacho, directora de la Fundació "Pueblo Indio" (Equador).

• **ESCOLA DE L'ESPLAI. AGENDA.**— Dia 25 d'abril: Inici del curs monogràfic: **Excursionisme en barca.** Es realitzarà durant el cap de setmana 25-26 d'abril. Dissabte, de 9 a 14 h. a l'Escola de l'Esplai, i diumenge, sortida tot el dia. Dia 25 d'abril: Inici del curs **"Pedagogia humanista": bases pedagògiques per a les relacions humanes i d'animació.** Es realitzarà els dissabtes, de 9.30 a 14 h., a l'Escola de l'Esplai. Finalitzarà el 20 de juny. Dia 28 d'abril: Inici del curs: **"El grup com a element bàsic de l'organització.** Es realitzarà dimarts i dijous, de 18.30 a 21 h., a l'Escola de l'Esplai. Finalitzarà el 18 de juny. INFORMACIÓ: c/. Numància, 149-151 (entre Travessera de les Corts i Av. Diagonal). Tel. (93) 410 16 02. Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— **Realisme i Utopia.** Les darreres sessions d'aquest cicle tindran lloc després de Pasqua, a partir del dia 23 d'abril. El senyor Joan Llopis parlarà sobre: **"Testimoniari avui l'Evangeli i construir l'Església"** (dijous, 23 i 30 d'abril; 7 i 14 de maig, de 5 a 5.45 i de 6 a 6.45), i mossèn Joan Busquets i Dalmau ho farà sobre: **"Els riscos de les utopies: les lliçons de la crisi modernista"** (dijous 21 i 28 de maig, de 5 a 5.45 i de 6 a 6.45). Un i altre tindran en compte la doble perspectiva de tot el curs: un realisme sense utopia esdevé buit, mentre que una utopia sense realisme, crema i aboca al desencís. Més informació i inscripcions: a la secretaria del Centre, tel. 317 48 58 (Rivadeneyra, 6, 3er. 08002 Barcelona).

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS. CCU.**— C/. Villarroel, 81. Tel. 323 33 68. Dia 8 d'abril, dimecres, a les 20 h., TERTÚLIA. En aquesta tertúlia reflexionarem sobre l'entorn cultural de l'obra **La Mandràgora** de Machiavelli, que s'està representant aquesta temporada al CCU. Els ponents seran: Antoni Matabosch, doctor en Teologia i Llicenciat en Història; Montse Subirana, llicenciada en Història de l'Art; J.M. Esquirol, professor de la Facultat de Filosofia a la UB. Dia 9 d'abril, dijous, a les 20 h., Cele-

bració Penitencial. Coincidint amb el temps litúrgic de Quaresma i com a preparació per a la Pasqua, celebrarem el sagrament de la Penitència. ESPAI DE PREGÀRIA. Durant aquest mes en què celebrarem la Mort i la Resurrecció de Jesucrist, pregarem a l'entorn de la Paraula de Déu que la Litúrgia ens ofereix. Els **dijous 2, 23 i 30 d'abril**, a les 20 h. CELEBRACIÓ DE LA PASQUA. La Delegació de Pastoral Universitària organitza la celebració de la Pasqua al Brull. Tots aquells que vulguem reservar aquests dies per viure intensament la festa central dels cristians, ens aplegarem **des del 16, dijous sant, fins al 19 d'abril**, diumenge de Resurrecció, per compartir les celebracions d'aquest dies. Si t'hi vols apuntar, truca al CCU, qualsevol tarda, 16'30 a 21'30 h.

• **EXERCICIS IGNASIANES. SETMANA SANTA.**— Se celebraran, en complet recés, a la Casa Nostra Senyora de Montserrat, de Caldes de Montbui, sota la direcció dels Pares Cooperadors Parroquials de Crist Rei (P. Vallet), **del dilluns 13 d'abril** (20 h.) **al dissabte 18** (18 h.). Per a homes sols des de 17 anys. Informació: tel. 865 00 96.

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— Carilló del Palau de la Generalitat. Diumenge, **5 d'abril**, a les 12 h., concert del primer diumenge de mes, a càrrec d'Anna Maria Reverte, cari-

llonista. Obres de: Clementi, M. Sonatina 3, op. 36; Verdi, G. Tres àries; Rodrigo, J. Tema del "Concierto de Aranjuez"; Clément, G. Coloris; Groenewoud, C. Variacions sobre "Annemarijken"; Barnes, R. Whimsy-Milonga; Danses populars.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— El pròxim diumenge, **dia 12 d'abril**, encontre mensual. Començarà a les 4.30 de la tarda; acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Serà dirigit per mossèn Francesc de P. Sala, i tindrà lloc a la Residència de les Missioneres Eucarístiques de Natzaret, c/. Mare de Déu de la Salut, 26. Tel. 213 01 82.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL. "ESPIRITUALIDAD DE LOS SACRAMENTOS."**— Els dilluns, des del proper **6 d'abril fins a l'1 de juny**, el professor Gerard Soler impartirà l'assignatura "Espiritualidad de los Sacramentos" —els Sacraments com a celebracions de Jesucrist ressuscitat— a l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. Informació, matrícula i classes: c/. Diputació, 231. tel. 451 49 42; de 19.15 a 21 h.

• **TEOLOGIA I HUMANISME.**— (PP. Dominics). Curs de Teologia Sacramental General. Dia **23 d'abril**: "Sacramentos y compromiso social-histórico". Ponent: P. Emilio Barcelón o.p., a les 20 h. a la Sala Penyafor, c/. Bailèn, 10. Curs de

Formació Permanent per a Religiosos/os. Temàtica: "El seguimiento de Cristo". Dia **10 d'abril**: "El seguimiento: opción y misión". Dia **24 d'abril**: "Antropología y espiritualidad del seguimiento". Ponent: P. Emilio Barcelón o.p., a les 19 h., a la Sala Penyafor, c/. Bailèn, 10. tel. 246 33 00.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA-BALMESIANA.**— Presentació del llibre: "Ramon Corts i Blay. L'Arquebisbe Fèlix Amat (1750-1824) i l'última Il·lustració espanyola". Pròleg del P. Miquel Batllori. —Col·lectània Sant Pacià, n.º 44—; feta pel Dr. Joan Bada i Elies, professor de la Facultat d'Història de la U.B., el dimarts, dia **7 d'abril**, a les 7 del vespre al Saló d'Actes de la Balmesiana, c/. Duran i Bas, 9.

• **ARXIPRESTAT RAMBLES-POBLE SEC.**— Conferències quaresmals: "Caminem cap a la Pasqua definitiva"; dies **7, 8 i 9 d'abril**, a càrrec del P. Josep Liñán, escolapi. Lloc: Centre Cultural Parròquia del Carme, c/. St. Antoni Abat, 12. Hora: a les set de la tarda. Tothom hi és convidat!

• **ESGLÉSIA DE POMPEIA. MEDITACIONS QUARESMALES 1992.**— (PP. Caputxins, Av. Diagonal, 430). "Girem el nostre esguard vers Jesús, el Senyor", a càrrec de Mossèn Joan Galtés i Pujol. Dies **6, 7 i 8 d'abril**, a les 7.30 del vespre.

HORARIS DE SETMANA SANTA

• **S.E. CATEDRAL B. DE BARCELONA.**— **Diumenge de Rams:** a les 10.30 del matí, Laudes; a les 11, Benedicció de palmes; Eucaristia concelebrada. **Dimarts sant:** a les 11 del matí, Missa Crismal concelebrada. **Dimecres sant:** a les 7.30, Celebració Penitencial. **Dijous sant:** a les 6.30, tarda, Missa concelebrada de la Cena del Senyor; a les 11, nit, Vetlla eucarística, pel Rvd. Francesc Camprubí. **Divendres sant:** a les 10 del matí, Ofici de Lectura i Laudes; a les 3 de la tarda, Sermó de les Set Paraules, pel Rvd. Joan Guiteras; a les 5 de la tarda, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor; a les 6.30, Via Crucis. **Dissabte sant:** a les 10 del matí, Ofici de Lectura i Laudes; a les 10.30, nit, VETLLA PASQUAL. **Pasqua de Resurrecció:** a les 10.30, matí, Laudes; a les 11, Eucaristia concelebrada. Benedicció papal. — Celebracions presidides pel Sr. Arquebisbe.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES (c/. Angli, 55 - Sarrià).**— **Diumenge de Passió o Rams:** a les 10, Processó dels rams i celebració de l'Eucaristia; a les 7.30 del vespre, Vespres. **Dijous Sant:** a les 7 de la tarda, Celebració de la Cena del Senyor. L'església estarà oberta fins a les 12 de la nit per a l'adoració del Santíssim. **Divendres Sant:** a les 9 del matí, Ofici de pregària del matí; a les 5, tarda, celebració de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 9 del matí, Ofici de Pregària del matí; a les 6.45, tarda, Vespres. **Solemnitat de la Pasqua de Resurrecció: Nit del dissabte:** a les 10.30, celebració de la VETLLA PASQUAL; **matí del diumenge:** a les 10.30, Laudes i Eucaristia del Dia de Pasqua; a les 7.30, tarda, Vespres. **Dilluns de Pasqua:** a les 8 del matí, Laudes; a les 10, Eucaristia; a les 7.30, tarda, Vespres.

• **MONESTIR DE SANT BENET DE MONT-SERRAT.**— **Dijous Sant:** Matines a les 7, Laudes a les 8, Sexta a la 1.20; tarda, Missa a les 6.30; Completes, a les 9.45 i Vetlla al Santíssim. **Divendres Sant:** Pregària del matí a les 8; Sexta a la 1.20; tarda, Acció Litúrgica a les 5. **Dissabte Sant:** Pregària del matí a les 8; Sexta a la 1.20. Tarda: a les 7 Vespres; VETLLA PASQUAL, a les 10. **Pasqua:** Laudes a les 8.30; Eucaristia a les 11; Sexta a la 1.20. Tarda: a les 7, Vespres.

• **MONESTIR DE CLARISSES DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.**— **Diumenge de la Passió del Senyor o dels Rams:** A les 11.15, Benedicció dels rams, processó per la plaça del Monestir i Missa conventual (català). **DIJOURS SANT**, de 18 a 19, seran atesos els qui

desitgin celebrar el sagrament de la Penitència amb confessió individual. Triduum Pasqual. Entrada al Triduum Pasqual: **Capvespre del Dijous Sant:** A les 19.30, Missa del Sant Sopar del Senyor i reserva de l'Eucaristia. L'església quedarà oberta fins a les 12 de la nit per l'adoració de l'Eucaristia. Primer dia del Triduum pasqual: **Divendres Sant de la mort del Senyor:** A les 8.30, Laudes (pregària del matí); a les 10.30, Ofici de lectura i Tèrcia; a les 13, Sexta; a les 16, Nona; a les 18, Solemne celebració de la mort del Senyor. Segon dia del Triduum pasqual: **Dissabte Sant de la sepultura del Senyor:** A les 8.30, Laudes (pregària del matí); a les 10.30, Ofici de lectura i Tèrcia; a les 19, Vespres. Tercer dia del Triduum pasqual: **Diumenge de la Pasqua de Resurrecció:** A les 22.30 (del dissabte) Solemne celebració de la VETLLA DE PASQUA. A les 13, Missa de Pasqua. A les 19, Vespres conclusives del Triduum Pasqual.

• **MONESTIR DE SANT MATIES. MONGES JERONIMES.**— c/. Bellesguard, s/n (final). Tel. 417 36 66. **Diumenge de Rams.** Matí: A les 10.30, Benedicció de palmes, processó i celebració de l'Eucaristia. Tarda: A les 7, Vespres. **Dijous Sant.** Tarda: a les 7, Missa del Sant Sopar del Senyor; a les 10.30, Completes; a les 11, Hora Santa. **Divendres Sant.** Matí: a les 8.30, Laudes; a les 9.30, Tèrcia; a les 11, Ofici de lectura; a les 1.45, Sexta. Tarda: A les 4, Nona i "Recordare"; a les 5, Solemne Acció Litúrgica de la Passió del Senyor; a les 8, Sopar; a les 9, Completes, "Stabat Mater" cantat. **Dissabte Sant.** Matí: a les 8.30, Laudes; a les 11, Ofici de lectura; a les 1.45, Sexta. Tarda: a les 7.15, Vespres; a les 8.30, sopar; a les 10.30, SOLEMNE VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua.** Matí: a les 8.30, Laudes; a les 10.45, Tèrcia i Eucaristia. Tarda: a les 7, Vespres.

• **MONESTIR CISTERCENC DE SANTA MARIA DE CADINS.**— 17199 St. Medir (Girona), tel. (972) 4280 77. **Diumenge de Rams:** a les 11 del matí, Benedicció de Rams i Missa. **Dijous Sant:** a les 5 de la tarda, Missa de la Cena del Senyor; a les 9 del vespre, Hora Santa. **Divendres Sant:** a les 7.30, Laudes; a les 10, Ofici de lectura; a les 3 de la tarda, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 7.30, Laudes; a les 10, Ofici de lectura; a les 7 de la tarda, Vespres; a les 9, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** a les 11, Missa; a les 7 de la tarda, Vespres.

• **CAPELLA DEL SANTÍSSIM SAGRA-**

MENT.— c/. Passatge Camps Elisis, 8. **Diumenge de Rams:** Benedicció de Rams i Eucaristia, a les 11.45. **Dijous Sant,** a les 17.30. **Divendres Sant:** a les 18.30, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor; a les 19.30, Via Crucis. **Dissabte Sant:** A les 20 h., Solemne VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Resurrecció:** Misses a les 11, 12, 13 i 20 h.; a les 7.15, Rosari.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE POBLET.**— **Diumenge de Rams.** Matí: a les 9.40, Benedicció de Rams a la Capella de Sant Jordi. Processó en honor de Crist Rei; a les 10, Concelebració de l'Eucaristia; a la 1, celebració de l'Eucaristia (català). Tarda: a les 6, celebració de l'Eucaristia (castellà); a les 7, Vespres i Exposició del Santíssim; a les 8.40, Completes i cant de la Salve. **Dilluns, dimarts i dimecres sants.** Matí: a les 8, Concelebració de l'Eucaristia; a la 1, Pregària. Tarda: a les 6, celebració de l'Eucaristia (català); a les 7, Vespres; a les 8.45, Completes i cant de la Salve. **Dijous Sant.** Matí: a les 5.15, Matines; a les 6.45, Laudes; a la 1, Pregària del Migdia. Tarda: a les 4.45, Celebració de la Penitència. Assaig de cant; a les 5.30, Concelebració de l'Eucaristia, Comunió Pasqual i trasllat del Santíssim Sagrament; a les 8.45, Completes. **Divendres Sant.** Matí: a les 5.15, Matines; a les 7.30, Laudes; a la 1, Pregària del Migdia. Tarda: A les 4.15, assaig de cant; a les 4.30, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor; a les 8.45, Completes. **Dissabte Sant.** Matí: a les 5.15, Matines; a les 7.30, Laudes; a la 1, Pregària del Migdia. Tarda: a les 7, Vespres i Exposició del Santíssim; a les 8.40, Completes i cant de la Salve.

• **SANTUARI-MONESTIR DE PUIG-GRACIÓS (monges benedictines).**— **Diumenge de Rams:** a les 12.30, Benedicció dels rams i celebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant:** a les 18.30, Missa del Sant Sopar del Senyor i reserva de l'Eucaristia. **Divendres Sant:** a les 12, celebració del Sagrament de la Penitència; a les 17, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 23 h., VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** a les 12.30, celebració de l'Eucaristia.

• **MONESTIR DE MONTSERRAT.**— **Diumenge de Rams de Passió:** a les 7.30, Lau-

des; a les 10.30, Processó dels rams i Missa conventual; a les 13, Salve de l'Escolania; a les 18.45, Vespres. **Dilluns, dimarts i dimecres sants:** a les 7.15, Laudes; a les 11, Missa conventual; a les 13, Salve de l'Escolania; a les 18.45, Vespres. **Dimarts:** a les 21 h., Concert: "Passió segons Sant Mateu", de Johann Sebastian Bach. Orquestra Filharmònica "W.A. Mozart", de Sibiu (Romania) i Cor de Filharmònica "Transilvania", de Cluj (Romania). **Dijous Sant:** a les 8, Laudes; a les 11, Celebració comunitària de la reconciliació; a les 13, Salve de l'Escolania; a les 18, assaig de cants; a les 18.30, Missa de la Cena del Senyor; a les 21.45, Motets polifònics; a les 24, s'acaba l'adoració al Santíssim i es tanca la Basílica. **Divendres Sant:** a les 8, Pregària del matí; a les 11, Conferència a la Sala de la façana del Monestir: "La Passió com a antipoder", per Lluís Duch, monjo de Montserrat; a les 13, Pregària ecumènica i motets polifònics; a les 16.30, assaig de cants; a les 17, Celebració de la Passió del Senyor; a les 21.45, cant de la Seqüència "Stabat Mater", de Palestrina; a les 22, Via Crucis. **Dissabte Sant:** a les 8, Pregària del matí; a les 13, Pregària ecumènica i motets polifònics; a les 18, Vespres. **Diumenge de Pasqua** (dissabte nit), a les 21, assaig de cants; a les 22, VETLLA PASQUAL. **Dia 19 d'abril:** a les 8.30, Laudes; a les 11, Missa del dia; a les 13, Salve de l'Escolania; a les 18.45, Vespres.

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ (monges carmelites, c/. Panamà, 12).**— **Diumenge de Rams:** a les 12 h., Benedicció de Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** a les 18.30, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 10.30, Ofici de Lectura; a les 17, Acció Litúrgica de la passió del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 10.30, Ofici de Lectura; a les 18.45, Vespres; a les 22.30, celebració de la VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** a les 12, Missa de Resurrecció.

• **PARROQUIA DE SANT MARTÍ DE MOSQUEROLLES.**— **Diumenge de Rams:** a les 11.30, Benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant:** a les 7.30 del vespre, celebració del Sant Sopar del Senyor i trasllat de l'eucaristia al lloc de la reserva. **Divendres Sant:** a les 10 del matí, Via Crucis de l'església a la creu de terme i tornar; a les 7 de la tarda, celebració litúrgica de la Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 10.30 de la nit, solemne VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** a les 11.30, Missa del Dia de Pasqua.

Des de 1955 apinya tot un poble amb 200 actors al capdavant

La Passió d'Uldecona canvia de llengua, de text i d'escenari

TORTOSA

ULLDECONA.— A la comarca del Montsià, en tertúlies col·loquials, es diu: "tres canareus s'associen per fer un pou,... i tres veïns d'Uldecona s'apinyen per fer civisme cultural i fins i tot arriben a representar la PASSIÓ".

Uldecona és una vila amb molta tradició històrica i si la maduresa d'un poble es mesura pel termòmetre d'associacions culturals, religioses, polítiques,... sens dubte que ens trobem davant d'un cas força significatiu.

Avui, però, el botó de mostra és la representació de la PASSIÓ.

Els antecedents històrics, trets de l'arxiu parroquial, ens mostren "Un davallament de la Creu" del segle XVIII però que "sembla una còpia d'un text més antic, el qual a judicar per la llengua i l'estil de versificació el podem retrotraure al seble XVI".

D'aquelles cendres i brases s'encengué de nou el 1955 la primera i elemental representació de la PASSIÓ; era un diumenge de Rams, al cinema Victòria. Vist l'èxit es repetia el Divendres Sant. Autor: anònim.

Fou, però, el 1956 quan amb el guió del P. Julio Martínez, S.I. es representa "LA DIVINA TRAGEDIA". El públic assistent era de la pròpia diòcesi, aleshores molt extensa per la part de Castelló de la Plana. Segueixen sempre en castellà, i s'incorporen altres guionistes i directors. El 1991 es va donar

un salt de "perxa", d'alta qualitat amb un nou autor, en Jaume Vidal i Alcover que ha escrit en llengua catalana un bell text.

Val a dir que l'actual reforma —103 milions de pessetes!— del local obligà ja a representar l'any passat fragments a l'església parroquial i fins i tot al Calvari. Dos escenaris privilegiats. Aquest any es repetirà amb noves ampliacions.

La propaganda escampada arreu de les comarques, ens anuncia per aquesta edició del 92 dos calendaris de representacions: la tradicional en castellà i per últim any es representarà de 4 a 8 del vespre durant els dies 5, 12, i 26 d'abril; 1, 3 i 10 de maig.

En canvi el nou text original de Jaume Vidal, qualificat per Mn. Ollé com un artista "orfebre de l'idioma i home cultíssim" es representarà durant la Setmana Santa, prolongant els actes pròpiament litúrgics de la Parròquia. També al cim del Calvari el Divendres Sant. El programa que ens serveix Mn. J. Martorell parla de la col·laboració de quatre confraries i cinc corals.

L'any vinent estarà ja llest i és que ben remodelat l'antic teatre de la PASSIÓ que serà funcional de tal manera que la representació no exigirà parèntesis d'espera sinó que serà successiva com en una pel·lícula però en viu.

És ben cert que a Uldecona saben posar vi novell al vi ranci.

■ J. Blanc i Bahima

FETS I CRITERIS

Conversa amb un grup de joves

Amb motiu de la Confirmació acostumo a tenir una conversa amb els nois i noies que s'han de confirmar. És una experiència que considero mútuament positiva: ells coneixen de més a prop el seu bisbe i de part meua un primer contacte amb ells em facilita trobar-nos després a l'altar d'una manera menys distant i un xic més viscuda.

Fa quinze dies em vaig trobar amb un grup de joves. No va costar pas gaire d'entrar en conversa, n'hi va haver prou amb preguntar-los pels temes de les reunions de preparació que els havien interessat més. Em respongueren els que havien tractat sobre la joventut, la família, l'amistat.

Vaig encetar el tema dels joves: què en penseu dels grans? què en pensen ells de vosaltres? Sortiren una pila de respostes força semblants: no ens entenen gaire, volen que siguem d'una altra manera, ens diuen: "nosaltres, al nostre temps érem diferents".

Els vaig fer aquest comentari: la societat ha canviat molt. Ara la majoria de vosaltres teniu possibilitats d'estudiar, i els anys de joventut s'han allargat molt.

Quan els vaig dir que al meu temps, cinquanta anys enrera, hi havia joves, però que no hi havia joventut, em va semblar que no captaven la idea. Vaig dir-los que ara els joves tenien una moda de vestir pròpia i això ja fou una manera més concreta que referir-me que ells, en la societat d'avui, són un col·lectiu marcat per una manera de pensar, un llenguatge, un estil, marcat també per l'ambient de la societat de consum.

Els vaig preguntar què estudiaven. N'hi havia de tot. Uns BUP o COU, d'altres Formació Professional. N'hi havia un que treballava de manobre al mateix poble.

Passarem al tema de l'amistat. Què enteneu per amistat? Quan ens ajudem, quan compartim, digueren. Quines classes d'amistat hi ha? Sinceres, desinteressades. També de vegades un xic egoistes.

Què us preocupa més actualment? El futur, la por de no trobar treball. Veieu, els vaig dir, el do de l'Esperit reforçarà la vostra amistat, us ajudarà a veure el vostre futur amb més esperança.

Tots aquests nois i noies, de dilluns a divendres, resideixen fora del poble per poder estudiar. I aquí ve un punt interessant. En plantejar el tema de la seva família, la resposta fou unànime: els estem agraïts perquè ens ajuden, veiem que ens estimen, se sacrifiquen perquè puguem estudiar.

El temps de la conversa va passar molt de pressa. Encara recordo el nom de tots aquells nois i noies, de l'Ismael a la Maria Ester, passant per Jordi, l'Anna i al Llorenç. Els noms s'esborraran; però hi ha quelcom d'ells que no oblidaré: el to de la conversa, espontani i sincer, el sentit de l'amistat, i, en el fons, haver-me trobat amb uns joves plens d'il·lusió i esperança.

Seria bo que els grans enraonéssim sovint amb els joves, escoltéssim els seus anhels, allò que pensen i allò que esperen. A la societat hi falta aquest diàleg, i a l'Església també.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

SORDESA:

PER FI UNA NOVETAT!

UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellosament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara els problema continua. Tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa. un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú. Doncs bé, joles com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteix una audició segura, clara, confortable que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules... Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats,

tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns. GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interès. Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Tot el mes d'abril de 1992 (de 10 a 13.30 i de 16 a 19.30 h.)

Dissabtes tarda tancat, a:

GRIMOFON

C/ Rosellón, 273, (Pº de Gràcia)
Tel. (93) 415 79 49
08008 BARCELONA

Si no es possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM.....
EDAT..... TELÈFON.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... PROVÍNCIA.....

**CASA
GAY**

Servei de lloguer per
a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixela, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

Noces d'Argent del col·legi menor de Sant Antoni de Pàdua dels franciscans

LLEIDA.— El dissabte, dia 7 de març es van celebrar les Noces d'Argent de la inauguració oficial del Col·legi M. Sant Antoni de Pàdua, Residència Universitària, que els frares franciscans de Catalunya tenen a Lleida.

La celebració es va desenvolupar amb seguit d'actes religiosos, acadèmics, esportius i lúdics i va acabar amb un dinar de germanor.

El P. Provincial dels Franciscans de Catalunya M.R.P. Jaume Codinachs va presidir tots els actes. I van assistir com a convidats d'honor, el Sr. Bisbe de Lleida monsenyor Ramon Malla i Call, el representat de la ciutat, Sr. Antoni Siurana (Paer en Cap) i el President de la gestora de la Universitat de Lleida Sr. Víctor Siurana.

Va actuar com a Mantenidor de l'Acte Acadèmic el P. Ramon Domènech, Director durant dinou anys, el qual durant el seu parlament va definir la finalitat del Centre: El Col·legi M. Sant Antoni de Pàdua és una entitat pròpia dels franciscans de Catalunya que es proposa acollir, atendre, assessorar i formar tots aquells nois que són acceptats com a residents, "amb un profund respecte a les persones i a les seves creences religioses, siguin quines siguin. Amb una política dialogant entre la Direcció i l'alumnat, en què no s'ignora el fet religiós, si cal. Amb una oferta del pensament i ètica cristiana per tot aquell jove que li pugui interessar. En aquest sentit, els nois saben que disposen sempre de religiosos i sacerdots per parlar i consultar, i d'un temple annex al Col·legi per trobar-se amb Déu. Estudi i formació són les dues funcions específiques del Centre".

Durant aquests 25 anys han sorgit moltes personalitats de profit pel nostre país: bons professionals, mestres, professors, advocats, metges, tècnics agrícoles, comerciants, etc. Particularment cal remarcar que entre tots hi ha hagut dues vocacions religioses franciscanes, avui ja sacerdots al servei del poble cristià dins el marc de la província franciscana de Catalunya.

Els alumnes-residents d'aquest curs 1991-1992, van programar i realitzar amb encert tots els actes i gràcies a la seva responsabilitat i compromís la celebració va ser una veritable festa.

■ Josep Gendrau

Un bell edifici del segle XVIII

Manquen 12 milions per restaurar la teulada de l'església de Les Borges

LLEIDA

LES BORGES BLANQUES.— L'església de les Borges, amb el seu altiu campanar, esdevé l'edifici més monumental i representatiu de la ciutat. Bastit al llarg del segle XVIII, al mateix lloc de la primitiva església gòtica que presidia l'antic nucli clos amb els seus portals, va suposar un dels signes del creixement i progrés de les Borges.

Té, doncs, una importància històrica i artística i a l'ensens social. Sota les voltes d'aquesta església s'ha aplegat la vida dels borgencs amb els seus esdeveniments familiars. Al llarg dels segles i encara ara, gairebé tots els borgencs hi fan camí i estada en ocasió de celebracions, joioses les unes, de dol les altres. Indistintament, les seves portes resten obertes i acollidores com a casal propi dels borgencs.

Però malauradament aquest casal de tots, aquest monument de les Borges, corre perill. La seva estructura arquitectònica es veu amenaçada pel greu estat de degradació de la teulada que provoca, en dies de pluja, filtracions a les voltes i parets mestres.

La causa d'aquesta degradació s'atribueix, en primer lloc, a la nombrosa població de coloms que hi han fet el seu habitatge. Els excrements converteixen la teulada i les voltes en punts de retenció de l'aigua de pluja i els coloms morts provoquen obturacions en les canals i els desguassos.

La situació és preocupant i obliga a la recerca de solucions urgents per salvar aquest monument que a més del seu sentit religiós esdevé emblemàtic per a les Borges Blanques.

El pressupost d'obres de consolidació i restauració de la teulada ultrapassa els 12 milions de pessetes. Per endegar aquesta tasca urgent s'ha creat una Junta d'Obres destinada a promoure les ajudes necessàries i coordinar els treballs a fer.

Diverses aportacions econòmiques de borgencs i entitats ens encoratgen a dur a terme aquesta campanya que és cosa de tots. La quantia de les ajudes, algunes d'elles de 50.000, 100.000, 150.000 i 200.000 pessetes, posen en relleu el grau de sensibilitat davant el projecte per salvar el més gran monument històric, artístic i espiritual de la nostra Ciutat. Les aportacions, però, no tenen quota fixa i han de respondre a les possibilitats de cadascú.

A més dels donatius s'ha previst també l'ajuda en forma de préstecs amortitzables discrecionalment i l'obertura de comptes en Bancs i Caixes per facilitar la participació de tots.

■ M.C.

LA TEULADA DE
L'ESGLÉSIA ÉS A PUNT
D'ENSORRAR-SE

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

ANGELINA BUFI BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPERT SAUCH "VIDYA JYOTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptas.
M. DOLORS MASDEU BP 99 KRIBI CAMERUN.....	21.892 Ptes.
MERCE SOLEY AMBASADA SPANICH ULICA STRAROSCINSKA 1 VARSAWA (POLONIA).....	17.732 Ptas.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
 Direcció..... Tel.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població..... Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

El VIII Fòrum Home i Evangeli commemorà els 500 anys de la colonització

“Que el record del passat ens faci conscients dels nostres deures”

Van participar en el VIII Fòrum “Home i Evangeli” 1.350 persones, les quals van reflexionar sobre alguns dels esdeveniments que marquen més aquest any 1992: El V Centenari i les Olimpíades. L'ambient va ser animat i els participants van treballar intensament per grups durant la tarda del dissabte. Amb el lema 1992: Nous desafiaments, Noves respostes, el Fòrum va incloure el signe, alhora que la necessitat, de ser una Església oberta al món, especialment al Tercer i al Quart. “Catalunya Cristiana” vol destacar algunes de les intervencions i el manifest final, perquè subratllen l'esperit de fons d'aquest acte.

BARCELONA

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, va enviar una carta de salutació per aquesta edició del Fòrum Home i Evangeli on incidia especialment en el tema de la nova evangelització: “El tema que heu escollit, recull la preocupació de la nostra Església en aquests darrers temps: la nova evangelització”. I afegia un paràgraf de l'homilia del Papa el primer dia de l'any: “Igual que en altres parts del món, l'Evangeli ha acompanyat durant el seu camí els pobles llatinoamericans, entre els quals el missatge de la salvació ha ressonat, mitjançant el testimoni d'infatigables missioners i apòstols. En donem gràcies i alhora reafirmem la nostra voluntat i el nostre compromís de continuar l'irrenunciable ministeri de l'evangelització”.

Il·lusió i coratge per al futur

El manifest del Fòrum va agafar punts claus dels temps que vivim i en va fer una crítica constructiva. El Manifest va ser discutit i sotmès a reflexió per part dels assistents.

Considera que “els sistemes econòmics actuals i les seves estructures de poder esclavitzen l'ésser humà, perquè, si bé augmenta el benestar d'uns sectors socials als països rics, és amb l'esforç i la pobresa de molts altres d'arreu del món. I que l'estrall de les guerres que anorreen pobles sencers, que destrueixen milers de vides i generen pobresa, violència i humiliació és originat pels mateixos sistemes de poder, orientats al benefici d'uns quants. Volem reclamar la reconversió de l'economia

militar en civil i, en el nostre país, una llei de l'objecció de consciència ni punitiva ni discriminatòria”.

“En solidaritat amb els més pobres, defensem els valors de la sobrietat, de l'austeritat i de la solidaritat. Creiem que, acasa nostra, aquesta solidaritat s'ha de fer efectiva, particularment amb els immigrants. Ens comprometem a treballar en un repte que encara és actual en la societat, la defensa dels drets de les dones. Igualment, ens comprometem a treballar en un altre repte que s'està fent cada cop més viu: la situació dels joves, que tenen dret a trobar feines estables i habitatges assequibles que els donin seguretat per plantejar-se el futur”.

“Davant la tendència a uniformitzar i a esborrar les particularitats que configuren la riquesa humana, volem defensar el dret dels pobles a trobar la seva identitat. Ara que fa cinc-cents anys de l'arribada dels europeus a terres que després nosaltres hem anomenat americanes, volem que el record del que va passar serveixi per prendre consciència dels nostres deures envers aquells pobles, especialment dels indígenes. Són conscients de la responsabilitat que una determinada concepció del cristianisme ha tingut en l'opressió d'aquests pobles”.

I acaba el manifest posant en evidència la consciència que “aquesta veritat no és monopoli de cap església (l'amor del Déu que salva), sinó que la compartim amb tot aquell qui, des de l'opció religiosa que sigui, cerca de trobar el fonament i el sentit de la seva existència”.

A l'últim moment va arribar el missatge del bisbe Pere Casaldàliga, per al VIII Fòrum Home i

CARTA DOMINICAL

Un cartoixà i una adolescent davant la mort

Dues actituds davant la mort. Una és la d'un monjo cartoixà que fou catedràtic de química en una universitat. Ara és molt vellet, amb un esperit afinat en la soledat cartoixana i en l'oració. Amb diverses xacres en el cos, entre altres una prominent desviació de columna que el fa caminar molt corbat. Ens coneixem de fa molt temps. La darrera vegada li vaig preguntar: “¿Què tal, Pare Luna?” —aquest era el seu cognom—. Ell va alçar el rostre amb penes i treballs i, amb el somriure i l'humor de sempre, em va contestar: “En quart minvant, senyor Bisbe, en quart minvant!”

Una altra actitud, lògicament diferent, era la de l'Angelina. Dotze anys. Molt intel·ligent i bona. D'una família sincerament creient. Era una malalta greu del cor. La visitava sovint, ja que ho necessitava. Em feia pena de trobar-la, alguna tarda, amb el cor desbocat i la respiració fatigosa. “Sé que haig de morir —em deia més d'un cop—, però, no tan aviat!” Jo li dedicava el temps necessari de companyia i de conversa per a aixecar-li l'ànim i donar-li esperança i assossec. Em recordo de la tarda en què l'acompanyàrem fins un nínxol que semblava desproporcionat per a un cos tan petit i fràgil.

Per a unes situacions semblants, cròniques o terminals, ha sorgit amb força, i més a Catalunya, la medicina pal·liativa, la finalitat de la qual és l'alleujament del sofriment físic o moral. L'objectiu de la medicina curativa és diagnosticar i restablir la salut. Un professional, comentant aquesta evolució vers una medicina més humana, en els malalts terminals, em deia que, quan d'un malalt es diu “no hi ha res a fer”, és que “tot és per a fer” en cures pal·liatives.

Aquesta medicina té com a objectiu de promoure aquestes cures a nivell científic, clínic, social i d'investigació; de tractar els problemes ètics i de fomentar els drets dels malalts i de llurs famílies. Es basa en una concepció global de la terapèutica considerant els aspectes físic, emocionals, socials i espirituals dels malalts i dels familiars. Com ho comenta un dels promotors, són unes cures que no es poden fer en una organització tradicional dedicada a la salut, i és un bon índex del respecte de la societat per la dignitat humana, en una cultura en què sembla que només es tenen ulls per a mirar aquells que produeixen coses tangiblement útils a la mateixa societat.

A Michigan va sorgir una carta dels drets del malalt en la línia del que intenta la medicina pal·liativa. Deia, entre altres coses: “Tinc dret a rebre l'atenció de l'equip mèdic i l'infermeria, encara que sigui evident que no em curaré; a ser tractat com a persona humana fins a la fi de la meua vida; a mantenir un sentiment d'esperança, sigui quin sigui el canvi que em pugui esdevenir, i a ésser atès per persones capaces de mantenir aquest sentiment d'esperança; a expressar lliurement els meus sentiments i les meves emocions davant de la meua pròpia mort; a no patir sol, a no morir sol”. En fi, a evitar, com em deia una malalta terminal, mare jove —referint-se als sofriments morals—, que l'ombra de la creu sigui més llarga que la mateixa creu”.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Unitat i diversitat

Tinc un amic, un bon amic, que pertany a l'Opus Dei, que està preocupat a causa de la beatificació del que en fou fundador, monsenyor Escrivá de Balaguer.

Jo, que no pertanyo a l'Opus, també em sento preocupat. Em costa d'entendre la posició tancada d'alguns sectors. I tinc la impressió que, en el fons, es desconeix aquesta obra eclesial tan criticada, això sí, igual com en el seu temps ho foren altres ordes o institucions.

Em sembla que caldria tenir més en compte el sentit d'unitat en la diversitat que sempre ha proclamat l'Església, perquè sembla que alguns l'han perdut. Es pot no estar d'acord amb l'Opus Dei. Però cal pensar el el sector de fidels que s'hi sent bé, que té necessitat d'una manera d'expressar i mantenir la seva fe, sector que abasta totes les classes socials, que treballa tant en països rics com en països pobres, fet que costa ben poc de comprovar.

Finalment, em pregunto d'on ha sortit tanta vocació a advocat del diable, aquest personatge present en tots els processos de canonització, que ben poques vegades surt airós en la seva tasca, perquè la virtut heroica, quan veritablement existeix, passa per damunt de totes les traves que troba pel camí.

■ Oriol Camps

Evangeli, candidat al Premi Nobel de la Pau 1992, i que el Fòrum va donar suport fent un acte la tarda del diumenge de solidaritat amb les seves causes, que són les causes dels pobres dels indígenes i dels oprimits i sofrents. El bisbe Pere, des de São Felix do Araguaia (Brasil) va escriure: “Ajudeu-vos, ajudeu-vos, ajudem el Món i l'Església dins del Món a viure obsessionadament, lúcidament esperançadament, aquest repte universal: —fer un sol món humà, tot i essent lliurement plural, —fer una sola Església, ecumènicament unida i joiosament inculturada en la diversitat”.

“Per què no podria ésser 1992 un escarmentat i utòpic punt final de tota mena de colonialisme —polítics o religiosos— i el començament —ara de debò— de tota mena de diàleg entre mons i cultures, entre primers i tercers —entre germans i germanes al capda-

vall, tots a la mateixa casa d'una sola família?

“Somniem, que és la manera de dormir irresponsablement. Preguem, que és la manera de recordar que el Pare-Mare no dorm i que el seu Esperit va fent noves totes les coses.

Actuem, que és la manera de fer viva la fe. I no caiguem pas en la temptació de viure, més o menys puntuals i intensos, aquest simbòlic 92 i després, passat el pont de la publicitat, deixar que les aigües continuïn tèrboles o devastadores”.

Acaba la seva carta amb un prec: “I gràcies de tot cor. De part meua, però sobretot de part d'aquesta munió de Pobres i de Màrtirs que vénen omplint de llàgrimes i de sang, de morts “abans d'hora”, de lluites i d'esperança, aquest llarg calendari de 500 anys...”.

■ Núria Oriol Palarea

Tres problemàtiques que preocupen Caritas d'Urgell

Magrebins, món rural i drogues

LA SEU D'URGELL.— Caritas Diocesana ha promogut les trobades de les assistents socials que treballen a les comarques del Bisbat, els llocs de reunió han estat La Seu d'Urgell, Tremp i Balaguer. Entre els temes tractats destaquen les informacions sobre la situació dels immigrants estrangers, el món rural i el "Projecte Home" contra la droga.

La població immigrada estrangera, sobretot magrebi, ha augmentat considerablement a les comarques del sud del Bisbat i es detecta la presència de famílies marroquines al Pallars i a l'Alt Urgell. Caritas Diocesana ha patrocinat un estudi sociològic sobre la situació de la població immigrada estrangera als pobles del Bisbat. Segons les dades de l'estudi, que podrem donar a conèixer més endavant, a les comarques de la Plana d'Urgell hi resideixen dos-cents treballadors estrangers, la majoria marroquins. Les seves mancances es detecten, segons informacions avançades, en l'habitatge, legalització de residència, allunyament de la família, etc.

Quant al món rural, a les comarques de muntanya s'ha reprès l'emigració, les causes són la crisi sectorial i la problemàtica general de la ramaderia. El fenomen genera

un empobriment general del Pirineu occidental. "En aquests poblets, deien les assistents socials, **solament hi resta gent gran que ha de plegar**". L'alternativa de la reconversió al turisme no podrà absorbir tota la població rural, que per altra banda no està preparada. Així ho reconeixen algunes famílies afectades. **Molts camps esdevindran erms i això crearà una situació greu**", manifestava una assistent social. Les repercussions s'acusaran en la degradació del medi natural, urbanisme i patrimoni artístic.

Les drogues i les malalties psíquiques tenen una incidència preocupant al món rural. Caritas informà que, en aplicació del "Projecte Home", a Tarragona ja s'ha obert un centre d'acollida per a toxicomans i es disposa d'un pis per a residència dels foranis.

Per altra banda es faran gestions puntuals per a ampliar i completar fins a cinc els cursos de formació professional als caps de comarca. El trasllat dels estudiants a la ciutat, a part de les despeses, condiciona l'arrelament de la joventut al propi ambient. El món rural, abocat per l'emigració, cau en una bossa de pobresa i això preocupa Caritas.

■ Antoni Mirabet

Tres-cents guàrdies civils residiran al Seminari Diocesà

LA SEU D'URGELL.— Coneixiem la notícia ja fa temps, naturalment, però la discreció havia ajornat la seva divulgació. Altres mitjans ja l'han difós i no tindria sentit privar-la als nostres lectors. Únicament la prudència ha dominat la primícia de la informació.

Els responsables del Seminari Diocesà han autoritzat la Direcció General de la Guàrdia Civil perquè pugui disposar, a l'antic edifici, llocs de residència per als agents que reforçaran la vigilància de la ciutat a propòsit de la celebració dels Jocs Olímpics. La Seu d'Urgell va ser assignada sub-seu olímpica i acollirà les competicions de piragüisme en aigües braves.

Les obres de remodelació, que es realitzen a bon ritme al Seminari, afecten la meitat de dues plantes i el terreny de l'antic camp de futbol. El Bisbat ha volgut oferir un servei a l'esport i no rebrà cap remuneració, únicament es beneficiarà de les obres realitzades a l'interior de les dues plantes i al llomat de l'edifici. L'import de les milliores suma dotze milions de Ptes., segons la direcció del centre. A l'antic camp de futbol hi han estat instal·lats uns mòduls prefabricats, que seran retirats després dels Jocs. En principi seran tres-cents els guàrdies civils que residiran temporalment al Seminari.

■ A.M.

ELS EJERCICIS ESPIRITUALS, ESCOLA DE LA VIDA

Divendres 7 de febrer. Són les 10 de la nit. Ha començat a Lumen Dei, carrer Xuclà, 19 de Barcelona, una altra tanda d'Exercicis Espirituals. Unes vint persones. La majoria de les quals els fan per primera vegada. Ho han conegut per contactes directes, anuncis a la premsa, cartells o fulls a les parròquies... Estaran 48 hores en complet silenci (deixar de parlar amb els homes per parlar amb Déu), convivint en règim d'internat, escoltant les meditacions que farà el director.

Homes i dones, i de totes les edats; de totes les classes socials. En aquesta tanda es hi ha una noia jove, de color, ruandesa, un inspector de tributs navarrès, una senyora índia, un jove pare de família acabat d'arribar de Romania, un matrimoni català...

DEIA L'ANUNCI DE LA PREMSA:

"JOVE, TRENCA AMB LA TEVA INFELICITAT... TROBA T'ATU MATEIX..."

I alguns joves han respost a aquesta crida. **"EL TEU BUIT NOMÉS EL POT OMLIR DÉU..."** I han vingut persones que estan ansioses de trobar un sentit a la seva vida.

Què els donarem? Sortiran defraudats?

Aquesta pregunta no passa per la ment del Pare Director responsable de la tanda. Malgrat que la confiança en Déu és total, s'han preparat les plàtiques com si fossin les primeres que ha de fer. Fou missioner abans de ser ordenat sacerdot, després va ser rector a la zona més pobre dels Andes peruans, i ara, a més a més, predica tandes d'Exercicis. Forma part de la Unió Sacerdotal Lumen Dei, sacerdots que cerquen la santedat a través de l'amor a Déu, identificar-se amb Crist víctima, i donar servei al més pobre, que és —sens dubte— el que té mancança de Crist.

QUÈ SÓN ELS EJERCICIS A PARER DELS MATEIXOS EXERCITANTS?

Tinc al davant força textos d'exercitants, escrits al final de la tanda:

"LLIGATS PEL MÓN, QUE NO ENS OMPLE"

Un pare de família: "Un arriba ple d'altres coses i segons es van escoltant les conferències ens anem adonant com n'ha estat de vana i buida la nostra vida: hem viscut

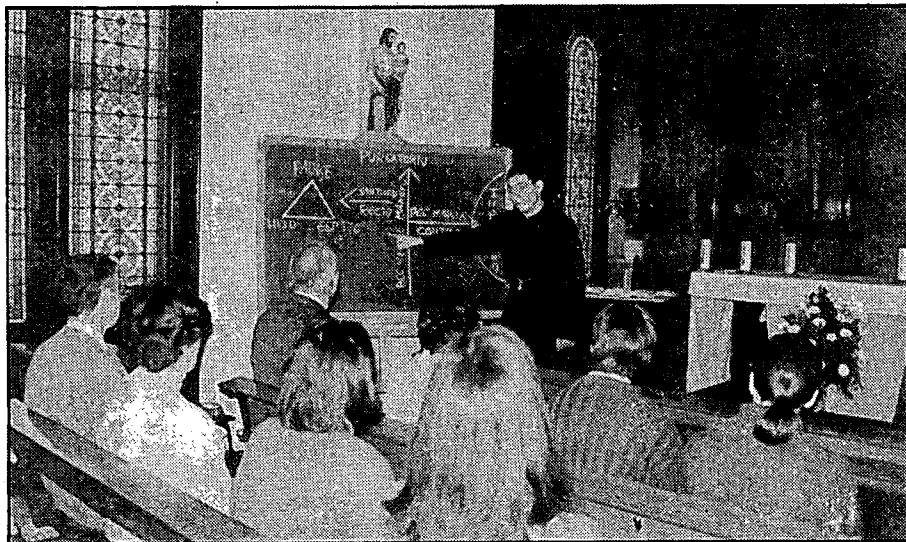
sense l'amor de Déu lligats a la carn i als plaers mundans, malgrat que sempre cercant alguna cosa, perquè el món no ens omple. Aquest és el meu cas. Pel pecat em vaig apartar d'Ell i tanmateix sentia sempre un agulló que em deia: "no vas bé". Ara comprovo que Déu en la seva bondat infinita no ens abandona i que Jesús va morir per nosaltres per reconquerir-nos el cel".

"MOLT A PROP DE DÉU": Uns altres exercitants constaten que Déu no és un Ésser llunyà, despreocupat de la humanitat, com si fos com una persona que passa sense mirar-te: "En aquests Exercicis, en tot moment m'he sentit molt a prop de Déu, i el que més ha contribuït a això ha estat la manera d'exposar del sacerdot". Un altre ho confirma així: "Per a mi ha estat

l'Evangeli. Surto il·lusionat i enfortit en la fe. Desitjo conrear la llavor rebuda i que doni el millor fruit possible".

"Una actitud diferent s'està experimentant en la meua persona pel que fa la meua relació amb Déu. He despertat o s'està despertant en mi un desig de santificació. Crec que ha estat un enamorament sobtat que ha fet impacte directe en el meu cor. Mai en la meua vida no m'havien explicat amb tant luxe de detalls la importància de l'oració. Ja que no sabia resar: tal vegada a això es degui la meua tebiesa i fluixedat. Vaig aprendre a resar: aquest és el gran fruit d'aquests exercicis: vaig aprendre a parlar amb Crist".

"HA ARRIBAT L'HORA D'ESTIMAR DÉU SERIOSAMENT: FER ELECCIÓ".

una altra experiència d'apropament a Déu. No puc negar que l'ascètica del director em va commoure? És bo trobar-se amb persones l'exemple de les quals ens repta a lliurar-nos, a ser millors, a no conformar-nos amb donar una miqueta, sinó amb donar el màxim.

"DÉU ES TROBA EN EL SILENCI"... Crist per resar es retirava a un lloc apartat. Déu parla en el secret, en la soledat. "El règim de silenci —diu un exercitant— em sembla la teràpia millor i el vehicle més eficaç per arribar al Gran encontre".

"CRIST: IMPACTÀ EN EL MEU COR" "Aspiro a complir la radicalitat de

S'ensenya l'exercitant a cercar el que Déu vol d'ell. A uns el vici, altres el treball, les preocupacions de la vida, els separen de Crist. "El meu propòsit és eradicar per sempre el joc acompanyat de la beguda, amb el seu resultat d'accidents automobilístics, ja que m'adormo quan m'excedeixo. Penso viure els pocs anys que em queden practicant l'Amor, o sigui posar-me al servei dels altres per donar, tant en l'espíritual com en el material... Estic segur que quan el Senyor em jutgi sabré donar-li un bon testimoniatge de l'amor viscut en els meus darrers anys..."

"MALEÏDA FEINA SI EM SEPARÀ DE DÉU!"

Un altre diu: "Jo sóc creient, però maleït treball que em separà de Déu: vaig a Missa a primera hora del matí i després gairebé no em recordo de Déu. Pobre de mi! Aquests exercicis m'han ampliat els coneixements. Voldria ser un altre, no vull conformar-me amb el que faig. Tampoc no vull prometre a Déu molt i després no complir-ho. Vull ser útil, particularment als malalts. Ha arribat l'hora d'ordenar la meua vida i posar-me a treballar seriosament."

"CANVIEU DE MENTALITAT, DESPULLEU-VOS DE L'HOMME VELL"

"El que més m'ha ajudat ha estat la lectura entorn la flagelació, crucifixió i mort de Nostre Senyor. En un moment de meditació profunda vaig veure la seva grandesa i la meua petitesa. Aquests magnífics passatges de la vida de Crist (naixement en un pessebre, bolquers humils...) contractats amb el malversament econòmic del món i la llarga llista dels desposseïts. Vull dir com Sant Pau: «El món ha mort per a mi i jo he mort per al món». Vull servir Déu i a ningú més".

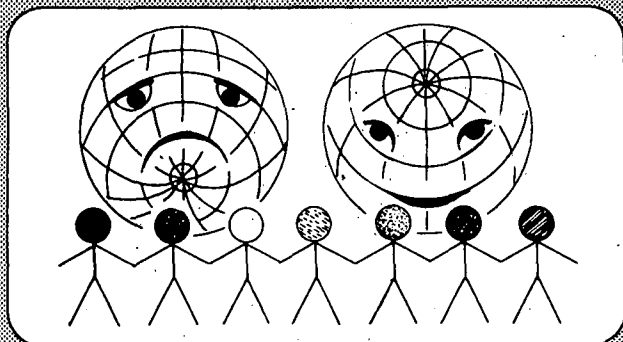
"VULL ANAR DE DRET CAP A DÉU QUE M'ESPERA"

"Ara que s'acaben els exercicis, crec que m'he enfortit prou per lluitar cada dia contra aquest món que gairebé havia aconseguit destruir-me. Per això vaig venir a aquests exercicis espirituals: perquè vull refer la meua vida... i espero que quan surti avui, sigui capaç de mantenir-me en línia recta vers EL QUE M'ESPERA".

Així acaba un exercitant les seves impressions, i així hauríem d'acabar aquest article que m'ha demanat CATALUNYA CRISTIANA sobre els nostres exercicis.

Però perquè aquest desig de santedat no quedi en una mera il·lusió, se li proposa a l'exercitant un PLA DE VIDA: El temps diari donat a la lectura espiritual, meditació, sagraments, devoció a Maria, tot això sota una Direcció Espiritual, farà que la llavor rebuda en els sants Exercicis arribi a la maduresa en obres d'amor —servei: l'home sant, l'home perfecte, l'home sogons la plenitud de Crist Jesús.

■ J. Solà. Lumen Dei.
c/ Xuclà, 19 Barcelona

OBERTS AL MÓN

Dos jesuïtes catalans han mort a l'Índia

"Oberts al món" tenia un deute d'agraïment amb dos bons amics catalans i jesuïtes que han mort no fa gaire a l'Índia, país que han estimat i on han treballat tota la vida com a missioners. Són el P. Carles Surià i el P. Jaume Travesa.

En aquesta mateixa plana, hi trobareu una breu ressenya de cada un d'ells. Ens hem valgut bàsicament de les informacions de la revista dels jesuïtes "Misión del Gujarat".

Amb el P. Travesa, la nostra Delegació diocesana de Missions tenia una relació molt especial tant personalment (la darrera vegada que va venir a veure'ns va ser el 1990) com per carta. A l'arxiu, hi guardem cartes seves. La darrera, una felicitació nadalenca, escrita el 25 de novembre del 1991, que ens va arribar després de la seva mort, ocorreguda pels vols del darrer Nadal.

Creiem que el millor homenatge que podem fer a la tasca evangelitzadora d'aquests dos jesuïtes de casa nostra, i de tants d'altres que han treballat a l'Índia, serà copiar textualment bona part d'una carta dirigida pel P. Travesa al Sr. Arquebisbe de Barcelona (25-7-90) en la qual es presenta, explica la seva vida missionera i sobretot el treball d'inculturació de l'Església a l'Índia, realitzat durant aquest darrer mig segle.

"Sóc missioner al Gujarat des del 21 de juny de 1947, i he de dir que el ser missioner si bé pot ser una mica o força dur, té de sobres la seva recompensa del Senyor.

Al Gujarat l'any 1947 hi havia 30 sacerdots espanyols i 7 d'indis. No hi havia cap bisbe, ni bisbat. Hi havia 3 convents de monges. Ara ha canviat: els sacerdots de diversos ordes crec que arribarem als 500, dividits en 3 bisbats i tots els bisbes del Gujarat i de l'Índia són nadius. Els convents de monges tenen ja un centenar d'institucions com també els missioners barons. Els catòlics que eren uns 3.000 crec que ja passen dels 50.000. I aquesta proporció d'augment és aplicable a tota l'Índia on els bisbes —forasters en sa gran majoria— eren una vintena l'any 1947 i ara són 120 diòcesis amb TOTS els bisbes nadius.

Una pinzellada breu és aquesta: Hi ha molta feina a fer encara. Però ja l'aniran fent els cristians del país."

L'Esperit missioner de St. Francesc Xavier ha il·luminat el cor dels pares Travesa i Surià i continuarà viu en tants religiosos, religioses i laics d'aquell immens país de contrastos. Crist hi serà cada dia més conegut i estimat. Ell esdevindrà factor d'amor i de pau enmig de tantes diferències i discòrdies.

P. Carles Surià i Vendrell

—Va néixer a Les Gunyoles d'Avinyonet (Alt Penedès) l'11 de juny del 1900
—Morí a Ahmedabad el 24 de juny del 1991

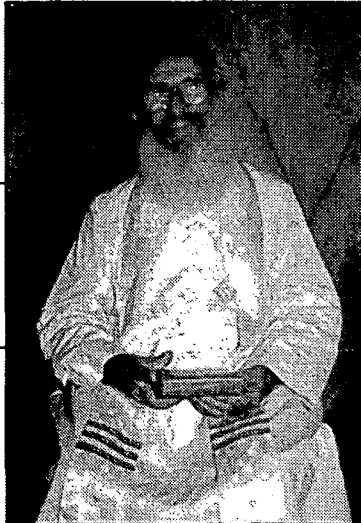
El P. Surià va tenir a Gujarat, i durant 60 anys, una missió clara i precisa: portar ànimes a Crist. Quan a un dels seus companys li van preguntar quina era la qualitat més destacada del P. Carles, respongué sense dubtar: "el seu zel missioner".

Havia anat a l'Índia predicar a Crist, a seguir les petjades de Xavier. I així, encara que avui hi ha qui discuteix si el missioner ha de batejar, el P. Carles es va mantenir ferm en els seus ideals apostòlics del primer dia, que foren els de completar el Cos de Crist amb nous cristians mentre les forces li responguessin.

No perdia cap ocasió per parlar de l'origen de la seva vocació missionera. La devia a la "Moreneta" de Montserrat, on la seva mare el portà —ella descalça, amb els peus ensangonats— en compliment d'una promesa relacionada amb la salut del nen Carles.

El P. Surià s'identificà amb el seu poble fins arribar a parlar, com un d'ells, no solament el gujarati —la llengua oficial— sinó els diferents dialectes amb un domini gairebé absolut dels seus girs, modismes i altres peculiaritats. D'aquí que els seus sermons, les seves converses... entusiasmassin els seus oïdors. Escribia en quatre llengües vives amb notable facilitat. El català, espanyol, gujarati i anglès.

Des de l'inici de la seva vida missionera el P. Carles va saber captar la injusta i fins i tot humiliant segregació de persones que hi havia a Gujarat. Les dones no eren éssers capaços ni aptes per participar activament en el quefer sòcio-religiós dels seus pobles ni de les seves famílies. I es va pro-

Malgrat ser octogenari el P. Surià anava cada dia a tres o quatre pobles per celebrar l'Eucaristia

posar no desaprofitar aquell material humà enorme —les dones— però arraconat, per elevar la dignitat de la classe femenina. El seu lema fou "de dona a dona". I fundà una congregació religiosa de dones "Les filles de Sant Francesc Xavier" per a la promoció, educació i cristianització de la dona i de la família. Els seus membres —al cap de 50 anys— treballen a la seva terra gujarati i fins i tot en la gran metròpoli de Bombai.

Una etapa en la qual no tots estan d'acord, fou la de la seva elecció —dues vegades— com a alcalde de Ankla. No totes les coses sortiren bé, però fou una prova en què el P. Surià s'avançà 20 anys en el que avui és tan normal. La defensa de la fe i la promoció de la justícia.

La seva vida fou un lliurament total, tant en l'aspecte religiós com en l'educacional, sanitari o sòcio-econòmic, a favor d'aquelles castes baixes i menyspreades. I, és clar, no era només el P. Surià el qui estimava el seu poble, sinó que el poble també l'estimava i confiava plenament en el seu missioner alcalde.

Malgrat ser octogenari el P. Carles anava cada dia a tres o quatre pobles per celebrar-hi l'Eucaristia, visitar els malalts o interessar-se per qualsevol problema que els preocupés.

P. Jaume Travesa i Xiberta

—Va néixer a Canet de Mar (Maresme) el 16 d'agost del 1920
—Arribà a l'Índia el 21 de juny del 1947
—Morí a Gandhiagar el 23 de desembre del 1991

El P. Travesa era rector de la parròquia de Rajkot, una ciutat, aleshores, de 300.000 habitants. I fou arxiprest d'aquella zona durant 19 anys: (1962-1981)

Naturalment la seva primera preocupació fou la pastoral. Atendre la feligresia de la parròquia, formada en bona part per cristians d'origen goà, descendents dels batejats per Sant Francesc Xavier, i estendre l'evangeli entre la població gujarati no cristiana.

Però amb aquesta obligació, des del primer moment el Pare Travesa se n'imposà una altra: la promoció de les classes més pobres; i obrí una escola parroquial i classes de costura, mecanografia, cuina... per a les noies que acabaven el graduat escolar.

El 1981 els seus superiors el destinaren a Surat, al sud de Gujarat. Ciutat molt més populosa que Rajkot —un milió i mig d'habitants— amb grans indústries i grans suburbis, on la misèria i el vici van de bracet.

Deu anys va treballar el P. Jaume a Surat, fins el maig de 1991. Aquí el seu treball va prendre unes altres dimensions, però en el fons fou molt semblant al de Rajkot. Els parroquians, els pobres, els leprosos, els immigrants de les zones rurals a la gran urbs...

Quan el 23 de desembre passat celebrava la seva missa diària, Déu, a través d'una embòlia, li donà l'avis del seu darrer viatge.

En aquella mitjanit arribà al seu destí definitiu.

El rector de Surat en el mercat de peix. La venedora era feligresia seva

Els jesuïtes a l'Índia

La Companyia de Jesús a l'Índia compta amb 3.500 jesuïtes, 1.000 dels quals, estudiants, en formació. Els jesuïtes dirigeixen 120 col·legis universitaris i de segon ensenyament, 10 instituts tècnics, alguns dels quals en zones rurals; 3 instituts socials, 5 escoles de ciències empresarials, 6 centres d'alta tecnologia i investigació, 6 centres de formació en mitjans de comunicació, i 5 centres de diàleg amb hindús i mahometans. Dirigeixen, a més, nombrosos programes per a l'educació d'adults.

Índia, amb els seus 844 milions d'habitants, la segona nació després de la Xina

Segons el cens de 1991, la població de l'Índia assoleix la xifra de 843.930.861 habitants, ocupant així el segon lloc mundial, per població, després de Xina.

Entre les dades de més importants presentem les següents:

- els indis viuen en 3.949 ciutats i 557.137 aldees;
- la densitat demogràfica és de 267 habitants per Km²;
- l'índex d'augment en els darrers anys fou del 23,50%;
- població urbana: 23,70%;
- els homes són 437.587.929 i les dones 406.323.932;
- índex d'alfabetització: 52,11% (el 63,86% entre els homes i el 39,42% entre les dones)

Els pertanyents a les "Scheduled Castes" i a les poblacions tribals són, respectivament: 104.754.623 (el 15,75%) i 51.628.638 (el 7,76%), sense comptar l'Estat d'Assam.

Les ciutats més poblades són Bombai (el gran B.) amb 12.570.000 habitants, Calcuta amb 10.860.000, Delhi amb 8.380.000, Madràs amb 5.360.000.

Els cristians representen la tercera religió de l'Índia per nombre d'adeptes, després dels hindús i els musulmans. Els catòlics superen ja els 14 milions.

El cens de 1981 assenyalava el percentatge d'adeptes de les principals religions: 82'63% hindús, 11,36% musulmans, 2,43% cristians, 1,96% sikhs, 0,71% budistes, 0,48 jains, 0,42% altres religions, i un 0,01 no específica la seva pertinença religiosa.

XIII Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i les Illes

Els santuaris i els sagraments de la penitència

MONTSERRAT.— Els dies 16 i 17 de març de 1992 ha tingut lloc a Montserrat la XIII Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i les Illes, en el marc de les celebracions commemoratives del IV Centenari de la consagració de la basílica montserratina.

Una mica d'història

La I Trobada de Rectors de Santuaris tingué lloc l'any 1979, a la Mare de Déu de Lluc (Mallorca); fou la trobada informal d'un grup de capellans preocupats davant la problemàtica pastoral dels santuaris i llur incidència en el món del turisme. Aquestes trobades, que continuen a Montserrat alguns anys (1981-1983) a partir de l'any 1984 es fan itinerants: Santuari del Collell (Girona), La Gleva (Vic-1985), El Miracle (Solsona-1986), Meritxell (Andorra-Urgell-1987) La Mercè (Barcelona-1988), La Fontcalda (Trotosa-1989), Poblet (Tarragona-1990), Lluc (Mallorca-1991) i Montserrat (Barcelona-1992).

Els participants

Aquella trobada amical de l'any 1979 que havia nascut uns anys abans d'una informal conversa entre mossèn Josep Rota, rector del Santuari de Lourdes de la Nou del Berguedà i l'aleshores abat de Montserrat Dom Cassià M. Just ha anat prenent cos amb el temps i en la XIII trobada de Montserrat ha comptat amb la participació de 64 santuaris, els més representatius de les diòcesis de Catalunya, Mallorca i Menorca i fins i tot Barbastro.

Per a la diòcesi de Barcelona, a més del santuari de **Santa Maria de Montserrat**, l'amfitrió, hi han participat el **Sagrat Cor** del Tibidabo, **Maria Auxiliadora** i **la Mercè**, de la Ciutat Comtal; **Puiggraciós**, de l'Ametlla del Vallès i la **M.D. de la Salut**, de Sabadell. Total, sis santuaris.

De la diòcesi de Girona, n'hi havia 9: **El Collell**, **el Mont**, **els Àngels**, **la M.D. de la Salut de Pallerols** i **La Salut de Terrades**; **el Tura**, d'Olot; **la Misericòrdia**, de Canet de Mar, **Rocacorba** i **Fàtima**, de la Jonquera.

3 eren els representants de la diòcesi de

Mallorca: El santuari de **Lluc**, **Sant Salvador**, d'Artà, i **La Sang**, de Ciutat de Mallorca; de Menorca, la **M.D. del Toro** i de Lleida, **Santa Teresina de l'Infant Jesús**, de la capital de la Terra Ferma. De Barbastro, la **M.D. de Torreciudad**.

De la diòcesi de Solsona hi han participat 6 santuaris: **Sant Ramon Nonat**, **Lurdes** de la Nou del Berguedà; **El Miracle**; **Els Torrents**, de Montmajor; **Fàtima**, de Tàrraga; i la **M.D. dels Oms**, de Cercs.

També 6 eren els santuaris de Tarragona: **La Misericòrdia**, de Reus; **el Tallat**, de Rocafort de Queralt; **Sant Miquel**, de Segur de Calafell; **Loreto**, d'Ulldemolins, **la Pineda** de Vilaseca; i **el Camí**, de Cambrils.

Tortosa hi ha tingut, també una ampla representació; 9 santuaris: **La Fontcalda**; **el Remei**, d'Alcanar; **la M.D. de l'Aldea**, **La Balma**, de Forcall; **La Misericòrdia**, de Vinarós; **els Socors**, de Càlig, **Sant Roc**, també de Vinarós; **Pallerols**, de La Sènia i la **M.D. de Berrús**, de Vilalba dels Arcs.

Vuit dels santuaris procedien de la diòcesi d'Urgell: **La M.D. de Núria**; **Meritxell**, d'Andorra; **Sant Miquel del Puig**, de La Pobla de Segur; la **M.D. de Boí**, **Santa Fe**, d'Organyà; **Sant Salvador**, de Tremp; **El Remei**, d'Ibars d'Urgell; i la **M.D. d'Arboló**, de Sort.

Finalment, els 14 santuaris de la diòcesi de Vic: **La Gleva**; **La M.D. del Sol del Pont**, de Roda de Ter; **Sentfores**, de St. Martí de Tous; **El Coll**, d'Osor; **Bellmunt**, de St. Pere de Torelló; **Montgrony**; **Ca-brera**; **Lurdes**, de Prats de Lluçanès; **Rocaprevera**, de Torelló; la **M.D. del Portal**, dels Prats del Rei; la **M.D. de l'Ajuda**, dels Hostalets de Balenyà; **Els Munts**, de St. Boi de Lluçanès; **Puiglagulla**, de St. Julià de Vilatorrada; i **La Salut**, de Viladordis.

En total representen 54 santuaris dedicats a la Mare de Déu, 2 a Jesucrist, 2 a una santa i 6 a un sant.

L'Estatut del Secretariat de santuaris catalano-balears

En aquesta XIII Trobada s'ha tractat un tema en dos temps: La teologia sacramental; i els santuaris i el sagrament de la penitència. Cadascun dels seixanta-quatre rectors de santuaris ha fet un breu

comunicat sobre la situació pastoral i turística del lloc i el coordinador, mossèn Salvador Batalla, ha informat sobre el I Congrés de la Pastoral de Santuaris i Pelegrinatges que se celebrà a Roma del 26 de febrer al 1 de març.

Fa ja uns anys que funciona una coordinadora del futur secretariat interdiocesà, formada pels delegats diocesans de la Tarraconense i alguns representants de Santuaris, coordinada per mossèn Salvador Batalla, delegat de la pastoral de turisme i santuaris dels bisbes catalans. Aquesta coordinadora es troba trimestralment per tractar sobre els temes que fan referència als santuaris catalano-balears i organitzar la trobada anual. Darrerament ha presentat els estatuts als bisbes catalans per a la seva erecció en secretariat interdiocesà a fi de donar impuls a la tasca pastoral dels santuaris i analitzar la seva incidència dins la vida de l'Església diocesana.

Un camí fressat

El reconeixement de la Federació catalano-balear de rectors de santuaris per part dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense és la culminació d'un treball de conjunt que al llarg de tretze anys ha madurat en una sèrie de ponències, comunicats i propostes altament positives les quals, per una lògica acció "boomerang", han ajudat els agents de la pastoral dels nostres santuaris com una acció eclesial específica, amb unes característiques pròpies i singulars. D'entre els moltíssims treballs efectuats en podem destacar tres:

1.- L'estudi sociològic efectuat al llarg del 1984 per l'ICESB a petició de la coordinadora, i presentat a la trobada de l'any 1985. L'enquesta, tramesa a tots els santuaris, ermites i capelles del país a través de les parròquies, obtingué 401 respostes que foren publicades l'any 1986. Aquest "Estudi Sociològic" ocupa 258 pàgines i ofereix un valuós material de consulta. No podem oblidar que els factors específicament religiosos dels nostres santuaris es relliguen en una indestructible xarxa històrica amb els valors culturals, artístics, paisatgístics i antropològics del

país. Això fa que, avui, el santuari no és només un punt de referència interessant pel creient i el pelegrí, sinó també pel conjunt de la societat.

2.- L'informe presentat a la Conferència Episcopal Tarraconense presentat pels assistents de la Trobada de l'any 1986, fruit d'una primera lectura de l'estudi sociològic citat més amunt. N'extraïem algunes conclusions:

a) El santuari acostuma a ser un lloc de recerca de les arrels.

b) L'increment de visitants als santuaris respon a l'esperit nòmada de la societat actual urbana que els caps de setmana s'escampa per tota la geografia del país a la recerca dels valors que no troba a les grans ciutats.

c) La privilegiada situació dels santuaris (26% al cim de la muntanya, 35% aïllats de zones poblades, 50% emplaçats en municipis que no ultrapassen els 1.000 habitants) representa un espai de llibertat i un contacte directe amb la natura que reconcilia l'home amb si mateix i amb els altres.

d) Lloc privilegiat d'obertura a Déu; el sentit de pelegrinatge, el silenci, l'acolliment, la participació en la pregària, l'oració i la contemplació són valors que el santuari potencia. Cal tenir en compte que la religiositat constatada als nostres santuaris és una religiositat senzilla, tirant a sentimental, molt arrelada entre el poble: "Molta gent que acut als nostres santuaris —es remarca a l'informe— són persones que viuen en l'anonimat cristià i al santuari tenen ocasió de viure una certa experiència eclesial".

3.- Al santuari tot sovint hi convergeix el patrimoni natural i l'artístic.

El pas dels anys, la situació aïllada, l'incivisme d'alguns visitants i el cost actual de les obres de restauració són problemes quotidians que únicament es poden envestir amb l'ajut de les institucions públiques. En aquest sentit en aquest 1992 s'ha presentat un informe a la Conselleria de Turisme de la Generalitat de Catalunya preparat pels rectors dels principals santuaris catalans que es troben amb problemes d'estructura o manteniment.

■ Joan Carreres i Pera

CATALUNYA / 92

Reconeixement tardà dels Pastorets

Ara resulta que els Pastorets van ser el pessebre en què s'iniciaren en l'art de l'escena la major part, per no dir gairebé la totalitat, de les grans figures del nostre teatre. Han hagut de passar molt anys i no menys silencis per arribar a semblar reconeixement. No hi feia res que qui més qui menys pogués relatar anècdotes de primera mà al respecte, l'origen era amagat amb un munt de claus, panys i forrellats. No pas tan sols pel que significava de relació amb la fe, ans també, i per segons qui sobretot, perquè era un petit art que bevia de les fonts d'allò més casolà, entranyable i sincer. Per què no dir-ho? Per a segons qui, art popular català era sinònim de barretinaire, carca, rera país i fora d'òrbita.

Però les coses no se succeïren d'aquesta manera, qui ho havia de dir. Finalment algú ha reeixit a tirar per terra una mena de mur de Berlín que separava el que era propi de les essències que sempre ens han definit com a poble dotat d'una rica personalitat pròpia, del que hom considerava pertanyent a les grans idees que feien avançar el món i la Història. Hi havia qui volia fer pensar a la gent que per tenir consideració i projecció internacional s'havia de fer expressa renúncia, quan no abjuració, de les arrels de les quals cadascú provenia. L'error s'ha escolat

com aigua clara per una tovera, cosa perfectament natural perquè ningú no pot estimar els desconeguts sense estimar prèviament els que té més a prop. O el que és el mateix: ningú no es pot considerar ciutadà del món si és un apàtrida, si no se sent fortament lligat a la terra que l'ha vist créixer.

Persones a qui se'ls reconeix un pes específic en el món teatral català han dit per la televisió, i en un programa de gran audiència, que no es podria entendre l'afeció teatral del nostre poble, com tampoc el floriment importantíssim en nombre i en qualitat d'actors catalans, sense tenir en la consideració deguda una cosa tan senzilla, aparentment poc lluida, com és l'escenificació dels Pastorets arreu del país. Per extensió, aquestes persones no ho feren, però se'n despenia clarament el fet, l'Església catalana, en la foscor del franquisme —els Pastorets eren cosa de les parròquies— va ser l'aixopluc de tot allò que d'autènticament nostre anava fent encara la viu-viu. Fe en Jesucrist i catalanitat lligaren d'allò més. El President Pujol així ho posà de manifest fa poc a Sant Feliu de Llobregat.

■ Antoni Plaja i Mateu

Una font de vida espiritual, un pla d'acció lluminós, una força de superació constant, una base d'equilibri psíquic i un trampolí de llançament vers ideals capaços d'omplir la vida encara.

El teu buit... només el pot omplir Déu.

El trobaràs en uns
EXERCICIS ESPIRITUALS

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un capellà de la Unió Sacerdotal Lumen Dei, inspirats en S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Data: 11 - 12 abril

i del 17 - 19 abril

Comença la vigília

INFORMACIÓ: Xuclà, 19 Barcelona

TELÈFONS: 301 31 94 i 317 88 07

El Sagrament de la Confessió (V)

1. El sagrament de la penitència fou instituit per Jesús

L'afirmació que els set sagraments han estat instituïts per Jesús és una d'aquelles afirmacions que mai no ha deixat de ser repetida per l'Església com a part de la doctrina catòlica. En efecte, els set sagraments formen part d'aquell nucli fonamental del cristianisme "que és immutable perquè és d'institució divina" (Sacr. Conc. 21). Aquesta afirmació, tanmateix, no significa que tots i cada un dels ritus usats en la celebració del sagrament vinguin del mateix Jesús. Però sí, en canvi, signifiquen que la gràcia que ens confereixen els sagraments, per la mateixa voluntat de Jesús, es confereix i arriba als fidels necessàriament **a través de signes**. Dit altrament: el Senyor ens dona la seva gràcia, ens comunica els seus dons, però vol fer-ho a través d'uns signes sensibles que ell mateix ha volgut que servissin per continuar la seva presència visible entre nosaltres. Per això el cristià pecador no pot limitar-se a demanar perdó dels seus pecats sinó que ha d'acudir a un signe sensible —el sagrament de la penitència— i això senzillament perquè ho ha volgut el mateix Senyor.

2. La celebració i organització del sagrament de la penitència ha estat confiada per Crist a l'Església.

L'existència del sagrament del perdó depèn certament del Senyor. Però l'Església té també la seva part no solament per allò que es refereix a la celebració del sagrament sinó fins i tot, almenys en referència a algun d'ells, en relació a la seva organització. L'afirmació que encapçala aquest apartat pensem que expressa bé la part de Jesús i de l'Església en el sagrament de la penitència. En efecte, entre els signes que Jesús donà a la seva Església per continuar la seva presència visible entre els fidels, alguns els determinà amb força detall: per al Baptisme, per exemple, assenyalà l'ús de l'aigua, per al Eucaristia el pa i el vi. En altres sagraments, en canvi, la determinació del Senyor fou més genèrica. Si volguéssim expressar amb una frase la part de Jesús en la institució de la penitència podríem imaginar com si ell hagués dit **a l'Església** quelcom semblant a aquesta frase: "Per celebrar el penediment del pecador i el perdó del Pare, que els **pastors** de la meua Església **estableixin** i **usin** un **signe extern**, que **expressi** bé la meua voluntat d'atorgar el perdó al pecador penedit". Fonamentalment tenim, doncs, aquí, que el Senyor va voler: 1) un ritu extern; 2) organitzat **per l'Església**; 3) que expressés, el més eficaçment possible, el **penediment del pecador** i sobretot, el **perdó de Déu**. És en aquest sentit que l'Església pot afirmar que el sagrament de la penitència ve de Jesús, és instituït per ell i que ha encomanat la seva realització a l'Església. Per això explicava el Concili de Trento que "L'Església sempre ha tingut el poder d'establir o modificar en l'administració dels sagraments, excepte en allò que ateny la seva substància, allò que, segons la varietat de les circumstàncies, jutja que és més convenient a la utilitat dels

qui el reben o al respecte degut als mateixos sagraments" (Sess. 19, c.2)

3. L'Església té límits en l'organització dels sagraments.

Es veritat que Jesús ha donat a l'Església gran poder en l'organització d'alguns sagraments. També ho és que, de fet, les formes de celebrar-los han variat a través dels segles: Tampoc no es pot negar —algunes vegades s'hi ha insistit per afirmar la no necessitat de la confessió personal en el sagrament de la penitència— que concretament el sagrament del perdó ha conegut formes força diverses a través dels temps. Però tot això no significa que els pastors de l'Església—el mateix Papa— puguin actuar amb plena llibertat per organitzar els signes cristians. Com ja hem vist en l'apartat anterior, Trento ja advertia que l'Església "no té poder de modificar res que atenyi la substància del sagrament"; i el Vaticà II insistia semblantment, que en els sagraments "hi ha parts immutables" (Sacr. Conc. 21). L'Església no pot, per exemple, establir

de manera que expressin **amb gran claredat** les coses santes que signifiquen" (Sacr. Conc. 21). També és expressiva la frase conciliar que es refereix precisament al sagrament del perdó: "El ritus i les fórmules de la penitència expressen **més clarament** la naturalesa i el fruit d'aquest sagrament" (Sacr. Conc. 72).

5. La reforma litúrgica postconciliar ha vetllat per la significativitat més plena dels signes sacramentals.

En comparar els ritus reformatos després del Concili amb els que se celebraven abans resalta de seguida la major expressivitat d'aquests últims. Ha estat una clara percepció de la finalitat dels sagraments com a "expressió de la fe" (Scr. Conc. 59) allò que ha forçat els pastors de l'Església—el Papa singularment— a procurar que es faciliti als fidels viure i significar **de la manera més plena i més expressiva** les coses santes que contenen els ritus sacramentals. Seria fàcil multiplicar en aquest àmbit els exemples. Sis'hainduït,

Si repassem els diversos ritus o gestos que apareixen en el Ritual veurem com serveixen per significar amb ritus clars els aspectes principals del reencontre del pecador amb Déu. Així per significar que el perdó no és quelcom que el pecador hagi merescut sinó fruit de la mort i resurrecció de Crist, el Ritual reformat introdueix en la fórmula de l'absolució la memòria d'aquests misteriosos salvadors. Per significar el camí de conversió del pecador i expressar el seu desig de convertir-se de la seva mala conducta i iniciar una nova vida el Ritual conserva amb la major força possible, el signe de l'home que, en sentir-se caigut a causa de les seves culpes, confessa **exteriorment i personalment** els seus pecats davant Crist—present en el Bisbe o sacerdot— i inicia una vida més santa amb el compliment d'alguna obra bona (**satisfacció**). Només en cas de dificultat s'abreugen o fins i tot se suprimeixen alguns ritus (així quan els penitents són molts s'omet l'exhortació personal i aquesta s'inclou en una homilia comuna) i en cas d'impossibilitat radical es deixa per un altre moment la confessió personal de les pròpies culpes. Sempre, en efecte, vàlida encara que menys expressivament, que ometre totalment la celebració. Per això si es dona la circumstància extrema que molts penitents es veuen en el cas de ser privats de la gràcia sacramental, pot recórrer, a criteri del Bisbe, a una celebració encara menys expressiva: el ministre donaria en comú l'absolució—que és el gest de major importància— i els pecadors significarien de moment el seu penediment i el desig d'allunyar-se del pecat només amb un signe extern comú (Rit. 150), deixant per a més tard—tan aviat com els sigui possible (c. 963)— la confessió personal de les seves culpes.

8. L'absolució col·lectiva figura en el Ritual com a forma extraordinària perquè és un gest menys significatiu que l'absolució personal.

Acabem avui la nostra reflexió subratllant la motivació per la qual el Ritual admet només en casos extrems l'absolució sense confessió prèvia. El motiu d'aquesta mena de recel a admetre l'omissió de la confessió individual de les culpes és, en el fons, el desig de no empobrir el simbolisme del sagrament i conservar-li la més plena significació de com el pecador desitja i expressa el seu allunyament del pecat. La penitència, en efecte, amb exhortació, confessió i absolució personals expressa millor que el pecador, que amb les seves culpes s'ha separat de la santedat de l'Església, retorna a ella i es reincorpora a la comunitat dels sants. Només si el temps que disposen els ministres i fidels no és prou per aquestes accions repetidament singulars, el Ritual admet com a celebració més pobre i sempre extraordinària l'absolució sense confessió prèvia i per a diversos pecadors alhora. És en aquesta línia de major plenitud que s'ha mogut tota la reforma postconciliar i en la qual es mou el Ritual de la penitència.

El sagrament de la penitència, ¿és obra del mateix Jesús o institució de l'Església?

que la penitència se celebri sense signes externs, perquè la presència d'aquests signes l'ha establert el Senyor.

4. L'Església ha de vetllar perquè els gestos de la penitència siguin el més expressius possible

Però el deure de l'Església no s'acaba amb una fidelitat negativa. L'Església no pot certament organitzar la penitència al marge del que va instituir el Senyor. Els responsables de l'Església no obrarien bé si no s'esforcessin positivament per cercar i establir signes que siguin el més expressius possible del do que es confereix. És la mateixa voluntat del Senyor que ha establert els sagraments com a signes que aquests manifestin les coses santes que contenen. L'Església, doncs, per una banda, no pot ultrapassar els límits que li ha donat el Senyor i, per altra, ha d'esforçar-se per trobar aquells signes que siguin més expressius d'allò que cada un dels sagraments conté. Clarament ho afirma el Concili: "Els textos i ritus s'han d'ordenar

per exemple, la comunió amb les dues espècies —malgrat que el ritu és menys còmode— és perquè "amb aquesta forma es manifesta més plenament el signe del banquet eucarístic i s'expressa més clarament la voluntat amb què es ratifica en la sang del Senyor l'aliança nova i eterna i es veu millor la relació entre el banquet eucarístic i el banquet escatològic en el regne del Pare" (IGMR 240); si s'ha recomanat el baptisme per immersió —malgrat que el ritu comporta dificultats pràctiques— és perquè "resulta més apte per significar la mort i la resurrecció de Crist" (Rit. 37). S'ha volgut dur a la pràctica la bella descripció que de la finalitat dels sagraments fa el Concili: "Els sagraments... quant a signes també tenen un **fi pedagògic**. No solament suposen la fe, sinó que a la vegada l'alimenten, l'enrobasteixen i l'expressen a través de paraules i coses" (Sacr. Conc. 59).

7. Tots els ritus que proposa el Ritual tendeixen a expressar "millor" el fruit del sagrament de la reconciliació

*L'Entesa Judeo-Cristiana: a favor del diàleg
i del respecte*

500 anys de l'expulsió dels jueus de la Península

El 31 de març de 1992 s'han complert cinc segles des que Isabel I de Castella va decretar l'expulsió dels jueus de la Península, decisió ratificada pel rei Ferran d'Aragó. Amb motiu d'aquesta data tan significativa, l'Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya —entitat que fomenta el respecte, el coneixement i l'afecte mutu entre jueus i cristians— ha preparat diversos actes i conferències per donar a conèixer d'una manera més intensa la realitat de diàleg d'aquestes dues religions germanes, així com apropar al públic en general les orientacions que des del Concili Vaticà II amb la Declaració "Nostra Aetate" ha incorporat l'Església Catòlica. Parlem amb els co-presidents d'aquesta entitat, Carlos Benarroch, jueu, i Antoni de Gibert, catòlic, perquè ens expliquin la història i els objectius de l'Entesa.

Per començar —**a punta d'Antoni de Gibert amb un to amable**—, el 1966 es va fundar el primer grup d'Amistat judeo-cristiana, i ja en Carles i jo vam ser-ne els presidents, que funcionava com una filial de l'Amistat, de Madrid. Per constituir aquest grup fins i tot vam haver de demanar permís al Ministeri d'Assumptes Exteriors —**riu amb ganes**—. Però quan es va instaurar la Generalitat, vam aprofitar per independitzar-nos i l'11 d'octubre de 1979 es va crear l'Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya.

—Tres germanes de la Congregació Nostra Senyora de Sió ens van venir a ajudar —**afegeix Carles Benarroch**—. La seva feina va ser admirable, van fer molt per donar a conèixer l'essència del poble jueu, elles preparaven uns Sopars Pasquals segons el ritu jueu, perquè els cristians comprenguessin millor l'origen de l'Eucaristia. Malauradament, eren molt ancianes i no van sorgir vocacions en l'ordre, i van marxar fa pocs anys.

—**I de quina manera es van trobar?**

—Oh —**diu el senyor Benarroch**— el vaig conèixer en una conferència. Vaig assistir-hi per escoltar què deia un cristià sobre els jueus, i va ser molt interessant. Realment crec que és la persona que té més llibres sobre jueus a Barcelona.

—Llegits, eh! —**exclama el senyor de Gibert**—. I per una qüestió de sentiment i d'honestat.

—**Per què?**

—En una conferència que vaig sentir, es va parlar dels jueus d'aquella manera tan radical i menyspreciativa, allò de "jueus-maçònics-marxistes-separatistes", i com que el Dr. Agustí de Semir era professor meu i un bon amic, el vaig consultar sobre el tema. Em va donar revistes jueves, que les llegís i després en parlàrem, i aquí comença la meva afició sincera pel judaisme.

—Tinc una teoria acientífica —**diu el co-president jueu de l'Entesa**— que existeix una bestiola microscòpica, el jueu-cocos, encara no descobert pels investigadors, però que quan pica a algú, aquest queda condemnat per tota la vida i agafa afició pels jueus —**somriu**—. I va picar l'Antoni...

—En "Nostra Aetate", n° 4, referent a la religió jueva, es deixa ben clar que els mals de la Passió no es poden imputar ni a tots els jueus indistintament que llavors vivien, ni als jueus actuals. És una afirmació acceptada per la majoria de cristians?

—No! —**nega Carles Benarroch**—. Si fa poc, va sortir un article en un diari que deia que els jueus haurien de demanar perdó a Espanya per la gran quantitat de sang cristiana que es va vessar durant la invasió dels àrabs i durant les guerres per expulsar-los, ja que els jueus van finançar alguna

campanya dels àrabs.

—És clar —**intervé Antoni de Gilbert**—, s'ha d'entendre que tenien preu posat a la seva vida si no es convertien, no estaven gaire segurs que sota un regnat cristià poguessin sobreviure.

—Penseu —**explica el senyor Benarroch**—, que el jueu en l'Edat Mitjana estava sotmès al rei per un estatut especial. El monarca el protegia a canvi que sempre pogués disposar dels seus béns. I per això en molts països es van respectar els jueus.

—**Certament, els jueus a partir de l'Edat Mitjana es van convertir en persones molt adinerades i va córrer la fama del seu poder econòmic. A què és degut?**

—Bé —**diu amb una certa ironia el co-president jueu de l'Entesa**—, ser jueu i pobre ja és molta desgràcia... Si almenys es tenen diners, algunes persones no s'atreviran tant a humiliar-lo.

—També és cert —**apunta el co-president catòlic de l'entitat**— que els nens jueus estan escolaritzats des de petits i obligatòriament per un decret d'uns centenars d'anys abans de Jesús. Entre els jueus no hi ha analfabetisme. I això és un avantatge molt gran. El primer país que implantà l'ensenyament obligatori a Europa va ser Anglaterra al segle XIX. Són gairebé 2.000 anys d'avantatge.

—I podem afegir —**acaba Carles Benarroch**— que la persecució fa que les persones i els pobles despertin per sobreviure. I tenir cultura és una de les maneres. Per això, els jueus eren metges, advocats, banquers, mercaders, etc. I per això, expulsant els jueus, comença la decadència econòmica d'Espanya.

—**Aquesta asseveració és molt rotunda.**

—Sí, sí, però aquest fet va contribuir-hi de manera important.

L'arquebisbe Carles va mostrar-se molt interessat per la tasca que realitza l'Entesa Judeo-Cristiana

—Fins i tot els consellers de Barcelona —**continua parlant**— van oposar-se a la implantació de la Inquisició a la Corona d'Aragó, perquè sabien que seria un perjudici molt greu per l'economia. Ja que els jueus "tomarien las de Villadiego" (frase que al·ludeix a la fugida en desbandada d'aquells que perseguia el Sant Ofici), per evitar caure a les mans de la Inquisició.

—**Si parlem de les relacions judeo-cristianes avui, en quin moment estan?**

—Estan en un moment bo —**comenta Carles Benarroch**— jo comprenc, per exemple, que el Vaticà, com Estat que és, no pot avançar més ràpidament. El papa Joan Pau II en alguns dels seus discursos ja afirma que "Qui es troba amb Jesucrist es troba amb

el judaisme". Ell treballa a favor d'una unió més estreta amb els jueus, tanmateix, políticament no pot acceptar l'Estat d'Israel.

—**Per quin motiu?**

—Per evitar els atemptats i les represàlies que els àrabs fan en molts camps.

—**Continuem parlant de l'Estat d'Israel, està passant per uns temps delicats. Com ho veuen?**

—Sí —**diu una mica incòmode i preocupat Carles Benarroch**— és veritat. També no podem oblidar que ens arriben informacions una mica deformades i incompletes. Preferiria no parlar del tema. Perquè va haver-hi un temps que ser progressista era ser partidari de l'Estat d'Israel, avui ser progressista és ser partidari dels palestins. No

remoguem aquest assumpte.

—**D'acord, doncs parlem de l'acollida que tenen com Entesa a l'Església de Catalunya.**

—En general —**explica Antoni de Gilbert**— no hi ha una col·laboració total, és a dir, podrien interessar-se més per la tasca i els objectius de la nostra entitat, però sempre hi ha i hi haurà persones que ens ajudin fortament. El cardenal Narcís Jubany i el bisbe Martínez Sistach han estat uns grans amics nostres i ens han ajudat tant com han pogut. El mateix cardenal Jubany va recomanar que es fomentés el coneixement recíproc, la mútua estimació i el diàleg frater.

—A Barcelona s'han realitzat diversos actes de fraternitat entre ambdues religions —**intervé Carles Benarroch**— i sempre

han tingut com a marc un edifici catòlic. Ens agradaria de cara a altres actes que s'aniran realitzant, que s'escollís un edifici sense connotacions cristianes.

—**En aquesta data dels 500 anys deuen efectuar molts actes.**

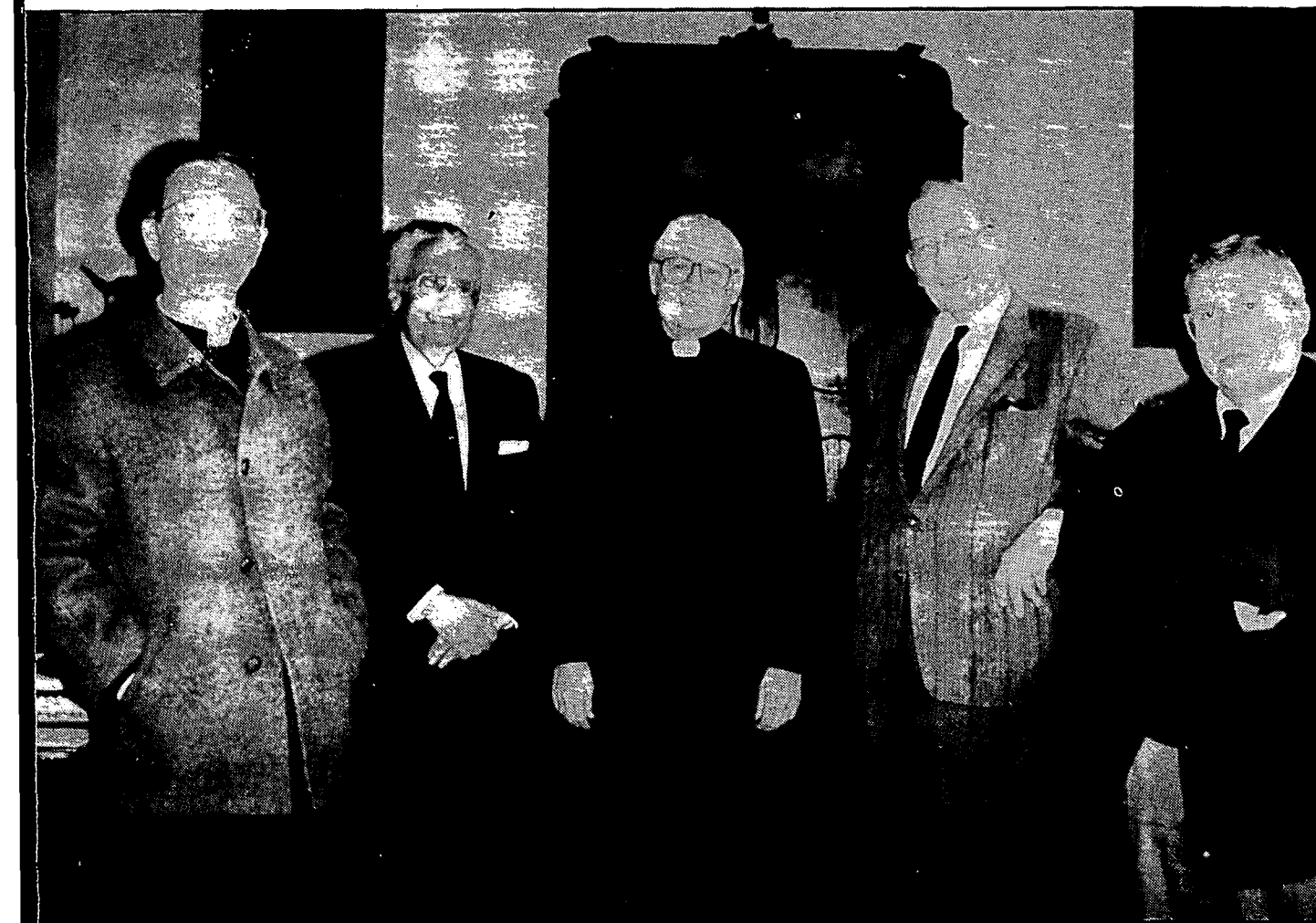
—Realment sí —**afirma Antoni de Gilbert**—, oferim moltes conferències obertes. Ens adrecem a estudiants, monges, clergues, tothom qui estigui interessat per conèixer una mica més el judaisme i les arrels del cristianisme. És molt important aquesta tasca de sensibilització, ja que encara avui existeixen desconeixements i prejudicis envers els jueus, fins entre la gent jove.

També hem organitzat una exposició a Berlín sobre el tema de l'expulsió dels jueus i ho donem a conèixer a Europa. I a mesura que avancin els temps, a poc a poc, anirà canviant la mentalitat de la gent, però no és tan fàcil, i les xerrades tenen efecte, encara que una mica suau. Un clergue amic meu —**afegeix amb una rialla divertida**— va assistir a una conferència de les nostres. I el Dijous Sant no va poder evitar en el sermó m'aparlar dels jueus. Quan jo li ho vaig recalcar, em va dir, "noi, ha estat d'esma!"

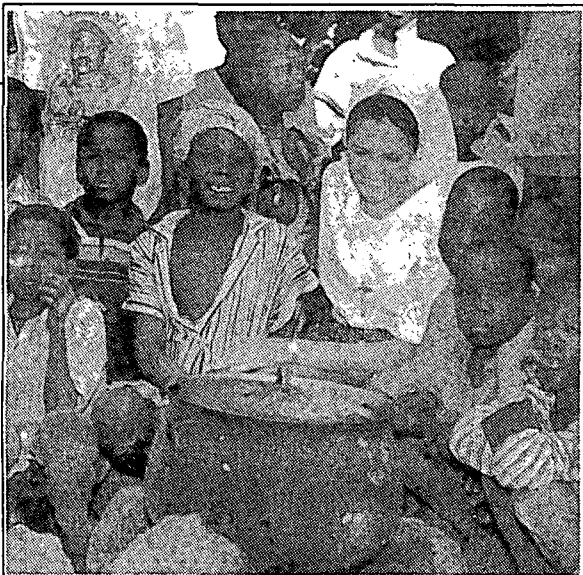
—És que abans, s'ensenyava a ser un bon cristià i a odiar els jueus —**apunta Carles Benarroch**—. Encara que humilment penso que un cristià ha de superar aquesta dualitat.

—**La conversa s'allargaria més i més si no fos perquè el temps corre i s'ha de tornar a altres ocupacions. Mentre ens acomiadem el senyor Benarroch em pregunta: —No creu que en el fons no és el mateix esperar la primera vinguda del Messies o esperar-ne la segona?—. El senyor Antoni de Gilbert assenteix amb el cap i dibuixa un lleuger somriure.**

■ Núria Oriol Palarea

Una representació d'aquesta entitat va ser rebuda per l'arquebisbe de Barcelona

La germana Viki, salesiana, missionera a Mali. "La nostra olla de cada dia doneu-nos, Senyor". I que duri

Dues religioses irlandeses que coneixen la joia d'envellir, després d'anys a Shashamane (Etiòpia), donant pa, pau i estimació

Cristina Noble, una dona procedent dels baixos fons que ha retrobat el sentit de la vida estimant i donant-se als infants sense llar del Vietnam del Nord. Un orfenat, un hospital, tres escoles...

24, dimarts

Tirana: cau l'últim règim comunista d'Europa

Realitzat l'escrutini de les paperetes, el resultat oficial dona el 62% dels vots al **Partit Democràtic**. Això fa que, després de cinquanta anys de nit comunista, el poder passi a un partit i a uns líders elegits democràticament. **Sali Berisha**, líder del **Partit Democràtic**, ha considerat la data d'aquestes eleccions com el començament d'una nova era per a **Albània**, després de patir la dictadura més dura i illacionista d'Europa. Davant d'una gran multitud concentrada a la plaça **Skanderberg**, **Sali Berisha** homenatja "els màrtirs de la nació albanesa, a tots els que moriren en aquesta nit profunda, els que donaren la seva vida, enamorats de la paraula i de la llibertat". Ara caldrà obrir urgentment camins de progrés i d'esperança per a un poble que pateix el 70% d'atur i té les escoles i les indústries tancades.

Cizre: continua el drama kurd

El poble kurd continua essent un poble acorralat en un racó de món per l'Iraq i Turquia. És un poble al qual se li nega una terra, una autonomia política i uns recursos naturals per sobreviure. Ja fa dies que s'han intensificat els enfrontaments entre membres del **Partit dels Treballadors del Kurdistan** i forces de l'exèrcit turc, que després de divendres passat, s'han cobrat ja més de 50 víctimes mortals. Ahir semblava que els enfrontaments havien minvat a Cizre, però en canvi s'havien agreujat a Sirnak.

Hèlsinki: la CSCE al servei de la pau

Durant tres dies, els ministres d'Afers Estrangers dels quaranta-vuit països pertanyents a la **Conferència de Seguretat i Cooperació Europea**, miraran de trobar el procediment perquè, superada la conflictivitat entre l'Est i l'Oest, la CSCE sigui una entitat que asseguiri la prevenció i solució de possibles crisis. **Eslovènia**, **Croàcia** i **Geòrgia**, demanaran la seva entrada a l'organització. Un desafiament concret és l'enfrontament entre àzeris i armenis a **Nagorno-Karabakh**, regió amb majoria armènia, però enclavada a l'Azerbaidjan.

25, dimecres

Madrid: sessió parlamentària sobre l'estat de la nació

Ahir se celebrà una sessió maratoniana del **Congrés dels Diputats**, durant la qual, el cap del govern, **Felipe González**, el cap de l'oposició, **José M. Aznar**, i els altres caps de fila de les formacions polítiques amb representació parlamentària varen poder expressar-se llargament sobre la situació actual i el devenir de la política governamental que lidera el desenvolupament socio-econòmic-polític de la vida del país. Dintre de la natural tensió que sempre implica la dialèctica política a l'hora de veure, jutjar unes situacions presents, i planificar l'actuació de cara al futur, el clima del debat no fou excessivament crispat ni pujat de to. La corrupció, el terrorisme, l'economia, la problemàtica social, etc. foren els temes sobre els quals, govern i oposició, expressaren les seves actituds de sempre.

Hèlsinki: mantenir la pau al Vell Continent

Aquest és el propòsit principal dels cinquanta-dos països que constitueixen la CSCE, la **Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa**. Això es concretà en l'acord pres de celebrar pròximament a **Bielorússia**, una conferència internacional de pau sobre el territori de **Nagorno-Karabakh**, regió caucàsica que es disputen **Armènia** i l'**Azerbaidjan**. La reunió se celebrarà a la ciutat de **Minsk**, capital de **Bielorússia**.

Sirnak: l'aviació turca bombardeja la ciutat

Turquia no vol entrar en raó en el plantejament del problema kurd; ahir mateix, el primer ministre turc, **Suleyman Demirel** digué que el Kurdistan, pertany indivisiblement a Turquia. Ahir al migdia, la ciutat de **Sirnak**, de 25.000 habitants de majoria kurda fou bombardejada amb bombes incendiàries i metrallada. Durant el passat cap de setmana, i amb motiu de la celebració de l'**Any Nou Kurd**, ja hi hagueren en aquesta ciutat durs enfrontaments entre les forces de l'ordre i la població.

26, dijous

Kíev: desnuclearització i independència econòmica

Ucraïna en dona una de freda i una de calenta. A **Hèlsinki**, en la reunió de la **Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa**, el vice-ministre d'Afers Estrangers ucraïnès digué que el seu país manté el compromís de retirar del seu territori totes les armes nuclears; la mesura cautelar de l'aturada en el seu trasllat era per assegurar el control internacional sobre la transferència d'aquestes armes. Peraltra banda, a **Kíev**, el **Parlament** ucraïnès aprovà una resolució que preveu la sortida de la **República** de la zona del ruble, sortejant així el control de Rússia i portar al seu aire el procés de reconversió econòmica. Tot amb tot, el president ucraïnès, **Kravtchuk** ha desmentit que **Ucraïna** pensi abandonar la **CEI**.

Viena: l'AIEA ordena el desmantellament nuclear iraquia

L'Agència Internacional de l'Energia Atòmica exigeix ahir que abans de finalitzar el mes d'abril, siguin desmantellats els equips i instal·lacions nuclears de la ciutat de **Al Atheer**, al sud-est de **Bagdad**, tot i les protestes de **Bagdad** que al·lega que es tracta d'una planta per a finalitats exclusivament civils, cosa que nega l'AIEA. Dimecres, en presència dels inspectors de l'ONU, foren destruïdes 463 ogives de l'arsenal químic, i diversos components destinats a la fabricació de míssils balístics.

Hèlsinki: el conflicte de Nagorno-Karabakh

Armènia ha proposat una reunió tripartita d'armenis, àzeris i representants de la regió per iniciar una negociació de cara a trobar una solució efectiva al problema de la regió en disputa. Paral·lelament, el **Parlament** àzeri aprovà la convocatòria d'una conferència sobre el mateix conflicte auspiciada per l'ONU.

27, divendres

Bonn: crisi diplomàtica amb Turquia

Alemanya ha decidit suspendre els seus subministres d'armament a **Turquia**; fins que **Ankara** pugui desmentir i demostrar que no l'està utilitzant contra la minoria kurda que viu dintre les seves fronteres. El ministre d'Afers Estrangers alemany, **Hans-Dietrich Genscher**, ha condemnat durament l'acció turca contra la minoria kurda que viu confinada a les muntanyes limítrofes entre **Turquia**, **Iraq** i **Iran**, oprimida pels governs d'aquestes tres nacions, sense que l'ONU hi intervingui seriosament.

Bagdad: trista satisfacció la de Saddam Hussein

Segons la premsa de **Bagdad**, el dictador **Saddam** es mostrà molt satisfet per "haver fet plorar **Israel**" amb els seus míssils durant la **Guerra del Golf**. Trista satisfacció aquesta de "fer plorar **Israel**", quan els que veritablement han fet plorar són els seus propis compatriotes als quals té dominats amb el seu règim dictatorial i despietat.

Brussel·les: Líbia al Tribunal de la Haia

El **Tribunal de Justícia de la Haia** va iniciar ahir les sessions dedicades a l'afer que enfronta **Anglaterra** i els **Estats Units** amb **Líbia**. La demanda a l'alt tribunal va ser interposada pel govern de **Líbia**, que es nega a lliurar els dos presumptes terroristes de nacionalitat líbia, presumptes implicats en l'atemptat de **Lockerbie** contra un avió de la **PANAM** i que causà prop de tres-centes víctimes. El govern libi al·lega que no correspon al **Tribunal de la Haia** aquesta qüestió, ja que s'ha de veure a la llum del **Conveni de Mont-real**, que tant **Anglaterra** com **USA** han obviat. El **Tribunal de la Haia** avui es reunirà novament i possiblement donarà una primera valoració sobre el cas, encara que el veredict definitiu pot esperar anys a produir-se.

El metropolita ortodox de Pèrgamo (Turquia), ha insistit que el diàleg amb Roma no s'ha pas trencat sinó centrat en la qüestió dels uniates

El Papa rebé les credencials del nou ambaixador argentí davant la Santa Seu, Francisco Eduardo Trusso

El Rei Joan Carles, hereu del títol de "rei de Jerusalem", rebé el president d'Israel, Haim Herzog. Comemorant el Vè centenari de l'expulsió dels jueus d'Espanya, tindrà lloc una simbòlica cerimònia de reconciliació

28, dissabte

Brussel·les: el judici a la Haia pel cas Lockerbie

Segons Washington va exposar ahir en el judici que segueix el **Tribunal Internacional de Justícia de la Haia** sobre el cas **Lockerbie**, aquest no té competències per dictar un veredict ja que és missió del **Consell de Seguretat de l'ONU** de mantenir la pau i la seguretat internacional. **Edwin Williamson**, representant USA, va alertar sobre el perill d'una decisió del **Tribunal** a favor de **Líbia**, ja que seria qüestionar i interferir la tasca del **Consell de Seguretat**, que vol impedir el suport de **Líbia** a la pràctica del terrorisme. També afegí que tot plegat és una maniobra de **Líbia** per no complir la resolució 371, del C.deS. de l'ONU.

París: escàndol després de les eleccions regionals

Ha causat sensació i malestar el fet que dos ministres del govern socialista francès, el de la **Funció Pública**, **Jean Pierre Solisson** i el de **Correus i Telecomunicacions**, **Jean Marie Rausch**, hagin estat elegits presidents regionals de **Borgonya** i **Lorena** respectivament, gràcies als vots dels consellers regionals del **Front Nacional** liderat per **Le Pen**.

Bonn: la Comunitat Europea i la qüestió kurda

Segons que s'informa des de **Brussel·les**, la **Comunitat Europea** estudiarà el vinent dia 1 d'abril la proposta alemanya per tal que els països de la **CE** pressionin **Turquia** perquè acabi la seva repressió armada contra la minoria kurda, que clama pel reconeixement dels seus drets com a poble amb llengua i cultura pròpies. La minoria kurda ubicada a **Turquia** és de 12 milions i representa gairebé una tercera part de la població de **Turquia**. La presidència portuguesa de la **CE** té preparat un document de condemna a **Turquia**, però s'hi oposa **Anglaterra**, i **França** i **Espanya** s'han mostrat reticents.

29, diumenge

París: després de les eleccions regionals

El ministre de la **Funció Pública**, **Jean Pierre Solisson**, elegit president de **Borgonya** amb l'ajuda dels vots del **Front Nacional de Le Pen**, ha presentat la dimissió a la primera ministra **Edith Cresson** que li havia exigit triar entre els dos càrrecs. **Solisson** ha escollit ser president de **Borgonya**, i així ha obert la profunda crisi que travessa el govern francès.

Belgrad: comença l'alliberament dels presoners de guerra

El procés d'alliberament dels presoners de guerra del conflicte iugoslau va començar divendres, dia 27, sota els auspicis del comitè internacional de la **Creu Roja**, amb l'intercanvi de 421 persones detingudes entre els dos bàndols. Aquests primers alliberaments són en compliment de l'acord firmat a **Pecs (Hongria)**, entre el ministre iugoslau de **Defensa** i les autoritats militars croates.

La Haia: el judici pel cas Lockerbi

Després que els representants de les parts contendents, **Estats Units**, **Anglaterra** i **Líbia** feren l'exposició de les seves raons, el cas **Lockerbie** ha quedat llest per a sentència del **Tribunal Internacional de Justícia** que s'espera es pronunciï demà dilluns. Durant el judici els assessors legals dels **Estats Units** i d'**Anglaterra** han intentat demostrar la no competència del **Tribunal de la Haia**, ja que **Líbia** no ha respectat la convenció de **Mont-real** sobre actes il·legals comesos contra l'aviació civil.

30, dilluns

Bidarte (França): els màxims dirigents d'ETA, detinguts

En una casa de la població de **Bidarte** (al País Basc francès), que ja feia dies era vigilada per la gendarmeria francesa, fora detinguts ahir els màxims dirigents de l'organització terrorista **ETA**: **Francisco Mújica Garmendia**, conegut com a "Artapalo", **José Luis Alvarez Santacristina**, "Txelis", i **José M. Arregui Erostarbe**, "Fittipaldi". En l'operació han estat detingudes deu persones més, totes elles col·laboradores d'**ETA**. L'acció policial ha fet possible també confiscar documentació, armes, municions, plànols i altres dades que poden afavorir el desmantellament de la infraestructura de l'organització a **Espanya** i al País Basc francès. La **Fiscalia de l'Audiència Nacional** demanarà immediatament l'extradició dels etarres detinguts. Tots els dirigents polítics del país, llevat **HB**, han expressat la seva satisfacció, matisada amb una actitud de prudència.

París: confirmada la crisi socialista

Els resultats de la segona volta dels comicis cantonals ha confirmat la greu crisi política que pateix el **Partit Socialista** francès. Ahir s'elegien els **Consellers** generals, un per cada cantó. Ahir es varen elegir els representants de 1.423 cantons; 553 ja havien sortit elegits a la primera volta. El **Partit Socialista** ha perdut departaments que tradicionalment li havien pertangut, com **Drome**, **Dordonya**, **Puy Dôme**, **Gers** i gran part dels departaments del nord.

Jerusalem: David Levy, dimiteix

El vice-primer ministre i ministre d'**Afers Estrangers d'Israel**, anuncià ahir la seva dimissió del govern. Això suposa un seriós revés per al **Likud** a les envistes de les eleccions generals convocades pel 23 de juny. La causa pot ser les reticències de **Shamir** en col·locar en les llistes electorals seguidors del primer ministre d'acord amb els vots obtinguts per al lideratge del **Likud**.

La primavera kurda

Són moltes les primaveres que passen a la història dels grans alliberaments. Praga, fins i tot, n'han tingut dues. París, i amb ell bona part de l'Europa occidental, també ha tingut el seu maig.

Però hi ha un poble que tem la primavera: els kurds.

El cicle fatídic del calendari sembla recordar-los que quan el dia s'allarga van mal dades.

Era just fa un any quan aquest poble, del qual l'opinió pública en tenia lleus referències, va sortir de les muntanyes mil·lenàries i va ocupar les portades dels mitjans de comunicació. Una ocupació tràgica, és clar.

Eren els kurds, repartits per l'Iran, Turquia i l'Iraq, els qui rebien l'última fuetada de la Guerra del Golf. Sobre tot aquests últims, els de l'Iraq, que fugien muntanya amunt de la ira de Saddam.

Occident s'hi va abocar. Operacions d'ajuda mai vistes, els governs van fer-s'ho per enviar-hi el màxim nombre possible de periodistes. Es va recordar que aquest poble, odiat i reclòs a les muntanyes des de qui sap quan, ja havia tastat les armes químiques de Saddam Hussein, la persecució de Khomeini, i la repressió de Turquia.

Ha passat un any i som novament a la primavera. A l'abril. Es torna a parlar dels kurds. I no pas perquè un dels seus escriptors hagi guanyat el Nobel de literatura.

Ara són els turcs qui ataquen, o combaten contra els terroristes del PKK, el Partit Treballador del Kurdistan.

I Occident ha tornat a parlar. Ho ha fet Alemanya, amb un cinisme que pot esgarriar el més impertèrrit.

Culminada la unificació alemanya, aquest país va decidir desprendre's de l'armament vell i incompatible de l'antiga RDA. Ho va donar a Turquia, país aliat a l'OTAN. Però la donació era amb una condició: ús exclusivament defensiu.

A la repressió contra els kurds d'aquestes últimes setmanes, l'exèrcit turc ha utilitzat l'armament de l'RDA. Membres del govern alemany han confessat que sentien una gran repulsa veient tancs alemanys atacar la població kurda, i han decidit de suspendre l'assistència militar a Turquia.

Potser els alemanys esperaven que els turcs posarien aquestes armes en un museu? Que ningú no se sorprendria amb els vells tancs de l'RDA Turquia no s'hauria pogut defensar d'un atac de l'Iraq. Se'ls havia de buscar una altra utilitat.

Una dada interessant: la majoria de turcs que hi ha immigrats a Alemanya són kurds, aproximadament mig milió.

■ Jordi Roigé i Solé

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

La paraula "cometa" és grega; vol dir "cabellut". En un principi era un adjectiu aplicat a "astre", però acabà fent-se substantiu. Ve de "coma" que en grec significa cabellera. La denominació d'"astres cabelluts" que es va donar als cometes ens diu Teofrast que vingué dels egipcis; els grecs només traduïren l'expressió egípcia, que es degué a l'aspecte que presenten aquests astres amb la seva cua lluminosa. Avui, dia, però, els astrònoms distingeixen tres parts en un cometa: el nucli sòlid, generalment molt petit, la cabellera, que és només la part gasosa que rodeja el nucli, i la cua, que és l'emissió en direcció oposada als raigs solars provinents de la cabellera, que és de longitud variable, des de zero, quan es troba lluny del Sol, fins a centenars de milions de km de vegades, quan s'hi apropa. De què es componen aquests astres que apareixen i desapareixen? D'on vénen?

Constitució i estructura dels cometes

A gran distància, més enllà de l'òrbita de Júpiter, un cometa presenta l'aspecte d'un petit bloc rocallós rodejat de glaç, pols i gasos gelats. Diuen els astrònoms que un cometa és "una bola de neu bruta". Fins al 1950 hom creia generalment que el nucli cometari era "un banc de sorra", o sigui un munt de granets o pedretes separades, però ara s'ha vist que no és pas així sinó que té una certa cohesió ja que, amb rares excepcions, conserva la seva integritat fins i tot quan el cometa passa "fregant" el Sol, com el cometa Ikeya-Seky d'octubre de 1965 que passà només a 460.000 km de la fotosfera solar (a un terç del diàmetre del Sol); i conservà la seva estructura.

La "bola de neu bruta" a mida que s'acosta al Sol s'escalfa, i quan ja és a la distància de l'òrbita de Mart, aproximadament, la part gelada comença a sublimar-se, passa a estat

42. Constitució i origen dels cometes

gasós i es fa gran, molt gran: és la cabellera del cometa. Fa com un halo que arriba molt sovint a uns 250.000 km de diàmetre (20 vegades el de la Terra), i d'algun cometa s'ha vist que ha arribat a fer-se més gran que el Sol (que té 1.392.530 km de diàmetre).

Aquesta cabellera o halo conté en el seu interior el nucli sòlid que és petitíssim, d'un a deu km de diàmetre tan sols, inferior al límit de resolució dels telescopis que ja no el poden veure; però sí que es veu la lluminositat produïda per la part baixa molt condensada de la cabellera, que té un aspecte estel·lar, i és el que hom anomena nucli fotomètric.

La cua cometària es forma a partir de la cabellera i es va fent més llarga a mida que el cometa s'atansa al Sol, fins a arribar al màxim en el seu periheli, o moment de trobar-se a la mínima distància del Sol. És una emissió dels gasos sublimats, barrejats de vegades amb granets de pols; granets que es calcula que no arriben a la centèsima de mil·límetre. La formació de la cua es deu a la força del vent solar (flux de partícules que surt del Sol) i a la pressió de radiació (força de repulsió que fa la llum). Per això la cua sempre es troba en sentit oposat al del sol: quan el cometa en torna després de passar-hi a prop la cua li va davant. Les longituds de les cues poden ser molt considerables; la del cometa de 1811 arribà a 180 milions de km, i la del de 1843 a 320 milions (més del doble de la distància Terra-

Sol). Es comprèn, doncs, que, encara que el nucli és mantingui, el cometa perdi cada vegada més matèria i minvi d'esplendor a cada nova aparició, si es tracta d'un cometa periòdic: la seva feble gravetat no li permet recuperar del tot els gasos i pols que hi havia en la seva cua. El cometa Halley, que tanta impressió causà a l'edat antiga i medieval, a l'última aparició de 1986 va passar desapercebut per molta gent (si bé també hem de dir que ara la gent no mira tant el cel).

Quina massa de matèria compon un cometa? Els càlculs actuals diuen que no gaire. No arriba en general ni a la mil·lionèsima part de la massa de la Terra. Ja es veu, amb això, que ni que un cometa xoqués amb el nostre planeta no podria pas destruir-lo, com hom creia durant els segles XVII-XIX, i per això causava pànic l'aparició d'un d'ells. Sembla que el cèlebre meteorit que va caure a Tunguska (Sibèria) el 30 de juny de 1908 i que va devastar una extensió de bosc de 60 km de diàmetre, era realment un cometa. No causà cap desgràcia personal i, fora dels qui vivien allà prop, la resta de la humanitat ni s'adonà que al món passés res d'especial.

D'on vénen els cometes?

S'ha arribat a la conclusió que tots els cometes són originaris del nostre sistema solar, i si alguns (un 12%) tenen una òrbita hiperbòlica que fa que se n'escapin per a no tornar-hi més, és degut a les perturbacions que

la gran massa dels planetes, Júpiter sobretot, produeixen en el seu moviment. Sembla que hi ha a l'extrem del sistema solar, entre 40.000 U.A. i 200.000 U.A. (pels volts d'un any-llum que equival a 63.310 U.A.) un anell de materials que forma un "rebot" de cometes. Quants? Segurament molts milions! Una cosa així ja ho havia suggerit el 1860 l'italià Schiaparelli, però ha estat Jan Hendrick Oort (n. 1900) qui el 1950 ho ha raonat més detalladament: els cometes són les restes esfilagarsades del núvol còsmic que originà el sistema solar i només quan un d'ells és pertorbat en la seva òrbita per la proximitat d'un estel es precipita cap al Sol fent una òrbita que és molt allargada, pràcticament una paràbola, però que de vegades es converteix en una el·lipse més petita per la influència dels planetes i aleshores passa a ser un cometa periòdic.

Si els cometes contenen material de la nebulosa primigènia del nostre sistema és interessant l'estudi de la seva composició química. Per això els astrofísics es van interessar tant en l'estudi de la composició del Halley quan retornà el 1986. Hi enviaren quatre sondes: dues russes (VEGA-1 i VEGA-2), una japonesa i una europea (la sonda Giotto, en honor del pintor florentí que veié el cometa Halley el 1301 i el va pintar en un fresc de la capella Arena de Pàdua). Els quatre ginyes compliren bé la seva missió, però els resultats no foren espectaculars; es confirmaren coses que ja se suposaven: que el cometa contenia aigua, monòxid de carboni, cianogen, amb un nucli que no arribava als deu km i semblant a un asteroide. Tot força conforme amb la teoria de com es formà el sistema solar.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstituïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA** Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a **LA FORMIGA D'OR**: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

UN BON REGAL DE PRIMERA COMUNIÓ, DE BATEIG, NOCES, D'ANIVERSARI, ETC.

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- ☐ MdD Benaurada.....15.200,—
- ☐ MdD a Natzalet.....12.800,—
- ☐ MdD amb romànica..14.800,—
- ☐ MdD amb Infant.....8.200,—
- ☐ Sant Josep.....9.960,—
- ☐ Sant Francesc.....9.840,—

EN MARFILINA:

- ☐ MdD de Montserrat.....9.440,—
- ☐ Sta. Anna i MdD.....9.960,—
- ☐ Díptic Jesús i Maria.....5.440,—

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

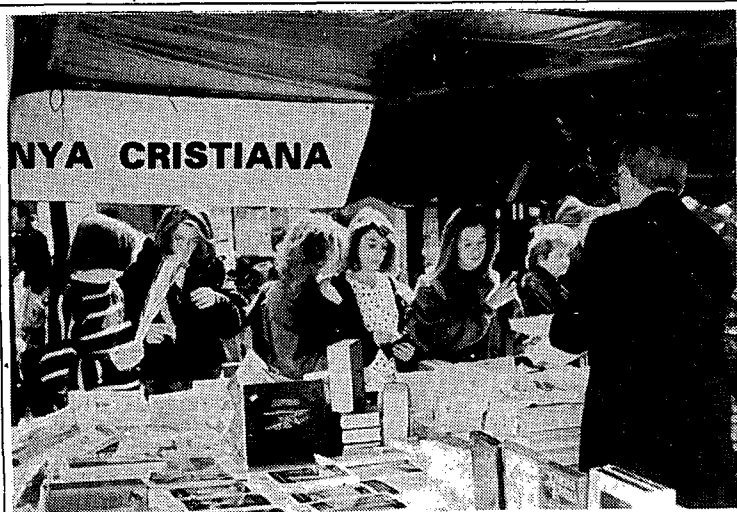
Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de+ 510,— * =.....Pts.
* (són les despeses d'emballatge i tramesa).

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de..... de 1992

23 d'abril:
 festa de Sant Jordi i diada del Llibre
Visiteu la nostra parada a Barcelona

En col·laboració amb

LA FORMIGA D'OR

Avda. Portal de l'Àngel núm. 5

Llibres de Catalunya Cristiana, selecció infantil i juvenil, novetats editorials, signatures de diversos autors.

US HI ESPEREM!

Quan en una vida humana o en una institució apareixen les grans crisis i s'obren els àbismes de les qüestions fonamentals, aleshores no té cap sentit posar pedaçs precipitats, que no arangen res ni il·luminen el futur. Aleshores cal pensar la realitat indagant el seu primordial sentit, el seu destí històric, les seves possibilitats i els seus límits.

A inicis del 1980, jo contemplava la nostra història hispànica per afigurar el seu futur, sintetitzant els meus pensaments amb el títol: *ESPANYA PER PENSAR*. Eren els moments en els quals semblava que l'únic important era repartir o repartir-se el país, entre regions i ideologies, partits o grups. Però, ¿quin era el projecte històric, el sentit moral, la il·lusió necessària en aquest país?

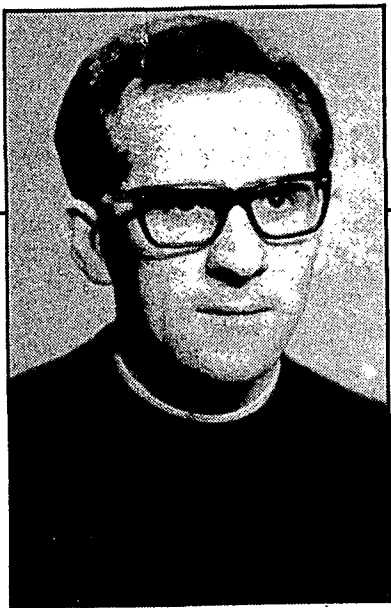
L'any 1987 Edgard Morin repetia la proposta, aquesta vegada referida al nostre continent amb el títol: *PENSAR EUROPA*. ¿És que de cop i volta els europeus no sabem qui hem estat i necessitem descobrir el Mediterrani? La història i la identitat de les persones i les institucions són sempre donades i tanmateix sempre estan a punt de rebre i recrear. Res que sigui viu, personal i lliure no és mai definitivament constituït. I això esdevé ara a Europa. La seva llarga història és el fruit d'acreciments successius, que han gestat aquesta immensa floració cultural, que abasta des de l'art a la religió, des de la ciència a l'organització política, des de la racionalitat preescrutadora de les coses al colonialisme agressor d'altres cultures i nacions.

L'EUROPA RACIONAL I CRISTIANA

La segona guerra mundial mostrà la nostra desintegració moral. Que fos possible, demostrà que Europa havia oblidat les seves arrels que s'havia corromput la seva ànima. L'Europa nascuda de l'encontre tens i fecund entre la revelació cristiana i el logos grec, entre racionalitat penetrativa del món i acolliment responsable i responnent a la Transcendència, s'havia revoltat contra si mateixa. El procés de les dues guerres mundials, mostrà que Europa havia renegat dels seus orígens: havia deixat de ser "racional" i de ser "cristiana".

Havien tingut lloc processos profunds que intentaren tornar a fases *preeuropees*, que això va significar l'intent de Nietzsche, quan declara la guerra a Sòcrates en un sentit i a Jesucrist en un altre. Però també havia volgut saltar les fases *posteuropees*, intentant realitzar sobre bases noves el sentit de la història, la curació i salvació de la vida humana. Perquè això fou en el fons el marxisme: la secularització del messianisme judeo-

A l'acte inaugural de l'Institut de Teologia Espiritual, de Barcelona, celebrat el passat mes d'octubre, el Dr. Olegario González de Cardedal pronuncià una interessant Lliçó Inaugural sota el títol "Mística, raó i futur d'Europa". Havent-se interessat molts lectors del nostre setmanari pel text d'aquella interessant lliçó, i havent-se hagut de diferir la publicació de seu text íntegre, n'ofereim un acurat resum que no 'dubtem que serà del vostre interès, i que ens ha facilitat la Secretaria de l'Institut.

taments bèl·lics, de diferències religioses, de lluites fraticides entre països veïns? ¿Quina Europa proposem: la dels mercats, la dels museus, la dels mars assolellats per al turisme? Essent tot això sagrat no és suficient. Cal pensar Europa. Cada home, cada cultura, cada minoria de sentit ha de pensar la seva nova inserció i aportació a la nova casa europea, si és que aquesta ha de ser una llar de fraternitat i no una conflagració de tribus enfrontades.

tat de consciència privada i pública, reconeguda pel Vaticà II, i que en els moments clàssics d'aquella cristiandat no foren respectats.

RESPONSABILITAT EVANGELITZADORA

La consciència moral i també la cristiana creixen en la història i per això res no és repetible en la seva materialitat. Això no vol dir que el cristianisme i l'Església es considerin a si mateixos com

una font exhaurida. Ben al contrari. Justament per la novetat de la situació històrica (nou encontre entre les nacions d'Occident, reencontre amb l'altra part d'Europa que és l'Est, ensorrament dels països socialistes, nova increença, aparició dels nous pobres i dels

El cristianisme en la nova Europa

Europa té un llegat múltiple: l'herència grega, l'herència cristiana, l'herència llatina, l'herència moderna. Totes elles són constitutives i han fet possible

que sorgeixi aquest continent. en el qual després de dures empreses de reflexió i d'enfrontament s'han afirmat els valors de la llibertat, de l'acceptació mútua, de l'Estat social i democràtic amb el reconeixement dels valors, drets i obligacions humanes fonamentals, alhora que s'han assolit unes conquestes definitives en l'ordre de la sanitat, de l'economia i del dret.

El cristianisme és un dels elements constituents d'aquesta ànima europea. Reconèixer aquests orígens i arrels cristianes no significa afirmar que siguin les úniques, ni negar altres influxos, ni reclamar per al futur que el cristianisme sigui l'única pauta d'orientació moral i religiosa per a Europa. L'ideal de la cristiandat tal com de fet es visqué pertany a una fase definitivament exhaurida i irreplicable. Qui somni en ella, està pensant en quelcom anticristià per avui, perquè la nova Europa ha d'integrar els valors de la lliber-

grups d'immigració procedents d'altres continents) senten una nova responsabilitat evangelitzadora. No solament obliga la història passada, sinó el present viu i la consciència d'una missió perenne: l'oferiment a tots els homes d'un evangeli que és potència de salvació i font d'esperança per a la vida humana.

Però si el cristianisme i l'Església es troben enfront d'una situació nova, el mateix els passa al laïcisme i a la no creença. Tots estem reptats a noves tasques: superar el dèficit ètic en el qual ens trobem, la desesperació de la veritat objectiva com si fos contrària a la llibertat subjectiva, la pèrdua de la memòria que deixant-nos sense passat ens fa cecs davant el futur. D'aquestes tres pèrdues sorgeix la desorientació, perplexitat, agressivitat i dogmatismes, que s'instauren quan manquen les certeses i les esperances fonamentals.

Europa té immenses possibilitats i gravissims problemes davant seu. D'antuvi, perdurar amb dignitat. Això suposa afirmar la cultura de la vida i no caure en la cultura de la mort. El seu creixement zero fa que en els propers

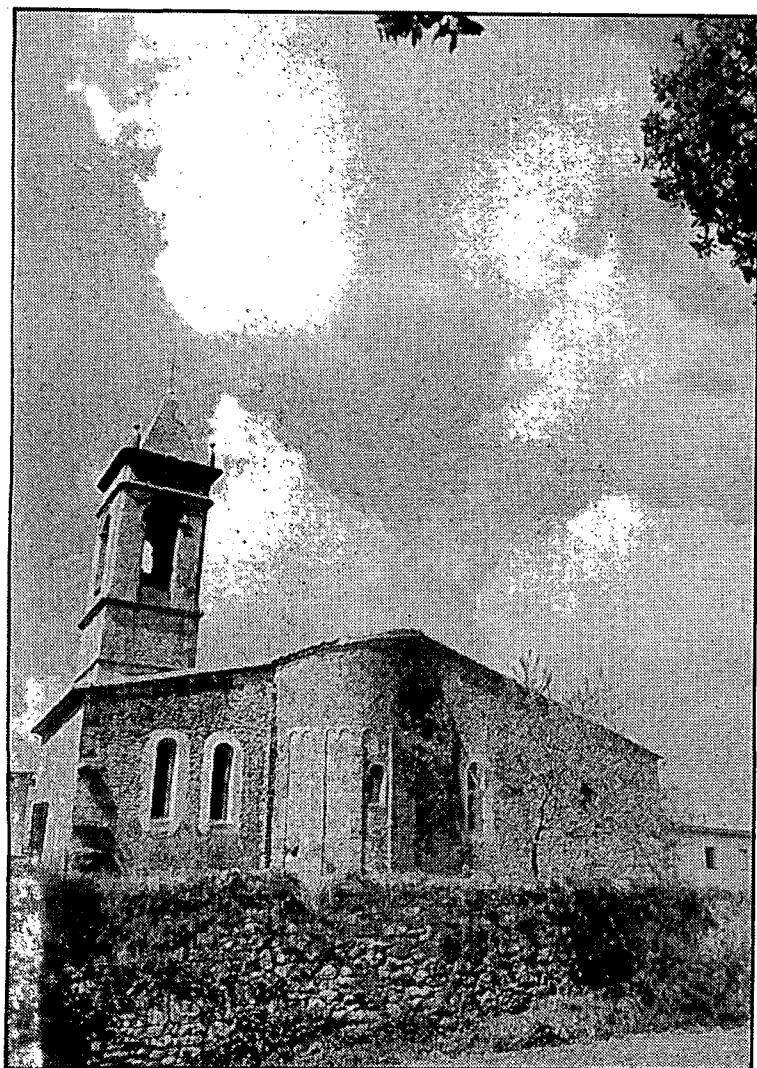
decennis les onades de població provinents del món africà l'alteraran en els seus propis fonaments. I no podrà engallar-se en la seva torre d'ivori reservant per si sola la seva riquesa i el seu sòl. La població musulmana a Europa voreja els 25 milions i ni més ni menys que Cioran ha afirmat que Notre Dame dintre de 25 anys serà musulmana, per humiliació de la *grandeur de la France*. El vel de les nenes musulmanes a l'escola posa sobre l'enclosa de la veritat tot el laïcisme francès. ¿O és que només és cultura allò que procedeix de Descartes, Racine i Gide? En l'encontre, diàleg, i integració amb l'Islam tenen, tant Europa com el cristianisme, el seu problema més greu pendent. I aquest problema en el fons és el de la integració entre transcendència i història, religió i cultura, secularitat necessària i fe possible, fanatisme o llibertat.

UNA RELIGIÓ IL·LUSTRADA

La fe i la no creença, el cristianisme i Roma són reptats a un nou esforç d'imaginació, de servei i d'esperança. És necessària una laïcitat oberta que substitueixi el vell laïcisme, que busqui sentit i no es quedi en mera formalitat llibertària. És necessària una religió il·lustrada, fidel a la seva aportació específica a la vida humana, que ens defensi per un costat de la banalització, que tanqui l'horitzó a la transcendència sagrada i per altre de tots els fonamentalismes. És necessària una racionalitat que cerqui no solament allò que és racional sinó sobretot allò que és raonable, que per tant no sigui aliena a les preguntes morals, a les respostes religioses, a les últimes esperances. L'Església catòlica veu positivament i gojosament la nova Europa i està disposada a estar amb ella a partir del que el Vaticà II ha dit sobre la persona, la comunitat, la llibertat, l'esperança, el tercer món, la comuna empresa humana, i les responsabilitats de la fe en la nostra història. Això suposa recuperar la neta veritat de l'evangeli, purificar la pròpia trajectòria amb una memòria agraïda i crítica alhora, amb voluntat de col·laboració amb tothom, però no menys amb intent de diferència. L'exòtic és una cosa, el religiós una altra i el cristià una altra. I aquesta tasca de pensar Europa des d'aquests rerefons comença per Espanya. Per això és bo i bonic que un arquebisbe de Granada, terrà en altre temps de convivència religiosa i artística, si és que n'hi ha hagut alguna, ens ha volgut dir la seva paraula, lliure i generosa, parlant sobre fe, cultura i política a l'Espanya d'avui (F. Sebastián Aguilar, *Nueva evangelización. Fe, cultura y política en la España de hoy*).

Olegario González de Cardedal

Teòleg. De la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques

Absis de l'església

En un any en què les celebracions de centenaris tindran els seus espais informatius, l'Església de Catalunya també pot gaudir de cinc segles de presència cistercenca a les terres del Gironès.

El monestir de Cadins és, en aquests moments el testimoni més antic del Cister al nostre país. Una presència que ha tingut moments esplèndids i altres de crítiques, però que ha mantingut i manté l'essència d'espiritualitat i de testimoni, originat a Cîteaux per Bernat de Fontaines amb la seva "Carta caritatis".

De fet, la comunitat de les monges cistercenques que els gironins anomenem Cadins, amb exactitud geogràfica n'hauríem de dir, Cadins de Sant Medir, que és l'indret on avui han edificat un dels monestirs més acollidors i amables del Cister a Catalunya. En el cor del Gironès, terme municipal de Sant Gregori, és un lloc obert a l'acolliment del poble de Déu, on una dotzena de monges, encapçalades per l'Abadessa M. Dolors Barcons treballen en l'enquadernació com a mitjà de subsistència, juntament amb altres treballs artesanals i aquest acolliment a tothom es materialitza en l'hostatgeria (l'antiga rectoria de la parròquia de Sant Medir). Són cinc segles del Cister al Gironès.

L'origen de Cadins

El primer monestir femení del Cister a Girona, i a Catalunya, va

ser el de Valldemaria, a Maçanet de la Selva, entre les parròquies de Blanes i Tordera, vers l'any 1156, dotat generosament pels senyors Berenguer de Maçanet i Gausfred de Rocabertí, i protegit per abats i bisbes de la Catalunya vella. A l'ombra del monestir francès de Nonheia (Nonenque) segueix l'ordre i les regles de Bernat.

Pocs anys després i, novament, amb el nom de Gausfred de Rocabertí com a protector, neix a la població alt-empordanesa de Cabanes el monestir de Sant Feliu de Cadins. El bisbe Berenguer, de Girona, en serà també protector. I encara que l'any exacte de la seva fundació ens és desconegut, tenim una butlla del Papa Alexandre III, datada el 25 de maig de 1169, en la qual confirmava l'erecció del monestir, i fins i tot estableix que Valldemaria, fins aleshores el seu cap, passi a ser filial de Cadins. Un i altre, segons el mateix document pontifici, havien de seguir les institucions de Nonenque.

Ermesenda pren el títol d'abadessa de Cadins, mentre Valldemaria resta com a priorat, fins a la seva desaparició l'any 1550, quan els seus béns són adjudicats al monestir benedictí de Sant Daniel, de Girona.

L'any 1492 les monges bernardes de Cadins es traslladen al barri del Mercadal de Girona, però mantenen avui, el nom original de Cadins.

Identificació amb Girona

En una crònica periodística ens

és impossible d'aplegar cinc segles de testimoni del Cister al bisbat de Girona. Però el que és evident és el seu compromís amb aquestes terres. Només l'esmentada comunitat beneta de Sant Daniel és anterior (1018) i amb presència mantinguda.

En tot cas, podem dir que són, unes i altres, "les monges de Girona", amb un respecte a les altres comunitats, de tot tipus, que, sortosament, fan camí amb tots nosaltres els laics.

Aquesta identificació s'ha materialitzat, primer, amb la seva presència física en el cor de la ciutat. Els esdeveniments lamentables de la guerra civil, amb l'enderrocament del monestir, no varen afeblir la vocació gironina

que també permetés desenvolupar l'espiritualitat i l'objectiu de servei al Senyor en un entorn més adient.

Sembla que aquests objectius s'han donat plenament a Sant Medir, com el fet de la presència regular de grups de joves els caps de setmana, de l'obertura a la parròquia de Sant Medir, que ha acollit amb satisfacció aquestes discretes veïnes, i les diferents activitats anyals, especialment les celebracions litúrgiques de Nadal, Setmana Santa i les pròpies del monestir, ho demostren. Cadins continua fidel al Gironès.

Commemoració de cinc segles

Sempre fidels a l'esperit del

Girona que enguany compleix 25 anys), dom Edmond M. Garreta i del monjo de Poblet, pare Alexandre Masoliver, formen el nucli central dels actes.

Capítol especial serà la presentació del llibre, "La Comunitat cistercenca de Cadins. Aproximació històrica", que amb un treball que en diríem "de monjo" ha realitzat acuradament Narcís Puigdevall i Diumé, investigador històric i escriptor reconegut de les terres de Girona.

Però per a l'abadessa el més important d'aquests cinc segles gironins és "el testimoni i l'acollida a tothom, que aquells que cerquen un lloc de pau, d'espiritualitat, de proximitat amb Déu, trobin les portes obertes", i també

Hostatgeria

de la comunitat cistercenca, la qual, després de romandre en llocs provisionals i molt precaris, va trobar estada a Salt, a l'edifici conegut com "les bernardes", fins que el creixement d'aquesta població i l'emplaçament del monestir en el lloc possiblement més sorollós i actiu de la vila, va aconsellar aquest nou trasllat a Sant Medir, sempre amb fidelitat al Gironès.

L'abadessa Barcons ens deia que calia cercar un lloc com aquest, proper a Girona, per oferir els serveis d'acolliment i d'hostatgeria, que la feina de les monges pogués ser més fàcil i donar un testimoni de la seva presència, però

Cister, les commemoracions d'aquest 500 aniversari de la instauració de Cadins al Gironès, s'han fet amb senzillesa i sobrietat. "Volem que les activitats que en aquest sentit celebrem enguany, estiguin inspirades per l'autenticitat i la senzillesa més pregona, en sintonia amb el carisma del Cister", escriu la comunitat.

Un cicle de conferències, obert pel cronista oficial de la ciutat de Girona, doctor Enric Mirambell, i una segona de mossèn Antoni Pladevall, a les quals seguiran les de l'historiador i medievalista Joan Badia, de l'abat de Solius (el monestir cistercenc masculí de

diu: "l'hostalitat monàstica és el servei més característic dels monestirs. Lloc per aprendre a discernir la paraula de Déu. És en aquest sentit que la nostra hostatgeria vol complir aquest servei acollint tothom i oferint el silenci i la pregària. I en el mateix sentit tenim el temple sempre obert. Encara que el poble de Déu no hi sigui present, la pregària es fa en nom d'ell i hi és sempre esperat". I nosaltres afegim: des de fa cinc segles a les terres del Gironès.

■ J. Víctor Gay

Necessitem noi

Botiga necessita noi de 18 a 25 anys, que li agradi el tema de vídeo i televisió, a la tarda. Demanem màximes referències.

Truqueu de 22 a 23.30 hores a la nit al tel.: 321 19 18

Heu dit "santedat"?

El Concili Vaticà II defineix la santedat com "la perfecció de la caritat", perfecció a la qual Crist crida a cada una i a cada un dels seus deixebles qualsevol que sigui la seva condició: "Sigueu perfectes com el vostre Pare del cel és perfecte."

Obra de l'Esperit Sant que incita interiorment els fidels de Crist a estimar Déu i estimar-se els uns als altres com Crist els ha estimat; aquesta crida és universal, vàlida per a tothom, per a tots els temps i per a tots els llocs.

No existeix pas un model únic de santedat, sinó una pràctica multiforme, amb els accents específics adaptats a les èpoques, a les cultures i als gèneres de vida. Aleshores no cal sorprendre's si els models d'espiritualitat han evolucionat al llarg de la història cristiana i és necessari que encara evolucioni avui.

A l'Església primitiva, tots els batejats, en tant que participants de la santedat del Ressuscitat, són declarats sants (Ac 9, 13-22; Rm 15, 26-31; 1C 6, 10; etc.); exhortats per Pau a "la caritat que es lliga amb la perfecció", se santificaven en un doble registre: litúrgia i compartiment de béns, del que se'n dona testimoni en el quadre esbossat en els Actes del Apòstols (Ac 2, 42-44).

A l'època de les persecucions, el martiri es considera la marca de la suprema caritat, ja que no hi ha amor més gran que el que dona la vida per Déu i pels germans; l'Església de les catacumbes declara sants tots els màrtirs.

En això es vol expressar una distinció entre cristians fervents i menys fervents; aquest llicament d'una Església confessoria a una Església multitudinària és el preu de l'expansió del cristianisme: expansió numèrica, expansió geogràfica.

També expansió cultural: partint dels medis modestos, el cristianisme ha guanyat les classes dirigents, i d'ací una nova distinció entre cristians cultivats i cristians incultes; a partir del segle IV el naixement i desenvolupament del monaquisme, buiden aquestes separacions; nombrosos monjos eren "savis" i cristians fervents alhora.

A poc a poc el model monàstic introdueix un criteri de

selecció suplementari: l'exaltació de la virginitat, lligada a una espiritualització excessiva i a un cert menyspreu del cos. Des d'aleshores, no es pot ser reconegut sant més que fora de l'estat matrimonial.

Progressivament també es crea així una èlite de la santedat que la fidelitat va accentuar instituint tota una jerarquia de notables eclesiàstics oposada a qualsevol persona d'estament humil del Poble de Déu que no pot pretendre cap notorietat; aleshores hi ha els cristians eminents i els cristians anònims.

Per una santedat difosa

Aquestes seleccions successives vàlides sens dubte al seu temps però perpetuades a contratemps, explica que el calendari només proposi molt sovint models de santedat que són o màrtirs, fundadors i fundadores d'ordes religiosos, verges o vídues, papes i bisbes.

La Reforma es revolta contra aquesta pretensió de reconèixer només que certs models de santedat i d'imposar-los a la veneració de l'Església. La Reforma no està sola en aquest plantejament; una mica més tard, Francesc de Sales escriu: "És un error, i una heretgia, voler bandejar la vida devota (és a dir la santedat) de la companyia de soldats, de la botiga dels artesans, de la cort dels prínceps, de les llars de la gent casada... Allà on estem, nosaltres podem i devem aspirar a la vida perfecta."

Tanmateix, el conjunt eclesial de l'època no permetia donar tota la seva dimensió a una espiritualitat per al poble de Déu: pietat individualista, litúrgia reservada als clergues, accés limitat a la Bíblia. Durant segles, l'espiritualitat continua essent reservada a una èlite, segons el sol i únic model de la "vocació religiosa", també pels laics en el món on els més fervents reben la proposta dels Tercer-Orde.

No és fins recentment que un jove militant d'Acció catòlica ha estat reconegut i proposat com un model de santedat adaptat al nostre temps.

No és fins recentment, l'any 1987, que Marcel Callo, jove militant d'Acció catòlica, ha estat beatificat, i així reconegut com un model de santedat.

I és tanmateix en aquesta direcció on cal cercar noves pistes. Com diu el cardenal Martini: "Avui el més important no és tenir una santedat elitista reduïda a la canonització d'alguns personatges. Tenim necessitat d'una santedat difosa...I correspon a l'Església local suscitar en el seu si una florida de santedats populars."

És urgent proposar als cristians d'avui assedegats d'espiritualitat, models de santedat en els quals hom s'hi puguin reconèixer, si no es corre el gran risc que vagin a buscar altres llocs —fora de l'Església o dins les sectes— les seves raons de viure i de superar-se.

■ Paule Gaudfrin
(De "la Croix")

cristo misterio de pasión en cervera

1992

- ✓ és un espectacle capaç de mobilitzar multituds.
- ✓ és la vivència de l'Evangeli, fet Llum, Art, Poesia, Emoció.
- ✓ amb cinc segles de tradició representa la vivència de tot un poble que, sempre ha volgut fer-se intèrpret dels personatges evangèlics a fi que fossin millor compresos, convertint l'escenari en modern púlpit.

DIES DE REPRESENTACIÓ: 5, 17 (Divendres Sant) i 26 d'abril.

HORARI: Primera Part: Vida Pública de Jesús. Matí, de 10 a 13
Segona Part: Passió, Mort i Resurrecció. Tarda, de 3 a 5

**La representació del dia 17 d'abril (Divendres Sant)
en sessió seguida, de 3 a 8 de la tarda**

PREUS: Platea: Files 1 a la 4: 1.250 Ptes. Files 5 a la 15: 1.500 Ptes
Platea: Superior i Preferència: 1.500 Ptes.

Despatx Central de Localitats: PATRONAT DE LA PASSIÓ
Passeig Balmes, 2. Apartat de Correus, 90
Tel. 973/ 53 26 61. 25200 CERVERA
De 10 a 1 matí i de 4 a 9 tarda.

VENDA DE LOCALITATS a BARCELONA:
VIAJES MONTESOL. Ronda Universitat, 10 Tel. 93 / 317 50 86

Les missioneres de Natzaret donen assistència als més desvalguts al Camerun

Des de Bamenda em vaig encaminar cap el sud, per tornar a Duala ciutat a la qual havia començat el meu periple feia ja tres setmanes. Abans però em vaig aturar a Loum-Ville on ja fa molts anys hi ha una comunitat de religioses missioneres de Natzaret, germanes de les del Foyer La Source que tan bé m'havien acollit a Yaoundé. Es tracta de les germanes Isabel Cortés, equatoriana, Núria Puigbó de Barcelona amb més de vint anys de missió al Camerun i M. Montserrat Velasco, burgalesa.

La "Llar Natzaret"

En la cruïlla de carreteres on em va deixar l'autobús hi havia, com ja és habitual moltes persones que intentaven vendre sobretot productes del camp que te'ls ofereixen descaradament davant dels nassos. ¡La meua sorpresa va ser quan en preguntar en francès per les germanes espanyoles, alguns d'aquells venedors ambulants començaren a parlar en castellà: "¡Buenas tardes, comprar una piña, papaya, buena...!" Després, em vaig assabentar que eren alumnes de la germana Isabel i intentaven fer d'aquella manera uns diners per pagar-se els estudis.

Certament, aquelles fruites eren encisadores: allí a la cruïlla satisfien la vista; després a la Llar les vaig poder assaborir. Les Germanes en tenien moltes; eren regals dels camperols, pels seus múltiples favors que elles els feien. Du-

rant aquells dies allotjaven a casa dos infants que se'ls havia incendiat la barraca. D'altres hi acudien per recollir llet ja que eren molts germans i els seus pares tot just els podien alimentar. Sor Montserrat donava personalment la ració als infants de bolquers per assegurar que estaven alimentats i els més grans no s'aprofitessin d'allò que els tocava als més petits.

La Llar Natzaret és residència de noies adolescents que així poden continuar els seus estudis a l'institut de la ciutat, quan les seves famílies viuen espargides per la selva. L'edifici és nou, molt funcional, envoltat d'un ampli jardí on creixen ubèrrimes plantes tropicals. La terra d'aquella zona és negrosa, de procedència volcànica molt rica per als conreus. El clima és molt calorós i humit. Incòmode per als humans però favorable per les grans plantacions de pinya americana, plàtans... i tota classe de fruits.

Visitant malalts

El diumenge 27 de gener el coadjutor P. Laurent va voler que jo presidís la missa a les 8,30. Allí tothom matineja; a mesura que s'aixeca el sol, la calda és fa insuportable. En acabar, vaig acompanyar la germana Núria a la visita que fa cada setmana als malalts, duent-los la comunió. Aquell dia coincidí ser el de la Campanya contra la Lepre... i algun

d'aquells cristians que tan devotament combregava era leprosi. Les cases eren barraques de fusta; ja que en aquella zona abunden els boscos. En molts patis hi havia cafè assecant-se al sol. Producte que actualment es paga a 155 el quilo, quan fa uns anys s'havia cotitzat a 400. ¡Per força hi ha d'haver crisi econòmica! Arreu hi havia infants que s'apropaven somrients a saludar-nos.

La visita que més em va impressionar fou la que vam fer a un jove de vint anys que jeia impossibilitat en un llit. El seu cos estava ple de bonys. Em va dir que

resava molt però tenia moltes hores per avorir-se. ¡Si almenys pogués tenir música! Li vaig proporcionar una ràdio petita que al cap d'un any ha agraït enviant-me un obsequi: una cartera feta de vímet i fusta, embellida amb un mirall, que ell mateix ha muntat sense l'ajuda de cap clau. ¡A Àfrica calen moltes coses... però els sobra temps i abunden en paciència!

■ Ignasi Marqués

Centre d'acolliment per a Africans
Sant Pau-Mataró

Cardenal Pironio

"No ens il·lusionem de la caiguda de certes ideologies que no han mort definitivament"

El president del consell pontifici de laics, cardenal Eduardo F. Pironio, ha manifestat que "l'Església té una paraula orientadora en aquest moment perquè no ens il·lusionem fàcilment amb la caiguda de certes ideologies, que no han mort definitivament i que fan desvetllar d'altres ideologies, d'altres formes d'opressió, com és el consumisme".

En unes declaracions a la revista "Ciutat Nova Internacional", del moviment dels Focolars, el cardenal Pironio diu que "l'Església té una responsabilitat molt especial —jo no diria que busca una "tercera via" —

d'indicar l'evangeli, que passa necessàriament per la veritat, la llibertat, la justícia, l'amor, etc".

La llibertat interior

Per al cardenal Pironio, "en alguns països s'ha recuperat externament la llibertat, la qual cosa no significa que també s'hagi recuperat internament. No em refereixo a l'interior del país sinó a l'interior de les persones".

Quan miro, per altra banda, cap al món des de sempre aparentment "lliure" em pregunto si no viu esclavitud de les quals no és fàcil alliberar-lo, si no és a través de la força de l'Evangeli".

El cardenal Pironio destaca: "La gran doctrina que l'Església ha d'oferir, a aquestes persones i a tot el món, és la de la llibertat interior que posseeix en la veritat i en l'amor. Si no fem això, si no anunciem aquest evangeli, la nova evangelització serà sempre un vernís, o sempre serà una invitació a mig camí".

Per què els seus convents estan atapeïts

Monges de clausura sud-americanes es traslladen a Catalunya

Cinc monges carmelites descalces del monestir de la Vall del Xumbao, a Perú arribaren al monestir de les carmelites descalces d'Amposta perquè el del seu país estava replè. El monestir català acull així a joves vocacions sud-americanes davant la seva proliferació en els seus països i l'escassetat que hi ha a Espanya.

La comunitat ampostina ara té 16 germanes gràcies a aquest acte d'hospitalitat. Segons van informar fonts del bisbat de Tortosa "els convents contemplatius catalans obren les seves portes davant la saturació d'alguns centres de Sud-amèrica. Com a dada curiosa, les mateixes fonts assenyalaren que el lloc que deixaren les cinc carmelites traslladades, ja l'han ocupat set noves vocacions.

Aquesta és la segona incorporació de monges sud-americanes a convents de clausura del bisbat de Tortosa. En la primera, set monges mexicanes s'instal·laren en el convent de clarisses de la localitat de Tortosa.

■ E.D.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si estrobasola osol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balmes, 64, 3º. 2º. Tels. 487 71 80 - 487 71 18. Pref. Concertar entrevista.

■ A.P.

En l'obra d'aquest jesuïta destaquen moltes composicions de tipus religiós

Inaugurada una exposició sobre l'obra del músic català Antoni Massana

Ha tingut lloc la inauguració de l'exposició "El fons Antoni Massana de la Biblioteca de Catalunya" (C/ Carme, 47) així com la presentació del Catàleg del fons Massana, elaborat per Joana Crespi, bibliotecària de la Secció de Música, i de l'edició de "Cinc obres per a orgue", a cura de Josep Soler, director del Conservatori de Badalona i amic personal del P. Massana.

Ha presidit l'acte el Dr. Manuel Jorba, director de la Biblioteca de Catalunya i Josep Oriol Tuñí, Provincial dels Jesuïtes de Catalunya. La presentació dels llibres fou a càrrec de Josep Soler. L'exposició, que es podrà visitar al vestíbul de la Biblioteca de Catalunya,

romandrà oberta fins el 23 d'abril (de 9 a 20 hores).

L'obra d'aquest autor va ser fecunda i extensa, destacant la producció de moltes obres de tipus religiós i d'òperes com "Canigó", estrenada el 1936 com a concert, i, posteriorment, el 1953, al Liceu de Barcelona. També va deixar obres d'altres gèneres com oratoris, peces simfòniques i peces per a piano, violí i orgue.

Va rebre diversos premis entre els quals cal remarcar el Premi Nacional de Música.

El P. Antoni Massana va néixer a Barcelona el 24 de febrer de 1890. La seva vocació musical arrenca a la infantesa. Va estudiar amb els mestres Mas i Serracant,

E. Granados, F. Marshall i va ampliar coneixements amb E. Morera, F. Pedrell, N. Otaño i C. Taltavull.

Va ingressar a la Companyia de Jesús el 1911 i fou ordenat sacerdot el 1922. En acabar els seus estudis sacerdotals es va dedicar a la composició. Amb el mestre Felip Pedrell va estudiar harmonia aplicada al folklore. Després es traslladà a Roma i es llicencià en música gregoriana a la "Scuola Superiore di Musica Sacra". Més endavant completaria els seus estudis a Munic i Solesmes.

A la seva obra destaquen, per la seva complexitat i qualitat, les òperes "Nuredduna", amb fulletó de Miquel Forteza, inspirat en el

poema "La deixa del geni grec" del poeta mallorquí Costa i Llobera, estrenada a Palma de Mallorca el 1947, i "Canigó", amb text de Josep Carner, basant-se en l'obra de Mn. Cinto Verdaguier. En la seva producció òperística es troben influències de Wagner, Richard Strauss, Debussy i Ravel.

De les seves composicions es poden remarcar la cantata "Aclameu a Jahvé"; els oratoris "Montserrat", "Xavier", "La Creació" i "Ignis flamans caritatis", que es considera la seva obra culminant. També es poden esmentar "Cançons líriques"; "Idil·lis i cants místics"; les misses "Himne a sant Francesc d'Assís"; "Himne a santa Margarida" o

música simfònica com "Fantasmes"; "Elegia a Granados"; "Elegia" a Debussy; "Simfonia en do"; "Concert per a piano", etc.

El P. Massana va morir el 9 de setembre de 1966 al noviciat dels jesuïtes a Raimat (Lleida).

L'any 1990, amb motiu del primer centenari del seu naixement, la pianista valenciana Consuelo Colomer, a qui el P. Massana li va confiar la seva obra per a ser interpretada, va realitzar un assaig biogràfic mitjançant el qual s'intenta apropar i recuperar la figura d'aquest gran compositor català.

■ J.J.C.

Concert extraordinari de presentació de la Fundació Universal de la Sardana

El dijous dia 9 de juliol d'enguany se celebrarà, al Palau de la Música Catalana de Barcelona, un concert extraordinari de presentació de la Fundació Universal de la Sardana, la qual té com a objectiu la projecció i promoció d'aquesta dansa arreu del món.

El concert, que comptarà amb la participació de les cobles La Principal de La Bisbal, Montgrins i Selvatana; la coral Polifònica de Puig-reig i el pianista Miquel Farré, estarà dividit en dues parts. A la primera s'interpretaran obres de Josep Serra, Francesc Cassú, Pau Casals, Vicenç Acuña, Enric Morera, Juli Garreta, A. Pérez Moya i J. Lluís Moraleda. A la segona part s'interpretaran obres d'Antoni Ros-Marbà, Manuel Oltra, Joaquim Serra, M. Saderra Puigferrer, Eduard Toldrà i J. Lluís Moraleda.

Segons una enquesta britànica

La televisió per satèl·lit fa baixar les vendes i lloguer de cintes de vídeo

La televisió per satèl·lit constitueix un dels principals competidors del mercat de pel·lícules gravades en vídeo, segons una enquesta realitzada en el Regne Unit per l'empresa continental Reseach. Les seves dades han estat publicades per la revista especialitzada "Wat Satellite".

D'acord amb les dades d'aquesta enquesta, les llars que reben canals de televisió per satèl·lit gasten molt menys diners en la compra o lloguer de pel·lícules gravades en vídeo que les llars que no disposen d'antena parabòlica.

Així, doncs, durant les passades festes de Nadal les llars amb televisió per satèl·lit gastaren 24,3 milions de lliures en la compra de pel·lícules de vídeo, davant els 38,7 milions gastats pels qui no disposen de televisió per satèl·lit.

A més a més, les llars amb televisió per satèl·lit

gastaren 2,1 milions de lliures en lloguer de pel·lícules de vídeo, davant els 3,6 milions gastats per les llars sense televisió per satèl·lit.

Millor el satèl·lit que els canals terrestres

Per altra banda, l'enquesta posa de manifest que la majoria dels entrevistats consideren que els canals de televisió per satèl·lit varen difondre, les passades festes nadalenques, una programació millor que els canals terrestres.

En aquest sentit, les preferències dels telespectadors es varen decantar per un canal de pel·lícules, el "Movie Channel", com el seu favorit, seguit després per d'altres de pel·lícules com el "Sky Movies", un de notícies ("Sky News") i un altre d'esports ("Sky Sports").

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya
Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.
Se subscriu a exemplar (s) del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors,
Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, amb càrrec al meu
Entitat Oficina Compte

Data

Signatura

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

LA SARDANA I LA DANSA

Ha mort el músic manlleuenc Lluís Ramírez

Lamentem haver de comunicar la mort del músic manlleuenc Lluís Ramírez i Malla, a l'edat de 68 anys. Lluís Ramírez era un treballador per la música en general sense oblidar mai el vessant sardanista. Residia a Manlleu i és en aquesta ciutat on va desenvolupar principalment la seva activitat.

L'any 1954, quan tenia 30 anys, va fundar l'orquestra Tropical, que set anys després, el 1961, es convertiria en cobla orquestra. Així ho va ser fins a l'any 1965, moment en què, obeint suggeriments que li havien fet sobre la poca catalanitat del nom, decideix canviar el nom de Tropical pel de Manlleuenc, formació que es va desfer tres anys més tard, el 1968. Va fundar també la Banda Gran Ter, va obrir l'Escola de Música Sant Rafael, i també va formar una cobla estrictament femenina, encara que no va arribar a consolidar-se. Com a compositor havia escrit una sardana: "Mare de Déu dels Àngels".

Podem dir, doncs, que Manlleu ha perdut un músic treballador i entusiasta. Expressem el nostre condol a familiars i amics, alhora que li desitgem un descans etern.

■ Josep Ventura

Sobre l'educació moral i cívica en l'àmbit de l'escola

Premi d'assaig "Francesc Sàgrera"

Convoca: Fundació Francesc Sàgrera

Lliurament de treballs: Fundació Francesc Sàgrera Pl. de Francesc Sàgrera, 1. Tel. (93) 830 03 23. 08180 Moià (Bages)

Resum de les bases: Podem optar a aquest premi tots els treballs originals i inèdits que reflexionin sobre el tema de l'educació moral i cívica en l'àmbit de l'escola. Es valorarà primordialment l'interès educatiu i la creativitat de l'assaig.

No es consideraran les obres ja premiades en altres concursos. Extensió màxima: 50 folis.

Els treballs es presentaran mecanografiats a doble espai, i podran anar signats individualment o col·lectivament (amb el nom de qualsevol grup o institució educativa).

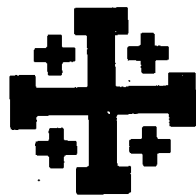
Poden lliurar-se indistintament a la seu de la Fundació a Moià o a Barcelona (c. de la Granada del Penedès, 19, 08006 Barcelona, tel. 93-217 96 53).

Composició del Jurat: Octavi Fullat, Josep Alsina, Victòria Camps, Josep Ruaix i Josep Gallifa.

El veredict del Jurat es farà públic dins el marc de l'Escola d'Estiu Blanquerna, el mes de juliol de 1992.

Termini de presentació de treballs: 30.05.92.

Dotació: 300.000 ptes.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs

Del 3 al 10 de maig de 1992

Inscripció i informes:

Comissaria de Terra Santa P. Manuel Prades. Santaló, 80. Tel. 209 23 88

08021 Barcelona

El cant coral

Corals Infantils: 25 anys de música i civisme

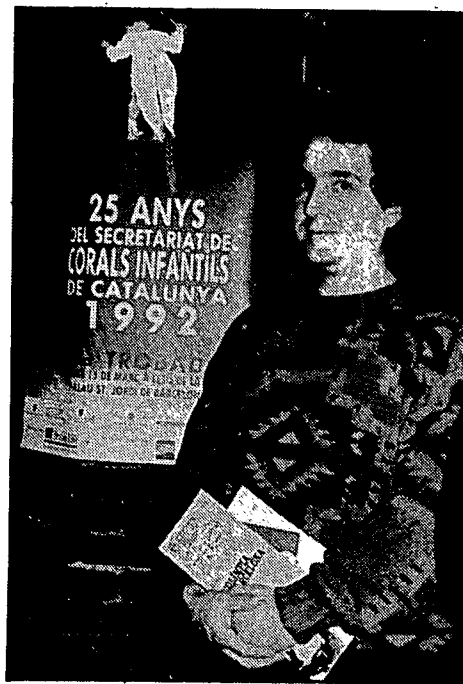
Més de 17.000 persones van aplegar-se al bellíssim Palau Sant Jordi de Barcelona per escoltar el concert que commemorava els vint-i-cinc anys del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya. Prop de cinc mil nenes i nens, pertanyents a un centenar d'agrupacions corals, van interpretar una primera part de música popular catalana (*Tim, tim, patatam, La dama d'Aragó, Els tres tambors, La filadora i Presents de boda*) i van estrenar, a la segona part del concert, la cantada "Cantijoc", composta especialment per a l'ocasió per l'escriptor Ricard Creus i el músic Josep Pons. Aquesta obra, dirigida pel mateix Pons i amb l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure reforçada, va comptar també amb la col·laboració dels actors Joan Crosas, Mamem Duch, Josep-Anton Rechi, Chantal Aimée, Carme Pla i Toni González.

La qualitat de "Cantijoc" —dividida en vuit cants i diàlegs per ser recitats— és certament remarcable des de tots els punts de vista: un text festiu, que atorga protagonisme als nens, alhora que inclou referències a la vida a ciutat, a la natura, a la importància de cantar junts i als Jocs Olímpics i una partitura adient que, tot i estar escrita en sistema tonal, aconsegueix uns efectes harmònics que

produeixen una innegable sensació de modernitat (decididament, Josep Pons és un dels més sòlids valors actuals de la música a casa nostra). Val a dir que la interpretació per part de tots va ser més que correcta, a desgrat dels lògics inconvenients, com ara el gran nombre de veus o la complexa sonorització d'un recinte com el Palau Sant Jordi.

Amb tot, l'estricta qualitat artística no era pas l'únic valor en joc en un concert com aquest; tan o més importants són la convivència dels petits cantaires, el treball lingüístic, el coneixement de la sensibilitat en unes edats en què resulta particularment profitós, l'esforç altruista de nombroses persones que romanen en

l'anonimat, però sense la dedicació de les quals un esdeveniment d'aquesta envergadura no seria possible... I, per descomptat, la significació de la continuïtat; com diuen uns versos de "Cantijoc": *tot l'any és festa i enguany més gran: vint-i-cinc anys que cantem junts!* No és estrany, doncs, que quan, abans del comiat, cantaires i públic van improvisar un cor de vint-i-

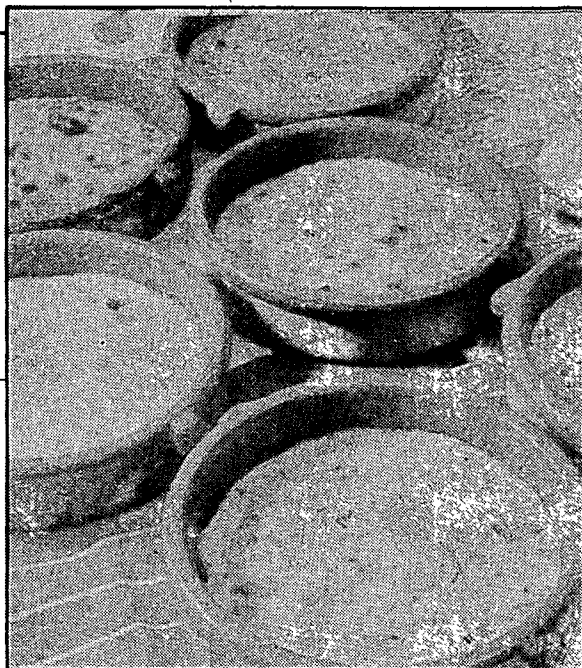

Josep Pons, autor de la cantata CANTIJOC. (Foto Josep Molina)

dues mil veus per entonar "El cant dels adéus", a més de quatre els recorreguts un calfred. I és que pocs vehicles com el cant coral posseeixen aquesta màgica capacitat d'unir voluntats, d'agermanar esforços a l'encalç d'una fita comuna.

■ Miquel-Lluís Muntané

Cassoletes de porros (quatre persones)

INGREDIENTS:

400 g. de porros
50 g. de pernil de York
70 g. de formatge fresc
250 g. de llet
2 ous sal, pebre
una mica de mantega
1 culledareta de pa ratllat
1 cullerada d'estragó picat

ELABORACIÓ:

Peleu els porros, renteu-los amb cura i deixeu la part verda una durant una estona a l'aigua. Talleu-los a trossos petits, saleu-los i coeu-los al vapor uns 25 minuts, escorreu-los i pressioneu bé per treure'n l'aigua.

En un bol, bateu els ous amb la batedora de mà, afegiu-hi el formatge, la llet, els porros i el pernil de York tallat petit, barrejeu-ho tot molt bé i aromatitzeu-los amb l'estragó, espoleu-los.

Unteu les cassoletes amb una mica de mantega i repartiu la preparació de porros. Espoleu-los amb el pa ratllat.

Poseu-los al forn preescalfat a 180 graus i coeu uns 12 minuts aproximadament.

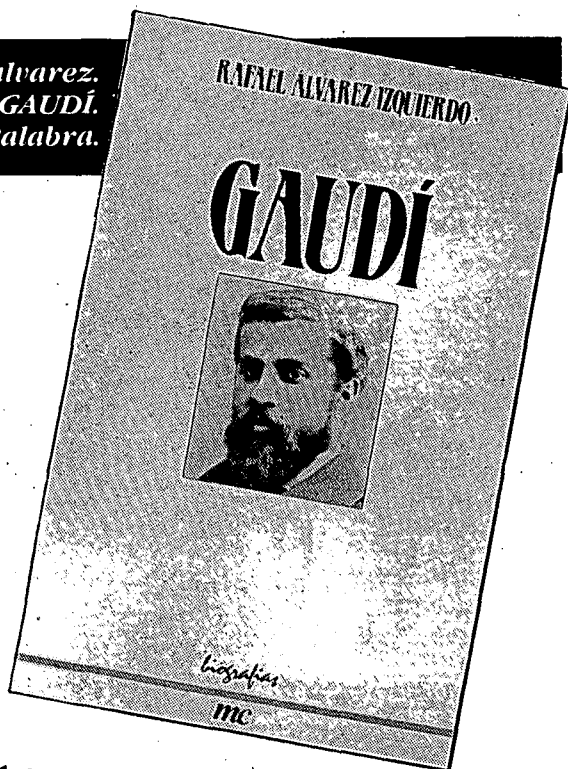
Nota: A l'hivern és quan els porros són més tendres i saborosos.

■ Maria Teresa Dachs

Llibres

Societat civil i societat cristiana

Rafael Alvarez.
GAUDÍ.
Ediciones Palabra.

Gaudí, un personatge universal

GAUDÍ és l'artista espanyol més important internacionalment entre Goya i Picasso. El seu geni constructiu desenvolupa una nova tecnologia i inicia l'arquitectura contemporània.

La Sagrada Família és un magne poema litúrgic, com La Divina Comèdia de Dant, la Capella Sixtina de Miquel Àngel o la Passió segons Sant Mateu de Bach.

GAUDÍ és el poeta enamorat que utilitza tot el seu talent en aquesta obra, en què comença a treballar per casualitat als trenta-un anys i que no acaba amb la seva mort, atropellat per un tramvia.

Cap altre arquitecte dels temps moderns ha tingut en vida o després de mort tanta popularitat.

Aquest llibre et permetrà de conèixer el famós "secret" de la vida i de l'obra de Gaudí, un personatge universal i "de llegenda" que estimà la llum, les formes, els colors, els sons i els aromes amb què Déu ha construït el Mediterrani.

● E.P.

Un altre llibre de reflexió teològica sobre el moment present? Una altra anàlisi de la societat des del cristianisme? Sí, però en aquest cas es tracta d'una obra d'un dels més prestigiosos i original dels teòlegs del nostre país: Mn. Rovira. Un llibre que completa el seu pensament anterior i, alhora, aprofundeix i obre al lector tota una sèrie de qüestions que des de la lucidesa del seu autor mereixen ser repensades una i altra vegada.

Qui ha escoltat alguna vegada la manera d'exposar i preguntar de l'autor de *Societat i Regne de Déu* veurà en les seves planes el seu peculiar estil i —sobretot— la seva mirada atenta al món i a l'Església tematitzada en la seva teologia. Hom ha dit que no és un llibre sistemàtic, però sembla més aviat que el que ens hauríem de preguntar és si un teòleg, a les darreries d'aquest segle XX, pot dir alguna cosa més que exposar grans i petites intuïcions. Això és el que hauria d'orientar la lectura d'unes planes tan riques i, com el mateix autor reconeix (p. 47): "Avui homenyora l'antiga saviesa: la que deia un mot vàlid sobre el món, l'home i la vida humana en el seu conjunt i sentit, sobre Déu i la relació de l'home amb Ell. Hom intueix que ha d'haver-hi algun camí, ni fanàtic ni fonamentalista, sinó gratuït i contemplatiu, per retornar a l'antiga i sempre nova saviesa, capaç també de romandre en un silenci significatiu davant del que ella en deia misteri, el misteri no manipulable del món, del qual es pot parlar en la pregària".

Josep M. Rovira Belloso. SOCIETAT I REGNE DE DÉU. Editorial Cruïlla

de fa vint anys, tingui l'etiqueta que tingui, o més aviat ens porta a fer arqueologia teològica mentre que el que volem és repensar un cristianisme que ens porti el nucli evangèlic: el sentit de la vida i de la mort de l'home concret. I encara dins d'aquest bloc, una tercera qüestió és: com és que es produeix el fenomen que no pocs cristians no vénen ja d'ambients religiosos?

Societat i Regne de Déu insisteix en la pregària. I la pregària és el resultat d'un camí moral basat a estimar fins i tot els enemics. No hi ha el perill de caure en un "espiritualisme desencarnat", sense aquest camí moral? No seria el sentit aquest de l'expressió "Testimoni de l'Amor" (p. 56-60) i no tant el problema del mal?

I per fi, voldria preguntar a Mn. Rovira: si la cultura actual es caracteritza per ser enormement pluralista i, per tant, sense Nord, i per ser a fi de comptes oportuniste (per exemple, en l'ecologisme), la teologia resultant del seu diàleg, no serà també una teologia oportunista?

■ Agustí Boadas i Llavet, o.f.m.

Un bisbe en els camps d'extermini

Kazimierz Majdanski.
UN OBISPO EN LOS CAMPOS DE EXTERMINIO.
Editorial Rialp

Els camps d'extermini nazis foren els llocs de gràcia i esperança que il·luminaren el temps de l'horror conferint-li un sentit transcendent. Aquesta és la veritat que es manifesta en el testimoni del bisbe polonès, Mons. Kazimierz Majdanski, presoner durant sis anys d'un sistema caracteritzat per l'odi i el menyspreu més absoluts per la persona humana. L'autor, obligat a sofrir horribles experiments pseudocientífics, ha estat testimoni, no solament de les aberracions, sinó també de l'heroisme protagonitzat per l'home en la primera meitat d'aquest segle. Enmig de la crueltat inhumana brillen les gestes

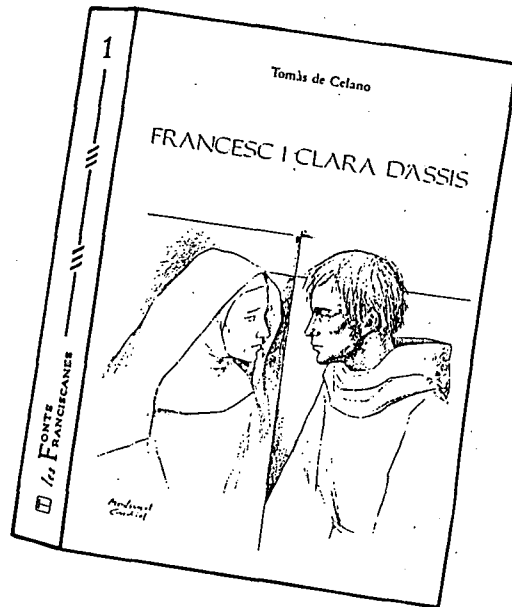
silencioses i èpiques d'aquells que, vençant el mal amb el bé, han tractat sempre de guiar-se per la llum divina buscant-la rera els murs del ghetto o els filats del camp de concentració. Mons. Majdanski no es limita a presentar

una crònica de la vida en el Lager; no en té prou amb oferir un simple per bé que dramàtic recordatori a fi de mantenir viva la memòria d'esdeveniments terribles. El seu testimoni es converteix en una dolorosa reflexió que interroga l'home contemporani sobre la seva humanitat, sempre amenaçada quan s'abandona tota referència a Déu i a la seva llei moral. Com escriu en la presentació del llibre el Cardenal Edouard Gagnon, President del Pontifici Consell per a la família, "l'heroisme d'aquests testimonis coneguts i desconeguts que han afrontat la barbàrie dels Lager, revifi la seguretat que la llum de Crist mai més s'extingeixi, que la força de la seva Redempció continuï actuant en el cor dels homes fins i tot quan la maldat sembla que guanyi terreny".

● E.R.

El contingut d'un llibre mereix adquirir-lo

—Qui no admira i estima sant Francesc d'Assís?
—Però, qui el coneix en les veritables fonts, i en català?
—S'ha editat el primer volum de les "fonts franciscanes", bellament il·lustrat per la pintora, Montserrat Gudiol.

—L'ha editat "La Formiga d'Or", Portal de l'Àngel, 5, Barcelona. Tel. 302 39 42. Barcelona, i el podeu adquirir a qualsevol llibreria del ram.

Frenada al Sadar

El Barça, després de remuntar una diferència de vuit punts al líder, no aconsegueix de superar-lo. Ha desaprofitat més d'una ocasió d'or per situar-se en una situació òptima en relació amb el Madrid. La diferència d'un punt, a manca de deu jornades, no és excessiva, però l'equip no dóna una imatge prou convincent. Ja sabem, a més, que en els finals de competició igualats, el F.C. Barcelona ha patit tradicionalment ensopegades greus. Tot això fa que els socis i

simpatitzants no mostrin l'entusiasme de fa unes jornades envers les possibilitats de l'equip en la competició de lliga.

Cada partit, fins que acabi la temporada, ha de ser com una final. El Barça ha de jugar-lo amb una concentració absoluta, si aspira a assolir el campionat per segon any consecutiu. Les errades es paguen ara molt cares i ja és conegut que en el Barça es passa de l'eufòria al desencís molt ràpidament, i que costa de trobar el punt mig.

El Madrid no està fent grans coses, però en les situacions complicades ha treballat amb molta humilitat i generositat, conscient de les pròpies limitacions. En les actuals circumstàncies, l'equip blanc no donarà cap facilitat als homes de Cruyff. Podem viure un final de lliga molt emocionat; fins i tot és possible que no coneguem el nom del campió fins a la darrera jornada.

■ Tomàs Puntí

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Deportivo	2	Logroñés	2	R. Sociedad	1	Valladolid	0
Albacete	1	R. Madrid	3	Zaragoza	3	Cádiz	0
Burgos	0	Sp. Gijón	1	Oviedo	2	Tenerife	0
Mallorca	1	Sevilla	0	At. Madrid	1	València	0
Español	2	Ath. Bilbao	0	Osasuna	0	Barcelona	0

1. Real Madrid.....	41 + 13	28
2. Barcelona.....	40 + 12	28
3. At. Madrid.....	36 + 8	28
4. Valencia.....	34 + 8	28
5. Albacete.....	33 + 3	28
6. R. Sociedad.....	32 + 4	28
7. Zaragoza.....	30 + 2	28
8. Sp. Gijón.....	30 + 2	28
9. Sevilla.....	29 + 1	28
10. Burgos.....	28 - 2	28
11. Logroñés.....	28	28
12. Oviedo.....	25 - 3	28
13. Ath. Bilbao.....	24 - 4	28
14. Tenerife.....	23 - 3	28
15. Deportivo.....	23 - 7	28
16. Osasuna.....	23 - 5	28
17. Español.....	22 - 6	28
18. Valladolid.....	21 - 5	28
19. Mallorca.....	19 - 11	28
20. Cádiz.....	19 - 7	28

Mágico Díaz (Español)

GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	17
Hierro (R. Madrid)	14
Laudrup (Barcelona)	12
Fonseca (Valladolid)	11
Koeman (Barcelona)	"
Penev (Valencia)	"
Pizzi (Tenerife)	"
Zamorano (Sevilla)	"
Polster (Logroñés)	10
Urban (Osasuna)	"
Butragueño (R. Madrid)	9
Hagi (R. Madrid)	"
Bakero (Barcelona)	8

SEGONA DIVISIÓ

Las Palmas	1	Castellón	2	Betis	2	Eibar	1
Barcelona B	4	Lleida	1	Avilés	1	Figueras	1
Palamós	1	Málaga	0	R. Madrid	1	Murcia	1
Sabadell	1	Mérida	0	Rayo	0	Celta	0
Bilbao Ath.	3	Sestao	0	Compostela	0	Racing	1

1. Celta.....	41 + 13	30
2. Rayo.....	38 + 8	30
3. Figueras.....	38 + 10	29
4. Betis.....	35 + 5	30
5. Lleida.....	33 + 5	29
6. Mérida.....	32 + 2	30
7. Barcelona B.....	31 - 1	30
8. Compostela.....	31 + 1	30
9. Racing.....	31 + 1	30
10. Eibar.....	29 - 1	30
11. Castellón.....	29 - 1	30
12. Sabadell.....	28 - 2	30
13. Sestao.....	28 - 2	30
14. Palamós.....	28 - 4	30
15. Murcia.....	27 - 1	30
16. R. Madrid.....	27 - 3	30
17. Bilbao Ath.....	26 - 4	30
18. Málaga.....	25 - 5	30
19. Las Palmas.....	21 - 11	30
20. Avilés.....	20 - 10	30

Parets (Lleida)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	19
Milojevic (Mérida)	15
Paquito (Mérida)	14
Amavisca (Lleida)	11
Miladenovic (Castellón)	10
Carreras (Barcelona)	9
Márquez (Figueras)	"
Comas (Rayo)	"
Jose M. (R. Madrid)	"
Mel (Betis)	"
Bilek (Betis)	8
Javi (Barcelona)	"
Borge (Avilés)	"

LA TRAVESSA

JORNADA 30 (22-3-92)

1. Deportivo - Logroñés	X
2. Albacete - R. Madrid	2
3. Burgos - Sp. Gijón	2
4. Mallorca - Sevilla	1
5. Español - Ath. Bilbao	1
6. R. Sociedad - Valladolid	1
7. Zaragoza - Cádiz	1
8. Oviedo - Tenerife	1
9. At. Madrid - Valencia	1
10. Osasuna - Barcelona	X
11. Sabadell - Mérida	1
12. Avilés - Figueras	X
13. Rayo - Celta	X
14. Compostela - Racing	2

Pleno 15

Bilbao Ath. - Sestao	1
----------------------	---

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 31 (5-4-92)

1. Barcelona - Deportivo
2. Logroñés - Albacete
3. R. Madrid - Burgos
4. Sp. Gijón - Mallorca
5. Sevilla - Español
6. Ath. Bilbao - R. Sociedad
7. Valladolid - Zaragoza
8. Cádiz - Oviedo
9. Tenerife - At. Madrid
10. Valencia - Osasuna
11. Racing - Las Palmas
12. Málaga - Sabadell
13. Murcia - Rayo
14. Celta - Compostela

Pleno 15

Sestao - Betis

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Barcelona - Deportivo
2. Logroñés - Albacete
3. R. Madrid - Burgos
4. Sp. Gijón - Mallorca
5. Sevilla - Español
6. Ath. Bilbao - R. Sociedad
7. Valladolid - Zaragoza
8. Cádiz - Oviedo
9. Tenerife - At. Madrid
10. Valencia - Osasuna

Aquest Barça no inspira prou confiança

L'Español deixa la cua

L'Espanyol ha aconseguit superar una situació molt difícil i ja no és en els llocs de perill per al descens. D'ençà de la incorporació de Clemente i de diversos jugadors russos, l'equip ha experimentat una transformació radical. No té res a veure amb el conjunt vacil·lant i poc imaginatiu que va començar la lliga. Els aficionats, després de viure una situació molt crítica, comencen a respirar tranquils i ja besllumen un futur més clar.

El conjunt actual es mostra molt seriós i pragmàtic en el terreny de joc i compta amb algunes individualitats destacades. És un equip que podria estar a la part alta de la classificació.

■ T. P.

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes.

Enquadernació Guaflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 5 a l'11 d'abril del 1992

TV
3

DIUMENGE, 5

08.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Aquest programa
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine (D):
«Carta d'una
desconeguda»
17.20 Dibuixos animats
17.45 El salt
18.35 L'imperdible Parker
Lewis
19.00 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «Hotel
Bangkok»
23.20 Innocent o culpable (D)
23.40 **IGNES DELS TEMPS**

ESPACIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta (D)
10.55 Mil paraules
11.00 El meu carrer

12.30 2/4 de Bachs

14.00 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
15.20 Bona cuina
20.15 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 6

11.35 Això és massa
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Bets i films
21.35 Pantalla (D): «Com matar
la pròpia dona»
23.50 Telenotícies - Diners
00.35 La dimensió
desconeguda

DIMARTS, 7

11.30 Vibria
11.45 Personal i intransferible
13.10 Riviera
13.30 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3

19.35 2/4 de Bachs
21.10 Tres estrelles
21.40 Amor a primera vista

22.45 A dreta llei (D)
23.30 Telenotícies - Diners
00.15 Bagdad cafe (D)

DIMECRES, 8

11.30 Versió directa
13.10 Riviera (D)
13.40 Veïns (D)
15.25 El meu carrer
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Cinema 3: «Gilda»
23.10 L'informatiu cinema (D)
23.40 Telenotícies - Diners

DIJOU, 9

11.30 Més enllà del 2000
13.10 Riviera (D)
13.40 Veïns (D)
15.25 El meu carrer
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Teresina, S.A.
21.40 El joc del segle
23.05 Actual
23.55 Telenotícies - Diners
00.40 Temps de neu

DIVENDRES, 10

11.30 Actual
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 La vida en un xip
23.50 Telenotícies - Diners
00.35 Pel·lícula: «Els homes
volem la pau»

DISSABTE, 11

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Bets i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.35 Tarda de cine:
«Cowboy»
17.25 El pare Dowling (D)
18.25 Adderly (D)
19.10 L'espantaocells i la Sra.
King
19.55 Rentar i marcar (D)
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Això és massa
22.00 Cine nit: «L'imperi
contraataca»
23.40 Cinema de mitjanit:
«L'inspector Lavardin»

TV
2

DIUMENGE, 5

08.00 Longitud, Latitud
08.30 Economia en la 2
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.30 Cine para todos: «Goliat
contra los gigantes»
11.55 Redacció a la 2
12.00 Domingo deporte
15.00 Barcelona Olímpica
15.30 Cine paraíso presenta:
«Esta tierra es mía»
17.15 Días de cine
17.45 Automovilismo:
Campeonato del mundo
19.00 L'informatiu cap de
setmana
19.15 Automovilismo
20.00 Documentos TV
21.00 La vida es juego
22.00 Crónicas urbanas
23.00 Estudio estadio
23.45 Off cinema: «Mañana
sucederá»
01.30 Glasnost

ESPACIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Informativos en lenguas
extranjeras
09.00 TV educativa
11.25 Redacció a la 2
12.30 Dibuja 2
13.00 Clip clap video
14.00 Bellesa i poder
14.25 Redacció a la 2
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
16.25 Redacció a la 2
18.55 Redacció a la 2

DILLUNS, 6

08.00 La vida es juego
11.30 Alicia
12.00 Barcelona olímpica
13.30 Atac i gol
15.30 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
16.30 Primera sesión: «La
monaja alférez»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 La barberia
21.15 Cine por un tubo
21.45 Aquellos maravillosos
años
22.15 La estrella es... Burt Lancaster:
«La rosa tatuada»
00.05 Rápido
00.30 Cine club: «Como me
gusta mi francés»

DIMARTS, 7

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 ACB
12.00 La barberia
13.30 Xafarranxo
15.30 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
16.30 Primera sesión: «Al servicio
de la mujer española»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt

20.45 Barcelona retalls
21.15 Punto y aparte
22.00 Las colecciones de la 2:
«Cristobal»
23.30 Matrimonios con hijos
00.00 Leyendas de guitarra
01.00 Cine club:
«Madeimoselle docteur»

DIMECRES, 8

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 Via olímpica
12.00 Glasnost
13.30 Xafarranxo
15.30 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
16.30 Primera sesión: «La
estrella de medianoche»

18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 Cara B
21.15 Tele-expo
21.30 Línea-900
22.00 El supercine de la 2: «La
lectora»
00.30 Cine club: «Un amor en
Roma»

DIJOU, 9

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 Prisma
12.00 Línea-900
13.30 Xafarranxo
15.30 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
16.30 Primera sesión: «La
bandida»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 Neu a la 2
21.15 Quien sabe donde
22.00 Jueves cine: «Tobru»
00.00 Metropolis
00.30 Cine club: «¿Y cómo lo ves?»

DIVENDRES, 10

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 Neu a la 2
12.00 Va de cine
13.30 Xafarranxo

15.30 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
16.30 Primera sesión: «Calle Mayor»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: vuelta ciclista al
País Vasco
19.00 Peligrosamente juntas
19.30 Balonmano
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Literal
21.45 Força Barça
22.15 El mirall: «El mejor hombre»
01.15 Va de cine
01.45 Alicia
02.15 Cine club: «El orgullo de
la firma» - «Carmen»

DISSABTE, 11

08.00 Area reservada
09.00 Força Barça
09.30 Xafarranxo
10.00 Dibuja 2
10.30 Cine para todos: «Ahi
está el detalle»
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Atac i gol
14.00 L'informatiu
14.30 Catalunya a debat
15.30 Ponte las pilas
16.30 NBA
18.00 Tria bé, tria TVE
18.15 Cara B
18.45 Chocala
19.45 L'informatiu cap de
setmana
20.00 Sala 2: «Separación»
21.45 Ven al paralelo
23.00 Playa de China
00.00 La tabla redonda
01.00 En escena

canal
3

DIUMENGE, 5

12.15 **IGNES DELS TEMPS**
13.05 Esports diumenge tarda
19.30 Compte enrera-Barcelona
92
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
00.45 Informe mundial CNN

ESPACIOS FIJOS

DE LUNES A VIERNES:

17.00 Gradul's, ara pot
20.15 Ciptoman

21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners

DILLUNS, 6

15.00 Tennis Comte Godó
19.50 Tot l'esport
20.25 Sputnik concert
21.25 Gent del barri
22.30 Segle XX
23.25 L'hora d'Alfred
Hitchcock

DIMARTS, 7

15.00 Tennis Comte Godó

19.50 Tot l'esport
20.20 L'escurçó negre
20.45 Sputnik Cecilia
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova
generació

DIMECRES, 8

15.00 Tennis Comte Godó
19.50 Tot l'esport
20.20 L'escurçó negre
20.45 Sputnik Rewind
21.15 Sorteig Lotto 8/49
21.25 Gent del barri

22.30 60 minuts: «John Fitzgerald
Kennedy (JFK)»
23.25 Els intocables

DIJOU, 9

15.00 Tennis Comte Godó
19.50 Temps de neu
20.20 L'escurçó negre
20.45 Sputnik Ciptobroquil
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Fila 33: «Park Row»
24.00 Una caseta al camp

DIVENDRES, 10

15.00 Tennis Comte Godó

19.50 Tot l'esport
20.15 Ciptoman
20.20 Sputnik total
21.25 Gent del barri
22.30 Tres catorze setze
23.15 Jazz & Co
00.15 Mister Ed

DISSABTE, 11

12.00 Zona B
12.30 Tennis Comte Godó
18.30 Esports Dissabte tarda
20.00 Futbol
21.55 Flash notícies 33
22.00 Futbol americà

TV
1

DIJOURES, 8

07.30 Cada mañana
08.00 Informe semanal
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Parlamento
12.00 Star street
12.30 Un, dos, tres...
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «Los pequeños ladrones»
17.30 La hora Warner
18.30 Juego de niños
19.00 Acompañame
19.30 Juguemos al trivial
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «Grupo de asalto»
23.15 Años vividos
00.15 Literal
00.45 Barcelona retalls
01.15 Arte y artistas
01.45 En concierto

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.35 Cada mañana
08.05 Dibujos animados
10.45 De par en par
12.00 La dueña
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuna
13.30 Belleza i poder
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.35 Rubi
16.30 Pasa la vida
18.00 La nueva Lassie
19.30 Alien nation, ciudadanos del espacio
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 9

09.00 Sesión matinal: «La mujer sin lágrimas»
17.30 Los contaminados
18.20 Pasando
19.05 De tal palo
21.05 El precio justo
22.40 La ley de los Angeles
23.25 A debate
00.35 Diario noche

00.55 Punto de vista

01.05 Un año en la vida
01.55 Cine 92: «En la tormenta»

DIMARTS, 7

09.00 Sesión matinal: «Crepúsculo»
17.30 Los contaminados
18.20 Pasando
19.05 De tal palo...
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con... Clint Eastwood: «Infierno de cobardes»
23.45 En portada
00.15 Diario noche
00.35 Tendido cero
01.05 Un año en la vida
01.55 **TESTIMONIO**
02.00 Cine 92: «Los siete locos»

DIMARTS, 8

09.00 Sesión matinal: «Ay!, Palillo no te rajes»
17.30 Los contaminados
18.20 Pasando
19.05 De tal palo...
21.00 Tercera planta, inspección fiscal

21.35 Ay, vida mía

22.40 Hasta luego cocodrilo
00.15 Diario noche
00.35 Punto de vista
00.45 Un año en la vida
01.30 Cine 92: «Divorciadas»

DIMARTS, 9

09.00 Sesión matinal: «La casa de la muerte»
17.30 Los contaminados
18.20 Pasando
19.05 De tal palo
21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» «Objetivo indistinto»
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV: «Fuga al paraíso»
00.20 Diario noche
00.45 Punto de vista
00.55 Se ha escrito un crimen
01.40 Cine 92: «Pobre mi madre querida»

DIVENDRES, 10

09.00 Sesión matinal: «Días de ilusión»
17.30 Más vale prevenir
18.25 Pasando
19.00 Nuestra peli...

21.05 Un, dos, tres...

00.00 Diario noche
00.15 Alucine
01.45 Cine 92: «El Peñón de las Animas»

DIVENDRES, 11

07.30 Cada mañana
08.00 En portada
08.30 Tendido cero
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Campo y mar
10.00 Entrometidos
10.50 Ay, vida mía
11.45 Tele-expo magazine
12.00 Lotería
12.30 3, 2, 1... contacto
13.00 No te cortes
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde: «La prueba del valón»
17.50 Club Disney
19.35 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Inauguración Euro Disney
22.00 Sábado cine: «Atame»
01.05 Deporte noche

antena
3

DIJOURES, 8

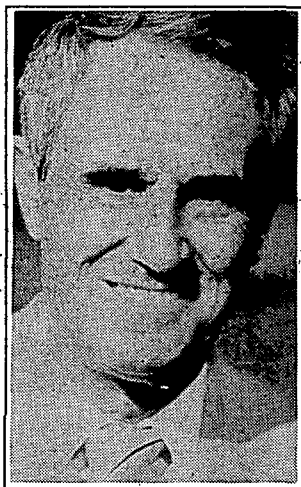
05.00 Somos 7
06.30 Centímetros cúbicos
07.15 3 de Antena 3
08.00 El gordo
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.30 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas: «Ay, jalisco no te rajes»
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.00 Polvo de estrellas: «Soldado azul»
20.00 Noticias
20.30 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.30 Noticias
22.35 Noche de lobos: «Granja maldita»
00.30 Noticias del deporte
01.00 El programa de Hermida

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.00 Noticias
07.25 Aula-3
07.53 La guardería
09.25 Tan contentos

09.35 Viva la salud
10.03 La selva de cemento
11.00 Leonela
12.03 Santa Barbara
13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
14.30 Corazón de melón
15.00 Noticias
17.20 Teletienda

17.33 La merienda
19.20 Supermarket
19.53 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias
00.00 Noticias

DILLUNS, 9

06.30 Los protectores
15.30 Telecine: «La frontera del terror»
19.03 Salvados por la campana
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Doc savage, el hombre de bronce»
00.30 Max Monroe, policía
01.30 cine para el recuerdo: «Hombre o ratón»
02.50 Aula-3

DIMARTS, 7

06.30 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «De Dunkerke a la victoria»
19.03 Somos diez
21.00 Nuevos policías
22.01 Película del martes: «Los enérgicos»
00.30 Mancuso
01.30 Historias de medianoche: «Odio en la

sangre»

02.50 Aula 3

DIMARTS, 8

06.30 Furia
15.30 Telecine: «Se busca»
19.03 Kappatoo
21.00 Cinturón negro: «La leyenda de los ocho samurais»
23.00 Como la vida misma
00.30 Barcelona a fondo
01.30 Cine para el recuerdo: «Rivales»
02.50 Aula 3

DIMARTS, 9

06.30 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «El último verano»
19.03 Somos diez
21.00 Luz de luna
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.30 En el calor de la noche
01.30 El águila de dos cabezas
02.50 Aula - 3

DIVENDRES, 10

06.30 Aventuras en el lago
15.30 Telecine: «Pan, amor y...

19.03 El príncipe Bel Aire
19.53 La ruleta de la fortuna
21.00 Tras la pista del crimen: «Principal sospechosos»
22.30 Quedate con la copla
00.15 La clave
02.15 Cine madrugada: «Stanley»

DIVENDRES, 11

06.30 La llamada del oeste
07.00 Noticias
07.30 Aula 3. Sala de concierto
07.50 El Barón
09.30 La guardería del sábado
11.00 Polvo de estrellas (I): «El viajero de Missouri»
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.10 Polvo de estrellas (II): «Fugitivos rebeldes»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de antena 3
22.00 Polvo de estrellas: «El diabólico Sr. Benton»
23.40 «Dios amorosos»
01.30 El programa de Hermida

tele
5

DIJOURES, 8

07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superguay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Skippy
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sheriff chillado
13.05 Helicóptero
14.00 Vivan los compis
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Topkapi»
17.30 Tutti frutti
18.50 Misterio para tres
19.40 Xuxa Park
21.20 Vivan los novios
22.00 Vip noche
24.15 Entre hoy y mañana
01.10 Colombo
02.50 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
08.55 Alicia
09.20 «María de nadie»
10.05 Vacaciones en el mar
12.55 Entre platos anda el juego
12.45 Telecinco ¿Digame?
13.30 «... A mediodía alegría»
14.00 «Médico precoz»
14.30 Queridos padres
15.00 Inés Duarte, secretaria
15.30 Hunter
16.30 Vientre de alquiler
17.25 Super Guay
19.00 Vip Guay
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Hoy
20.05 Su media naranja
20.45 Telecupón
21.05 Manuela

DILLUNS, 9

10.55 Cine corazón: «Barrera sangrienta»
22.00 Gran p antalla: «Stryker»
23.50 Entre hoy y mañana
00.40 Campeones
01.40 Arco iris
02.10 El inspector Derrick

DIMARTS, 7

10.55 Cine corazón: «Esta es la noche»
22.00 Las pesadillas de Freddy
23.00 Canción triste de Hill Street
24.00 Entre hoy y mañana
00.40 ¿Hablando se entiende la gente?
01.40 Chicas con las chicas

02.10 El inspector Derrick

DIMARTS, 8

10.55 Cine corazón: «Conexión Amsterdam»
22.00 Cine 5 estrellas: «Lady Habor»
24.10 Entre hoy y mañana
00.40 Pressing boxeo
01.40 El inspector Derrick

DIMARTS, 9

10.55 Cine corazón: «El fantasma de Montecarlo»
22.00 Silencio, se ríe: «El señor está servido»
23.45 ¿Que gente tan divertida!
00.15 Entre hoy y mañana
00.50 Hablando se entiende la gente
02.45 El inspector Derrick

DIVENDRES, 10

10.55 Cine corazón: «Bunny O'Hare»
22.00 Sensación de vivir
22.50 Tutti frutti
00.05 Entre hoy y mañana
00.45 ¿Hablando se entiende la gente?
01.15 Los angeles de Charlie
02.05 El inspector Derrick

DIVENDRES, 11

07.15 Entre hoy y mañana
07.55 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.30 Pressing catch
12.05 El sheriff chillado
13.00 Telecinco, ¿Digame?
15.00 Hablando se entiende la basca
15.30 Cine fiesta: «Los pacientes de un psiquiatra en apuros»
17.25 Bellezas en la nieve
18.55 Queridos padres especial
20.20 Vivan los novios
21.00 Manuela
22.05 Humor cinco estrellas
24.00 Entre hoy y mañana
02.30 Vip noche

COMENTARI TV

TV1 i riquesa de continguts

Voldria reprendre el tema de l'article de la setmana passada i lligar-lo amb el present, tot i que no han faltat els telespectadors que opinen que vaig ser massa benèvol en tractar els comunicadors i el seu llenguatge.

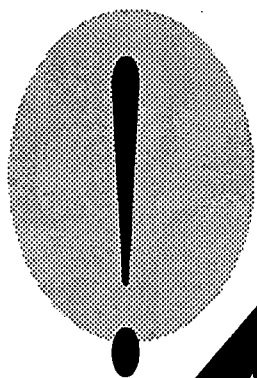
Avui, però, m'agradaria demanar a tots aquells que treballen en els mitjans de comunicació de masses i que arriben a tants i tants racons amb l'única col·laboració del ciutadà de prémer un botó, que es paressin a pensar, encara que fos tan sols un moment, si s'han adonat de la gran influència que arriben a tenir davants dels telespectadors; que es plantegin també si duen a terme les tasques que d'un bon començament se'ls va encarregar, o si més aviat han invertit el veritable sentit de sevei al bé públic que suposa ser comunicador, per a uns altres continguts potser no tan elevats però sí més rendibles econòmicament...

No és bo generalitzar i, com a tot arreu en aquests mitjans també s'hi pot trobar de tot, però, i tant de bo m'equivoqués, no sé per què tinc la impressió que estem perdent qualitat d'emissió de manera proporcional a les hores que els diferents canals de TV es dediquen a emplenar les hores del dia amb banalitats, fútils i superficialitats, quan no de programes clarament mancats de qualsevol mena de interès humà i cultural...

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

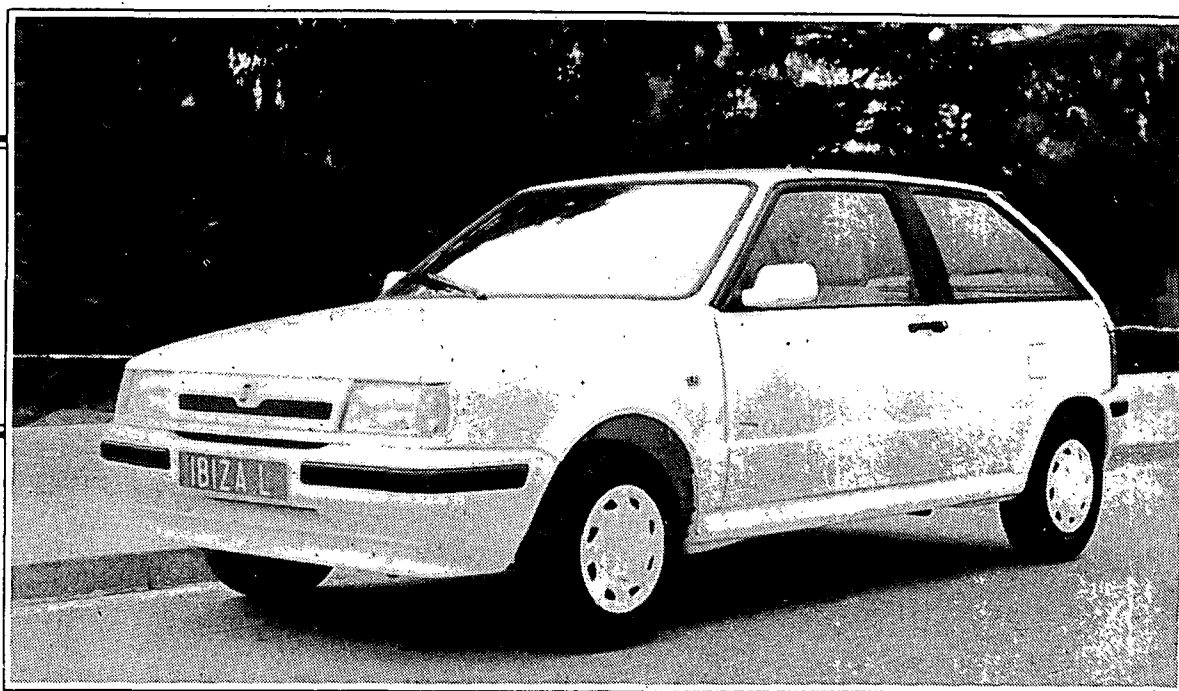
la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT
IBIZA/Olímpic,
3 portes*

SORTEIG TRADICIONAL: 1 DE JUNY

2n. premi: *Una FILMADORA de vídeo PANASONIC NV-G3B (VHS-C), amb visor en color.*

3r. premi: *Un artístic Joc de Cafè de producció artesanal.*

Altres premis: ✓ *8 lots de vídeos amb els 5 títols de la col·lecció "Signes dels Temps" i
també: "Pere Tarrés, un testimoni del nostre temps", i
✓ 10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "El món meravellós de
Disney" (6 títols).*

El sorteig es farà el dia 1 de juny de 1992, davant notari, al local de l'entitat **Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana"**,
Pça. Urquinaona 11, 3r 3a. A, tel. (93) 301 37 18, 08010 Barcelona, que n'és la dipositària.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

- ☐ Talonaris a 5.000 ptes.
☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

LITÚRGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
51

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPMAYÓ

5 d'abril. Diumenge V de Quaresma. Lectures: Primera Is 43:16-21; Salm 125; segona Fl 3:8-14; tercera Jo 8:1-11.

6 d'abril. Dilluns de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 13:1-9.15-17.19-30.33-62; Salm 22; segona Jo 8:12-20.

7 d'abril. Dimarts de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Nm 21:4-9; Salm 101; segona Jo 8:21-30.

8 d'abril. Dimecres de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 3:14-20.91-92.95; Daniel 3:52-56; segona Jo 8:31-42.

9 d'abril. Dijous de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Gn 17:3-9; Salm 104; segona Jo 8:51-59.

10 d'abril. Divendres de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 20:10-13; Salm 17; segona Jo 10:31-42.

11 d'abril. Dissabte de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Ez 37:21-28; Jeremies 31:10-13; segona Jo 11:45-56.

Litúrgia de les Hores.
Setmana 1

Diumenge V de Quaresma. Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

2 d'abril de 1992

CALENDARI

Diumenge, 5 d'abril. V de Quaresma. St. Vicenç Ferrer, prev. Sts. Emília, vg. i Irene, vg. mr.

El sol surt a les 5,28 i es pon a les 6,20. —Hora solar. Fira a Navarces i Ripoll.

Dilluns, 6 d'abril. Sts. Guillem, ab.; Marcel·lí, i Platònides, mrs.

Dimarts, 7 d'abril. Sts. Joan Bta. de La Salle, fdr.; Epifani i Sadurní, b.b.

Dimecres, 8 d'abril. Sts. Amanci i Dionís, b.b. i Sta. Màxima, mr.

Dijous, 9 d'abril. Sta. Maria Cleofàs, casada i St. Acaci, b.

Divendres, 10 d'abril. Sts. Ezequiel, prof.; Terenci i Pompeu, mrs. —Celebació popular dels Dolors de la Mare de Déu.

Dissabte, 11 d'abril. Sts. Estanislau, b. mr. i Isaac, monjo.

D'ACÍ I D'ALLÀ

*La fe és
esperança*

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Un conegut meu que es resistia a creure en Déu a causa del sofriment físic i moral que hi ha en el món, començà a creure el dia que, com Job, entengué que la fe no dóna resposta i trenca els nostres esquemes.

La fe no justifica el terratrèmol que engoleix centenars d'innocents, ni la tragèdia d'aviació, ni les epidèmies eliminadores de pobles, ni el sofriment de l'innocent, ni la fam d'un continent, ni que un drogaaddicte mati el pare per obtenir allò que li manca.

Crec que hem de ser valents per dir-nos i dir que la fe no dóna respostes i és, abans que res, esperança confiada.

HOMES I INSTITUCIONS

Record d'en Josep Pla

"El periodisme també és literatura"

Quan s'acosta el 23 d'abril, dia de Sant Jordi, tan significatiu per nosaltres, recordo també el mateix jorn de 1981 en què va deixar-nos, per una vida millor, l'escriptor Josep Pla i Casadevall

Gairebé tots hem llegit les seves "Coses vistes", així com aquelles acurades descripcions de la nostra terra, que ell tan estimava.

Les paraules mesurades i sinceres d'una personalitat, com les de l'Abat del Monestir de Poblet, Dom Maur Esteva, són com un homenatge merescut a la seva memòria, pronunciades el dia de l'enterrament: "...Ell escriví per conservar la llengua, conservar-la per als altres, en un moment en què la seva existència perillava. Escriví un català intel·ligent que nosaltres podem usar perquè és el nostre. (...)

"La seva obra —monument de la nostra llengua— depassa fugisseres lloances i s'aguanta sòlidament sense cap suport, que havia de ser de proporcions molt grans perquè es veiés. En tot cas l'homenatge obligat dels catalans serà que, en el futur, mirarem el Mas Pla com els anglesos veuen Stratford-on-Avon, o els

alemanys la Goethehaus, i els qui rebin el premi de les lletres catalanes, hauran après d'escriure el català llegint l'obra completa de Josep Pla.

"Crec que tots ens sentirem deutors pel que ens ha donat, i que la nostra presència avui aquí és com un signe d'agraïment per moltes coses: Per la conservació de la llengua, per les bones estones que hem passat llegint-lo i per la seva amistat, entre altres..."

Tan emotives reflexions en l'acte íntim del seu enterrament, colpejaren fortament el cor dels qui hi assistien i ara també ho fan al dels qui estimem la seva obra admirable, com a mestre de periodistes i escriptor. Ell, que segons pròpia confessió, no es veia amb ànim d'escriure llibres, ha llegat al país una Obra Completa, de les més abundoses, per tal com segons pròpies paraules, "si es fa com cal, el periodisme és també literatura".

➤ Pietat Campmajó

T ambé avui, en aquest penúltim diumenge de Quaresma, sorgeix el tema del camí en la litúrgia de la paraula. El profeta Isaïes en parla en dos moments:

primer, per recordar el camí del poble, en l'èxode: "El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa..."; després, per anunciar un altre camí: "Pel desert faré que hi passi un camí...". En ambdós casos, és el Senyor el qui pren la iniciativa en favor d'un mateix destinatari: el poble. El camí que Déu obre és la seva revelació: quan ell s'apropa als homes, els ofereix el camí autèntic. Per això Jesucrist és, definitivament, el camí.

L'Apòstol sant Pau ens explica, personalment, aquesta experiència, que respon perfectament a l'esquema descrit pel profeta: "corro amb l'esperança d'apoderar-me'n" (de la plenitud que busco, és a dir, la incorporació perfecta a Jesucrist, "experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort,

per poder finalment arribar a ressuscitar d'entre els morts"). La descripció que fa l'Apòstol del seu esforç és ben gràfica: hom diria que està contemplant una cursa olímpica: "el que faig és... llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist". En aquesta descripció heroica s'endevinen les renúncies que comporta: "m'heavingut a perdre tot avantatge, i a considerar-lo com a escòries...; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera".

I tanmateix, com per a Israel, és el Senyor el qui ha pres la iniciativa en el camí de Pau: "puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi". És una al·lusió clara al camí de Damasc, però més al fons encara, a la mirada amorosa amb què el Senyor l'havia escollit des de les entranyes de la mare, i l'havia cridat per la seva gràcia (vegeu Gàlates 1,15). Només Déu podia —a Pau i a nosaltres— mostrar-nos el camí que porta "allà dalt", i només Ell és

VIURE EN L'ESGLÉSIA

➤ a cura del Dr. PERE TENA

El camí del cristià

prou fort per tocar el fons del nostre cor.

Camí sacramental

L'experiència de Pau és, en la forma, extraordinària, però en el seu nucli bàsic, és l'experiència de cadascun de nosaltres, cristians. ¿O no és cert que Jesucrist s'ha apoderat de nosaltres en el sagrament del baptisme, i ens ha segellat amb el do del seu Esperit, configurant-nos a la seva persona i al seu misteri?

Mentre algú cregui que ésser cristià és quelcom que procedeix de si mateix està "corrent en va". Som cristians en tant que l'acció de Crist ressuscitat ens ha incorporat a la família trinitària: els sagraments són aquestes accions, a través de les quals Déu obre el camí per trobar-lo a Ell, per Jesucrist.

Això no treu res de l'esforç que cadascú ha de fer, quan pren consciència de la crida i del segell amb què ha estat marcat per la misericòrdia divina.

L'esforç serà proporcional a la valoració que es faci del do rebut. En el

cas de Pau, l'esforç era total. La nostra experiència personal ens parla potser més aviat de retards, d'oblits, d'intermitències, qui sap si d'abandons temporals. Quan es parla de "virtuts heroiques" d'un cristià, es parla en definitiva de vida de fe, d'esperança i de caritat, prou intenses com per manifestar una resposta habitualment positiva a l'acció de Déu.

"Sempre que m'invoqui, l'escollaré"

La Quaresma és el temps donat als cristians per l'entrenament intens, i els sagraments de la Pasqua l'experiència actualitzada de la iniciativa divina.

Quan comença la missa del primer diumenge de Quaresma és impressionant escoltar les paraules del cant d'entrada tradicional: és la promesa de Déu per al fidel que camina en el desert de la vida. Diu: "Sempre que m'invoqui, l'escollaré, estaré vora d'ell en els perills, el salvaré, i tothom l'estimarà; saciaré el seu desig de llarga vida".

Aquestes paraules són la conclusió del salm 90, que és un dels salms quaresmals per excel·lència, a la vegada que un dels salms clàssics per a l'últim moment de pregària del cristià, abans d'anar a dormir. Tot el salm descriu la manera com Déu protegeix el qui confia en ell, àdhuc quan, enmig del desert, cau l'ombra de la nit: "No et farà por la basarda de la nit...".

El mateix Jesús, en la seva quaresma, meditava aquestes paraules, i eren una referència davant la temptació. ¿Per què no ho seran per nosaltres, en el nostre camí de vida cristiana?

No sempre, en efecte, és fàcil córrer endavant. Hi ha la nit de la fe en la qual ens toca caminar, moltes vegades freda; hi ha la fletxa que ens amenaça, llançada des d'on menys pensàriem; hi ha la pesta o l'epidèmia del pecat del món, que fa estralls. El cristià camina enmig de tot allò, i experimenta cada dia com cauen vora seu un miler o deu mil... És l'experiència d'una convivència humana, en la qual Déu és deixat a part.

Amb tot això, el salm 90 es manifesta com el salm de la confiança en la cursa, en el córrer endavant, i ens assegura, de part de Déu, allò que Crist ens ha donat: "fruirà de la meua salvació".

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE V DE QUARESMA

Primera lectura

"Estic a punt de fer una cosa nova perquè en la solitud begui el meu poble"

Les lectures dels diumenges anteriors han seguit l'itinerari dels israelites vers la terra promesa, do de Déu, fins a celebrar-hi la Pasqua. Però els profetes veien més enllà. En qualsevol situació de perill, la fe en el Déu que ho fa tot nou, i que no ha esgotat les seves possibilitats en l'èxode des de l'Egipte, alça l'esperança.

En començar la quinzena abans de Pasqua, les paraules profètiques són un anunci de la Vella Pasqua. Una vegada més, l'Església es disposa a celebrar la gran novetat de l'obra del Senyor: el canvi del desert pel jardí del paradís retrobat.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA ISAÏES (43:16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: "No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança".

Salm responsorial

"És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!"

¿Què més podem fer els beneficiaris de l'obra de Déu que proclamar que és magnífica? El trànsit del desert al jardí, de l'esclavitud a la llibertat, dels plors als crits i rialles, de la sembra a la sega... De la mort a la vida, del pecat a la gràcia, de les tenebres a la llum. Ben entès: nosaltres no som els protagonistes, sinó el Senyor. El protagonista de la Pasqua és Jesucrist.

SALM 125:1-2ab,2cd,3,4-5,6 (R.: 3)

Quan el Senyor renova la vida de Sió
ho creiem un somni;
la nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.

R.: És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem!

Els altres pobles es deien: "És magnífic
el que el Senyor fa a favor d'ells".
És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls,
criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant,
emportant-se la llavor;
i tornaran cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes. R.

Segona lectura

"Per Crist m'heavingut a perdre tot avantatge; el meu desig és configurar-me a la seva mort"

Sant Pau ens mostra fins a quin punt la seva vida estava identificada amb l'obra de Crist, i vivia intensament el sentit pasqual: configurat a la mort de Crist per a ressuscitar d'entre els morts. Per als qui volem viure com a "homes nous", les paraules de l'Apòstol són el programa.

LECTURA DE LA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE FILIPS (3:8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'heavingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada per haver observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas d'haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

Tercera lectura

"Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres"

El fragment evangèlic d'avui és de sant Joan, però la narració és molt veïna als accents que posa Lluc en el ministeri de Jesús: la seva misericòrdia envers els pecadors, i els marginats i, d'una manera especial, l'atenció i respecte envers les dones.

En l'actitud de Jesús es troba la font inspiradora de Pau (segona lectura): la justícia que Déu dóna als creients prové d'haver cregut en Crist. En la proximitat de Pasqua, contemplem la font d'on brolla la purificació dels pecats.

EVANGELI SEGONS SANT JOAN (8:1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: "Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?" Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: "Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres". Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: "¿On són? ¿Ningú no t'ha condemnat?" Ella contestà: "Ningú, Senyor". Jesús digué: "Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més".

La misèria i la Misericòrdia cara a cara (Jo 8:1-11)

La misèria

La frase és de Sant Agustí, en el seu comentari a l'evangeli de sant Joan (c. 33,5): "Es quedaren sols tots dos: la miserable i la misericòrdia". L'adúltera i Jesús, cara a cara. I va ser la misericòrdia la qui va triomfar sobre la misèria. La misèria de la dona pecadora, certament però també la misèria dels seus acusadors. Perquè en el relat de la dona adúltera, la contesa no està entre la pecadora i Jesús, sinó entre aquest i els que l'evangelista anomena **els mestres de la Llei i els fariseus** (v. 3). Els zeladors de la religiositat i de l'observança del poble, podríem dir. Aquests, sota l'aparença de la preocupació per defensar a ultrança el compliment d'allò que està manat, no sols desdenyen les persones, sinó que acaben odiant-les. Han fet de la Llei un ídol, al qual sacrifiquen sense pietat les persones, que cauen a les seves mans. Contra d'ells Jesús llença les crítiques més dures (Cf. Lc 11:37-52 i Mt 23:1-36).

Mentre Jesús és al temple, ensenyant a la multitud que havia acudit al seu entorn, **els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri**. La posaren al mig i li digueren: **Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri**. Moisès en la Llei ens ordenà **d'apedregar-les, aquestes dones**. I vós, què hi dieu? (vv. 3-5). Aparentment sembla que els acusadors, a més de demostrar el seu zel en la defensa dels bons costums, tenen un acte de deferència i de respecte envers l'autoritat de Jesús. L'anomenen mestre, volent significar potser més que l'entès en lleis, el profeta que ensenya el que Déu demana al poble. I li diuen que dicti sentència sobre el delictes de la dona. L'evangelista anota: **Li felen aquesta pregunta insidiosament**—literalment: **Delen això temptant-lo—buscant un pretext per acusar-lo** (v. 6). Així queda palesa la misèria —la baixesa— dels qui es consideraven superiors als altres i sobretot molt per damunt d'aquella desgraciada que havien posat al mig del cercle de la gent que escoltava Jesús, perquè fossin testimonis de la seva condemna. La misèria de l'acusada era realment greu. I apareixia a la vista de tots, tenallada per la por i la vergonya. És una dona derrotada, centre de les mirades aïrades i del menyspreu de tots. Però els qui l'han empès a aquella situació —on és el seu còmplice? i el qui havent-la d'estimar i ajudar potser no ho ha fet?...—, sobretot els insidiosos (v. 7a) acusadors, encara mostren més la seva misèria. Misèria repugnant per excés d'odi, d'orgull i especialment per negació total d'amor.

La Misericòrdia

Què faria Jesús? La trampa estava parada. Si condemnava la pecadora, com era el seu deure, segons pensaven els mestres de la Llei i els fariseus, negava pràcticament la seva predicació del perdó i la misericòrdia. A més, donat que la sentència, segons la Llei, havia de ser de mort per lapidació (Cf. Lv 20:10; Dt 22:22-24), i els romans s'havien reservat la pena capital, Jesús hauria pogut ser acusat d'usurpació de drets i d'incitar el poble a prendre's la justícia pel seu compte. Això suposaria l'execució de Jesús per part de la justícia dels ocupadors, sempre atents a fer prevaldre la seva autoritat sobre el país ocupat. Per altra part, si Jesús s'atrevia a prescindir del que la Llei prescrivia o arribava a declarar-la desueta, mostrant-se per damunt de Moisès, cauria en les iras del poble, oi més que era en el mateix temple —la casa de Déu— on s'atreveria a infringir tan

aparatosament la Llei. Jesús s'enfronta a la temptació i la venç. Desarma la virulència del desamor amb l'amor misericordiós de Déu. El legalisme eixerreix dels qui volen la llei per la llei, amb la lectura de la llei com un servei a la dignitat de la persona. L'evangelista diu que a la pregunta dels seus inquisidors, Jesús no va dir res. Allà on les raons no volen ser ateses i s'emascaren amb prejudicis obsessius, les paraules sobren, per més assenyades que puguin ser. Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit, i davant la insistència dels justiciers, **alçà el cap i els digué: Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres**. I continuà dibuixant a terra (vv. 6b-8). Què dibuixava? Endebades ho buscarem. L'evangelista no ho diu. El que sí diu és que els exigents mestres de la Llei i els fariseus, **quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells** (v. 9). La misèria els xarbotava tan escandalosament del cor que, plens de por i de vergonya, ara ells, opten cautelosament per abandonar la contesa, i que salvi la legalitat qui pugui. I l'únic que pot fer-ho —l'únic net de debò— és l'amor de Déu encarnat en Jesús, que es queda sol en la tasca de jutjar la pecadora. Dona afortunada, per més pecadora que fos —i ho era—, que la seva causa ha anat a raure en mans de l'amor misericordiós de Déu. Podrà escoltar la gran sentència: **Tampoc jo no et condemno**. Vés-te'n. Jesús no condemna la persona de la pecadora. Més encara: l'afranqueix. La declara lliure del mal: el mal d'ella i el mal d'una societat corrompuda i sense cor. Però al mateix temps, Jesús, condemna sense vacil·lacions el pecat: **D'ara endavant no pequis més** (v. 11). Si absoldre vol dir deslligar, Jesús ha absolt la dona. L'ha deslligada del mal que l'endogolava perquè pugui avançar amb llibertat per les rutes de la dignitat personal cap a la salvació. En canvi no pogué absoldre els mestres de la Llei i els fariseus. Entossudits en la seva duresa de cor, restaren presoners de la seva misèria. Havien fugit lluny de la Misericòrdia.

La lliçó

Vet aquí una pàgina de l'evangeli que sols poden entendre els qui siguin capaços d'estimar com Jesús ens ha estimat. És la mateixa lliçó que es desprèn de la paràbola del pare misericordiós, que llegíem diumenge passat. I que l'Església —que som tots— ha d'aprendre. En plena quaresma, la perícopa de la dona adúltera ens ha de fer reflexionar sobre la nostra pròpia condició. Som pecadors, comunitat de pecadors, enfrontats massa sovint amb el pes de la llei. La llei necessària, però mantinguda sempre al servei de la persona humana i de la seva salvació. Massa sovint convertim també la llei en pretext de menyspreu i escarni dels febles. Que Déu ens alliberi del legalisme a ultrança, esclafador de la persona. No es tracta de ser permissiu. Es tracta de ser misericordiosos i de saber perdonar per a poder aconseguir el perdó de Déu, que tots necessitem sense paliatius. Per això, potser, perquè ens costa tant d'entendre i acceptar —sobretot en la pràctica quotidiana— el tema de la misericòrdia, que aquesta narració evangèlica va tardar a ser incorporada als textos del Nou Testament. Durant molts anys va ser un full que tant s'intercalava en el text del quart evangeli com en l'evangeli segons sant Lluc. Tanmateix és un text canònic i inspirat, a través del qual l'Esperit Sant ens diu la gran misericòrdia de Déu que Jesús ens ha anunciat amb la seva predicació i amb l'exemple de la seva vida lliurada fins a la mort per tots els homes en remissió dels pecats.

➤ JOSEP M. ARAGONÈS

LA GRÀCIA DE SER DONA

per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

continuació

La unció de Betània

Aquest text em sembla molt misteriós, com "adormit" en l'Església des de fa dos mil anys i no ha donat encara els fruits que ha de donar en l'Esperit Sant, particularment pel que fa al ministeri de la dona.

La unció de Betània és relatada per tres evangelistes: Marc i Mateu parlen d'una unció sobre el cap de Jesús, Joan d'una unció sobre els peus, unció de caràcter molt especial, feta amb un perfum molt valuós i realitzada sis dies abans de Pasqua, i que Maria eixuga amb els seus cabells.

Coneixem el text: un sopar ofert a Betània en honor de Llätzer viu. Llätzer és enmig dels convidats i Marta serveix. El sopar es fa a casa de Simó el leproós.

Mentre era a taula, comparegué una dona⁸ que duia un vas d'alabastre amb perfum de nard autèntic, de gran preu va trencar el vas i li vessà damunt el cap. Alguns s'hoprenien malament entre ells: «¿Per què s'ha malgastat així el perfum? S'hauria pogut vendre aquest perfum per més de tres-cents denaris, i donar-ho ls pobres». I s'indignaven contra ella. (Mc 14,3 ss)

Joan transmet l'escena encara amb més precisió: Judes Iscariot parla, «no pas perquè se li'n donés res, dels pobres, sinó perquè era lladre i, com que tenia la caixa, robava el que hi tiraven» (Jn 12,6). S'ha de notar aquí, com ho fa remarcar el Pare A. Feuillet (op. cit., p.): «Els tres relats de la unció de Betània deixen suposar i sobreentendre que si el perfum hagués estat venut per Maria en profit dels pobres, el producte de la venda hauria estat posat automàticament a disposició de Jesús i donat, doncs, a Judes a qui havia estat confiada la guarda de la bossa comuna». Maria de Betània forma, doncs, part d'aquest grup de dones que seguien Jesús i el servien amb els seus béns (és per altra banda un dels arguments a favor d'una identificació de Maria Magdalena).

L'amor pels diners i no l'amor pels pobres motiva els

retrets de Judes, retrets, segons els testimonis de Mateu i de Marc, continuats pels altres deixebles, per raons menys baixes, evidentment. Però Jesús intervé:

«Deixeu-la; ¿per què l'amoïneu? Ha fet amb mi una bona obra. De pobres, en tindreu sempre amb vosaltres, i quan voldreu els podreu fer bé; en canvi, a mi no sempre em tindreu».

Els tres textos expliquen de manera idèntica aquestes paraules de Jesús.

Davant d'aquesta acusació de malbaratament, Jesús, de manera molt ferma, marca la distància que hi ha entre ell i els pobres: «De pobres en tindreu sempre amb vosaltres; en canvi, a mi, no sempre em tindreu». Jesús subratlla aquí l'absolut del servei de la seva pròpia persona respecte al servei dels germans i no se solidaritza amb els pobres. Aquest cop no diu: «en la mesura en què ho vau fer a un d'aquests germans meus tan petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40). Al contrari, deixa pressentir que ara es tracta d'un moment únic i extraordinari: «Ha fet amb mi una obra bona».

Aquesta unció és veritablement feta sobre el cap i els peus de Crist alhora. Joan parla dels peus, Marc i Mateu del cap, Jesús parla generalment del seu cos: «Tirant aquest perfum sobre el meu cos, ho ha fet per a la meua sepultura».

La TOB tradueix: «Ella ha fet el que podia». «Ella ha fet el que estava en el seu poder», diu la Bíblia de Jerusalem. El text grec és molt més fort, diu: «Ella ha fet el que tenia» (ho eschen epoiësen), és a dir: ella ha fet «el que calia que fes», «el que li corresponia pròpiament fer»...

Ara bé, ¿Quina és la significació profunda d'aquest gest de Maria de Betània? És, mitjançant un gest de compassió, un gest de profeta en tota la seva plenitud. Tenim de vegades una

8. Joan ens diu que es tracta de Maria, germana de Marta i de Llätzer.

9. I Sant Joan precisa: «Deixa-la que el guardi per al dia de la meua sepultura».

tendència a reduir la compassió a la pietat, fins i tot a l'entendiment sobre el sofriment i la mort i, per això, a fer de la dona la que plora i la que es commou. Però la gràcia de la compassió no es queda a aquest nivell psicològic de la consolació, sovint en va. Maria de Betània no és una ploramera que acompanya amb els seus plors el darrer sopar públic de Jesús. Amb un fervor tendre però silencios, celebra el misteri de l'amor de l'Església escampat com un perfum sobre el cos ofert i molt aviat destruït. Així, Jesús demanarà als apòstols el fet de perpetuar l'ofrena de la seva sang escampada sobre el cos de l'Església¹⁰. Però la compassió que l'ànima és profecia. Hem de donar a la compassió la seva plena dimensió: ella és, certament, en comunió amb els sofriments dels altres amb llàgrimes i en l'amor, però va més lluny: esdevé comunió amb el misteri dels altres, és a dir amb el projecte de la misericordiosa tendresa del Pare realitzant-se en ell. Més lluny que el sofriment i la mort, els ulls de la compassió anticipen la victòria de Déu i la glòria que revestirà, que ja revesteix, misteriosament, al sofrent d'avui. La compassió és profecia perquè, més lluny que el sofriment present, en la llum i la força de la fe, proclama l'esperança que Déu és aquí i que és vencedor.

Aquesta serà la compassió de la Verge Maria dreta al peu de la creu¹¹. Aquesta és la compassió de Maria de Betània avui; és per això que el seu gest és un gest de profeta.

Primer perquè reconeix per endavant i accepta el projecte de Déu sobre el seu Messies i Jesús el subratlla: «...ho ha fet per a la meua sepultura». Maria veu més enllà del fet present i accepta per endavant, en la visió obscura de la fe, que s'acompleixi en Jesús el projecte de misericòrdia del Pare, a través de la seva mort. Ara bé, això, els apòstols no ho han sabut veure i quan Jesús els ho ha revelat, no ho han sabut acceptar. Quan Jesús ha volgut ensenyar-los-ho.

que li calia anar a Jerusalem i patir molt de part dels ancians, dels grans sacerdots i dels escribes, que el matessin i ressuscitès el tercer dia. Pere, pensant-se afavorir-lo, es posà a reprendre'l: "Déu ens guard, Senyor! No us passarà tal cosa". Però ell, girant-se, digué a Pere: «Vés-te'n del meu davant, Satanàs! M'ets un entrebanc, perquè els teus sentiments no són pas els de Déu, sinó els dels homes» (Mt 16,21ss).

Maria de Betània, entra en el misteri dels projectes de Déu. Sap segurament que l'hora de Jesús ha arribat, ella ho accepta i ho proclama mitjançant aquest acte misteriós del qual ella mateixa no en mesura tot l'abast. Trenca el gerro preciós, el gerro d'alabastre que contenia el perfum. Així el cos de Jesús serà destruït per la mort perquè un perfum s'escampi «i la casa s'ompli de l'olor del perfum» (Jn 12,3), aquesta «bona

olor de Jesucrist» que, segons Sant Pau (Ep 5,2 i 2Co 2,15) habitarà en els cristians, marcats ells també per la unció messiànica i reial del baptisme. Després ungeix el cos de Jesús amb tota la tendresa del seu cor i ell reconeix i accepta aquest gest com anticipació de la unció funerària i profecia de la Passió.

Però em sembla veure-hi més. El profeta és també aquell a qui Déu fa reconèixer el Rei escollit pel Poblet. Així, en el llibre de Samuel, veiem com el vell Samuel reconeix David enmig de tots els infants de Jessè i el consagra: prenent el corn d'oli, «i el va ungir enmig dels seus germans. A partir d'aquell dia, l'esperit de Jahvè s'apoderà de David» (1S 16,13).

¿Què ens prohibeix pensar que Maria de Betània, al llarg de tots els moments passats als peus del Senyor escoltant la seva paraula ha, sinó entès tot, almenys pressentit la grandiositat del misteri de Crist? Jesús ha provat de manera persistent fer comprendre això als deixebles, potser en l'esclat de la Transfiguració! Però fins al final, el seu cor ha estat, d'una manera estranya, tancat. Maria ho ha percebut, ho ha acceptat. Avui sap que ha arribat el moment de manifestar aquest misteri en clar-abscur. Amb una mena de intuïció profètica que brolla impetuosament, probablement d'ordre

carismàtic (és a dir sota l'efecte d'una moció pròpia de l'Esperit Sant), Maria ungeix el cap de Jesús, reconeixent-lo i manifestant-lo com a Rei i Sacerdot, i li ungeix els peus com a Messies i Enviat de Déu.

Però al mateix temps que Jesús és així proclamat Rei, Sacerdot i

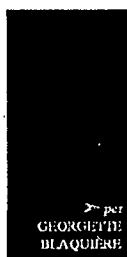
Messies per una filla del seu poble, animada per l'Esperit Sant, és proclamat també, Servidor sofrent per aquest ritu d'enterrament realitzat per endavant. La unció d'aquest nard molt pur és l'únic gest possible per significar-ho tot alhora, la glòria de Déu reposant sobre el rostre de Crist i els sofriments de l'Anyell immolat. Maria realitza aquests gestos amb un fervor silencios i ningú no enten res.

Jesús, comprèn i sap que la seva hora ha arribat. Aquí potser tenia necessitat de Maria de Betània com va tenir necessitat de Maria, la seva mare, a Canà, per realitzar el seu primer miracle i entrar en l'aventura de la seva vida pública. Aquest text està estructuralment lligat als textos que segueixen, de l'àpat pasqual, amb el rentament dels peus i la institució de l'Eucaristia. Jesús, quan li toca, amb gestos profètics, significa el que s'acomplirà i prova d'introduir-hi els apòstols: quan es posa de genolls per rentar els peus de Pere que «encara» no ho entén, presentant-se com el servidor entre els

10. cf. DANIEL-ANGE, «Baume est ton nom». Ed. Saint-Paul p. 382.

11. A Notre-Dame-de-la-Salette, Maria es manifesta alhora i indisociablement com la que plora i la que profetitza i crida a la conversió amb el projecte d'amor del Pare.

A GRÀCIA DE SER DONA

servidors, ¿se'n recorda del gest de Maria, que, la primera, li ha rentat els peus amb perfum? Quan parteix el pa dient «Això és el meu cos» i ofereix el vi dient «Això és la meua sang, la sang de l'aliança vessada per a una multitud», ¿no es revela alhora com a sacerdot i víctima? I davant Pilat, quan afirma: «Tu mateix ho dius», ¿no està revestit de la unció reial rebuda sis dies abans, a Betània? Aquests textos no són relats juxtaposats de fets succesius: són una litúrgia, la celebració anticipada del mateix misteri, la Creu i la Glòria. Maria de Betània, amb el gest de la unció, ho celebra per Jesús; Jesús, amb el rentament dels peus i l'Eucaristia ho celebra pels apòstols, «que el vostre corno estigui més torbat ni acovardit»: «I ara us ho he dit abans que passi, perquè un cop hagi passat, cregueu» (Jn 14,29). Els apòstols ho celebraran per l'Església fins al seu retorn.

Després d'això, a Jesús només li resta realitzar el que ha estat així anunciat. I Maria al peu de la Creu, en mesurarà veritablement tota la seva plenitud, l'abast del gest que realitza avui. Ella ha fet de debò «el que havia de fer».

Jesús va més lluny encara: «Us asseguro que quan l'evangeli serà proclamat per tot el món, també es dirà això que ha fet, en recordança d'ella» (Mc 14,9). En Sant Mateu, els termes són rigorosament idèntics. El to de Jesús és solemne: és el «Amén, jo us dic», la proclamació tan greu com per la institució de l'Eucaristia i gairebé en els mateixos termes, tan solemne com en el moment on Jesús enviarà els seus apòstols a tot el món, confirmant-los en el seu misteri d'apòstols, abans de pujar cap al seu Pare. Com en paral·lel i sobre el mateix pla, Jesús vol que recordem sempre i en tot lloc aquest gest i aquesta dona.

I no puc deixar de preguntar-me: ¿què ha fet la memòria de l'Església amb aquestes paraules de Jesús? ¿No hi ha quelcom d'inexplorat? ¿I aquest quelcom, no és la consagració d'un ministeri pròpiament femení, d'ordre profètic i carismàtic, que Jesús hauria reconegut i proclamat, paral·lelament al ministeri apostòlic i sacerdotal? Quin lloc únic fet a la dona al mateix cor de l'Església, si això fos possible!

3. Pentecosta... Algunes preguntes

El do multiforme de l'Esperit

Les dones són presents a la Pentecosta. Ho oblidem massa sovint. La iconografia ha retingut la memòria dels apòstols reunits en la cambra alta, al voltant de Maria. Però no es diu el que està testimoniats per Lluç:

Així que entraren, van pujar a la cambra alta, on residien Pere, Joan, Jaume i Andreu, Felip i Tomàs, Bartomeu i Mateu, Jaume d'Alfeu i Simó el Zelador

i Judes de Jaume. Tots aquests s'aplicaven unànimament a l'oració, amb les dones i Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell (Ac 1,13-14).

Maria, la mare de Jesús, és enmig de les dones. Maria és de les nostres. No ha deixat mai d'ésser una dona «enmig» de les dones, «entre les dones» com li ha dit Elisabet: «Beneïda tu entre les dones» (en gunaixin) (Lc 1,42). Ella és allà simplement, silenciosament, des del començament, al cor del ministeri de salvació.

En aquesta Església naixent, hi ha els apòstols al voltant del Pare i les dones al voltant de Maria. I tots estan reunits quan ve del cel el vent i el foc de l'Esperit. Si, doncs, les dones no estan absents de la «posta al món» de l'Església, això ha de

tenir una significació profunda... Però ¿quina?

I ara, em pregunto una cosa essencial: com els apòstols amb Pere, ¿les dones amb Maria, no participarien també de manera específica al servei del misteri de l'Església?

Perquè em sembla una mica lleuger dir, com sovint es diu

«les dones són "sacerdot, profeta i rei", en l'exercici del "sacerdoci comú" dels fidels...» Les paraules de Jesús davant del gest d'unció de Maria de Betània semblen ésser d'un abast tan gran!

Preguntaria d'una altra manera: ¿el ministeri eclesiàstic està totalment expressat només pel ministeri sacerdotal masculí?

Quan hom pregunta sobre «l'accés de les dones al ministeri sacerdotal», els teòlegs responen, en substància, que aquest ministeri és únicament masculí, per la seva mateixa natura, perquè ha sorgit dels apòstols, i reuneix, en nom de Crist-cap, el poble de Déu: pels sagraments i l'Eucaristia en particular, dels quals assegurem el servei construeixen el Cos de Crist i reuneixen l'Església. Hi estic plenament d'acord. I quan s'objecta que Jesús no ha escollit dones apòstols a causa dels prejudicis sòcio-culturals del seu temps, tinc ganes de respondre que no es va preocupar gaire d'assignar a les dones, en l'Evangelí, un paper de «testimoni» que els era, com a mínim, igual d'inhabitual. Afegiria que aquest argument no resisteix la lectura de l'Evangelí de l'àpat pasqual: Jesús es posa, un cop més, en ruptura amb la tradició sòcio-cultural del seu poble: perquè corresponia a les dones preparar la Pasqua (com, per altra banda la llàntia del sàbat), festa essencialment familiar. Hauria estat natural al contrari, que les dones que acompanyaven Jesús fossin presents aquella nit amb els apòstols per servir-los. Ara bé, res de tot això.

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 610

He trencat la guardiola

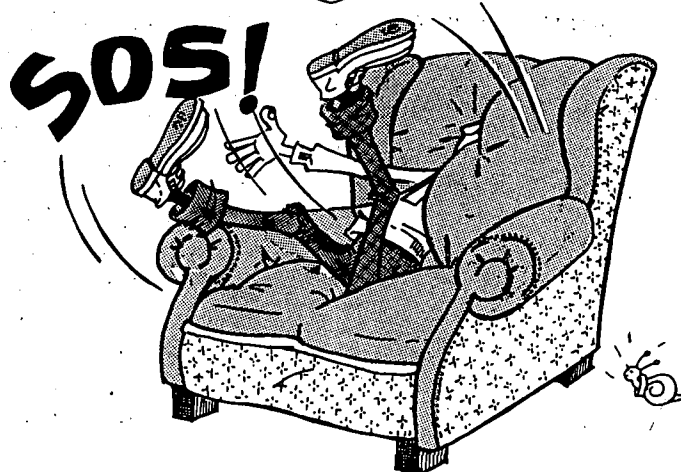
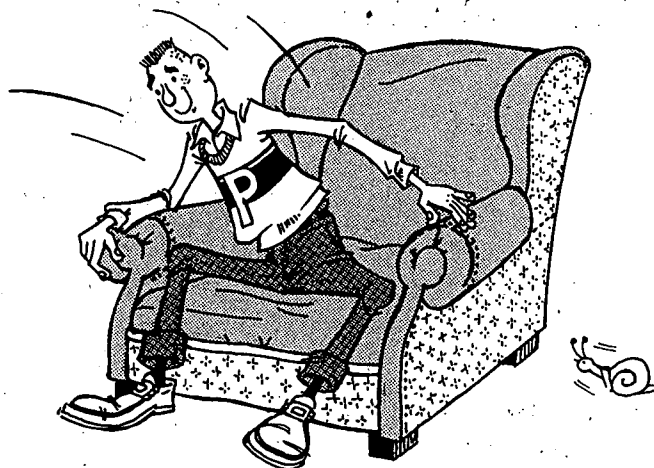
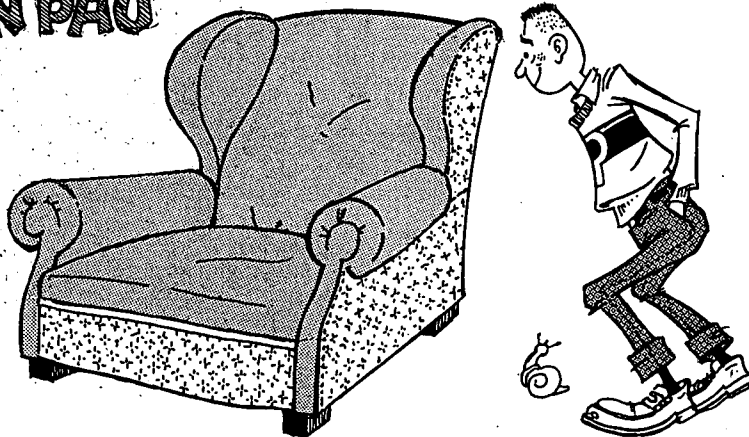
No sabeu pas com m'ha costat. Primervaiig dir-ho als pares. Em varen mirar tots dos, com estranyats d'allò que els proposava. A mi em va semblar tanmateix que el meu suggeriment més aviat els queia bé que malament. Finalment varem dir-me: "Si tu, Eixerit, creus que ho has de fer i vols fer-ho, fes-ho; per part nostra no hi ha inconvenient. Jo la tenia a les mans, i la mirava amb una certa recança. Un bon cop de martell va esvair tots els dubtes; pla! i, i ja fou fet.

1.747 pessetes. No és molt, però eren tots els meus estalvis. Al meu barri hi ha una família molt pobre. Tothom ho sap. La mare anà a comprar dues camises noves, una capsa de mocadors i una capsa gran de galetes. Jo vaig entaforar els meus diners en un sobre, i tots dos anarem a casa d'aquella família. Ens obrí la senyora. És molt amable. Tenia arrapats a les faldilles dos nens ben petits. La mare els lliurà el paquet i jo, tartamudejant vaig dir: "Li porto aquests diners de la meua guardiola perquè compri coses per aquests dos nens. De vegades els veig pel carrer, i me'ls estimo molt". La senyora digué gràcies i em va fer dos petons.

Què voleu que us digui? Baixant les escales i en sortir al carrer, estava més content que un gínjol. Em va semblar que aquest any la mera Quaresma havia estat de veritat, i que Jesús estaria content.

Ai, Senyor!, no sé per què us ho he explicat...

EN PAU

Nº 46

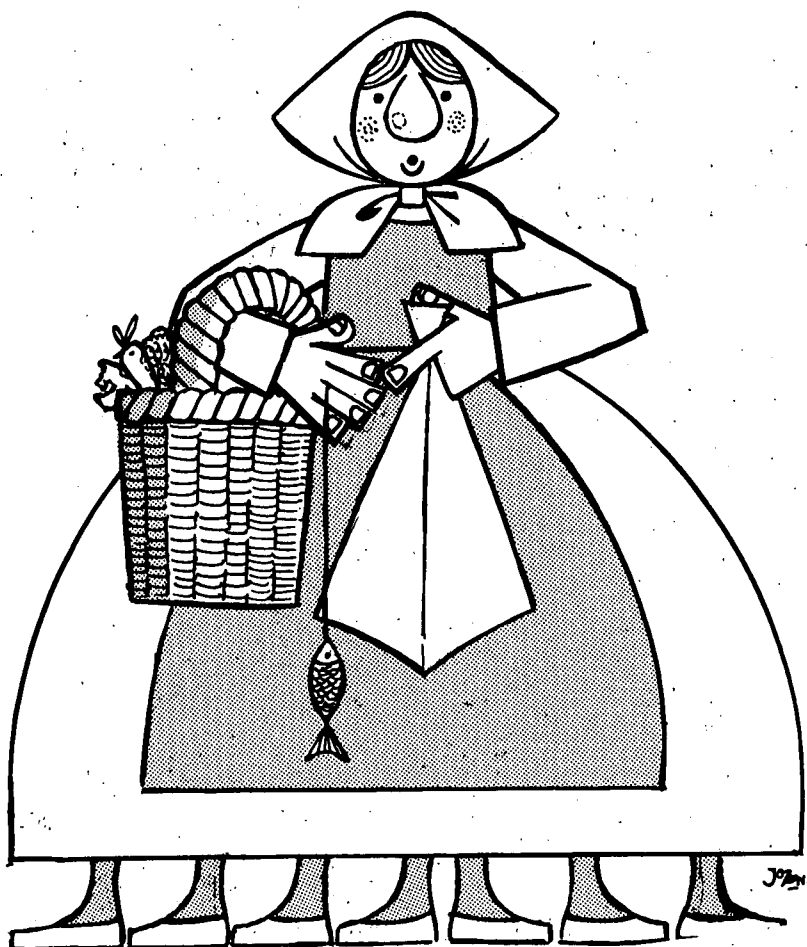
JOAN.

EN PITU CALSAPEU

Coses nostres

La Vella Quaresma

S'Àvia Corema, com li diuen els menorquins, o Sa Jaia-Serrada, com l'anomenen a Mallorca, és una vella xaruga, arrugada i amb cara de pomes agres. Mort el Carnestoltes, passats aquests dies de gresca i de xivarri, en vénen uns altres de repòs i abstinència. Per això la Vella Quaresma porta un bacallà a la mà i un cistell amb peixos i verdures. I té set peus: Un per cada setmana que dura el temps quaresmal. Antigament la gent de casa nostra feia aquest ninot de paper retallat, el penjaven al menjador i cada diumenge, després de missa, li arrencaven un peu. Quan arribava el Diumenge de Rams ja no n'hi quedava cap.

Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 8, versets de l'1 a l'11 (Jo 8:1-11).

Reflexionem: 1. Els adversaris de Jesús sabien que estimava els pecadors i els marginats, i volen posar-li un parany: si diu que la lapidín, la bondat del cor de Jesús quedarà en entredit, si diu que no, anirà contra la llei.

2. Els mestres de la Llei i els fariseus no s'adonaven que també ells eren pecadors, i que la voluntat de Déu no és pas la mort del pecador sinó que es converteixi i visqui. Jesús acull sempre el pecador penedit, l'ajuda a sortir-se del mal i a emprendre amb esperança el camí del bé.

3. Jesús exerceix el poder de judicar a la manera del seu Pare: no condemnant sinó salvant. Déu és amor. Sempre. I quan l'home, penedit del seu pecat torna a l'encontre de Déu, aquest li surt amb els braços oberts i l'acull com a un fill. "Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n i d'ara endavant no pequis més".

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

El vell mag Mortimer

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, vivia un vell mag a qui tothom anomenava Mortimer. El vell mag Mortimer feia temps que estava molt amoïnàt, perquè feia molt de temps que cap truc no li sortia bé.

Heus aquí que un dia va decidir que aniria a ciutat a veure el gran mag Olf, el mag de mags, el més gran mag de tots els temps i de tot el món. El mag Mortimer havia estat un dels seus mestres, de jove, abans que es convertís en el mestre de tots els mags.

El gran mag Olf va estar molt content de veure'l una altra vegada, després de tants anys, i es va interessar d'allò més en el seu cas, però no va saber com ajudar-lo, de moment. Així que va convidar-lo a quedar-se al seu palau una temporada.

En aquell palau hi havia molta gent. Gent que hi vivia i gent que només s'hi estava de pas. Sobretot hi havia molts mags joves, aprenents que havien vingut a rebre classes del gran mag Olf. Entre ells hi havia una joveneta que es deia Malena.

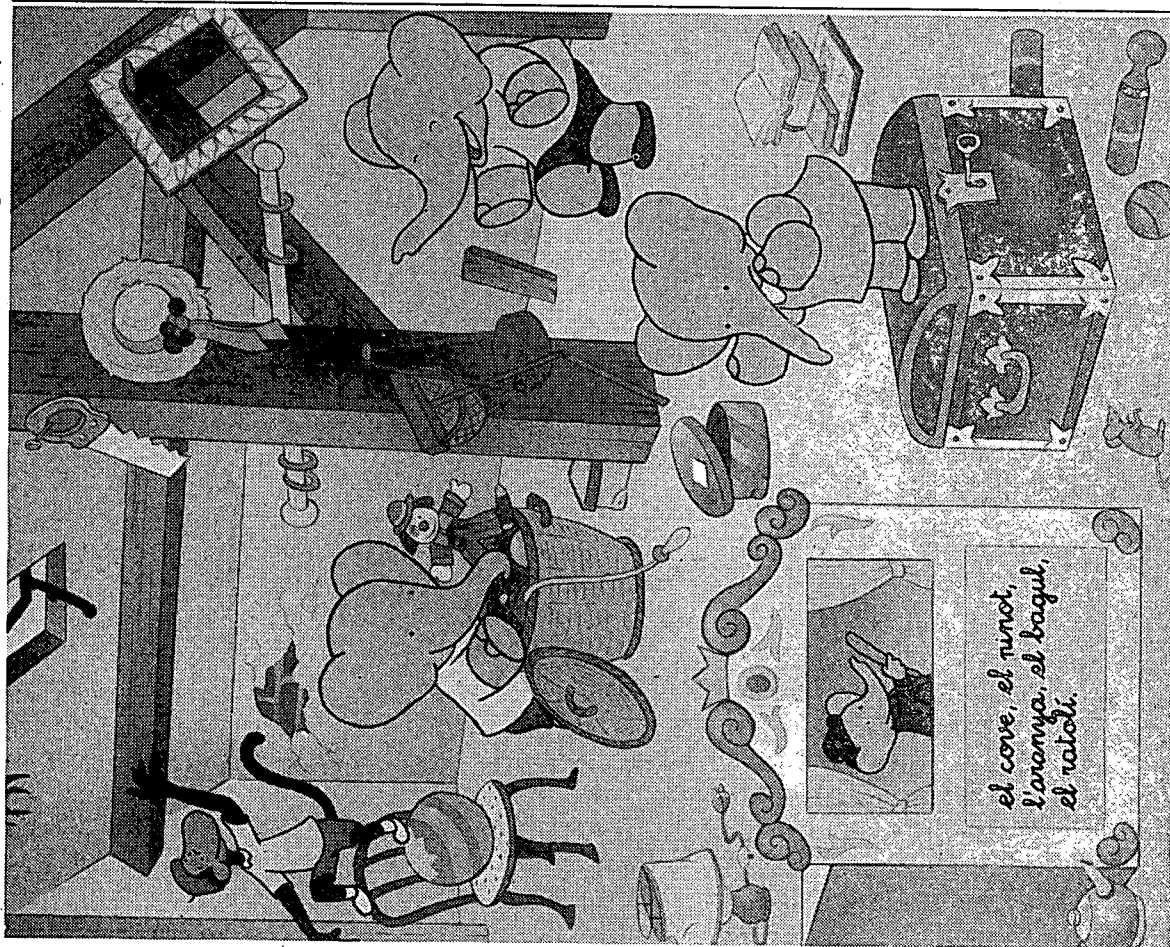
La Malena i el vell mag Mortimer es van fer molt bons amics. El vell Mortimer va procurar ensenyar a la Malena les claus per a ser un bon mag, la serenitat, la concentració, l'agilitat, i totes aquestes coses. I l'ajudava a practicar els trucs de màgia.

I vet aquí que sense ni adonar-se'n, el vell mag Mortimer -com li deia la Malena- va tornar a fer jocs de mans, bons i ben fets, com abans. I la Malena també en va aprendre molt i molt. No sé pas qui va ajudar més a qui. I, vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

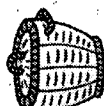
BABAR

i els seus amics a casa

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

Els nens han anat dalt, a les golfes.

Pom ha remenat en un de vimet,

i ha trobat una vella joguina seva.

- El Em creia que l'havia perdut!

Zefir es mira una que va teixint

la teranyina. Li vénen ganes d'agafar-la.

Flora senfila dalt d'un i es

posa a cridar... -Ai, ai! He vist un...

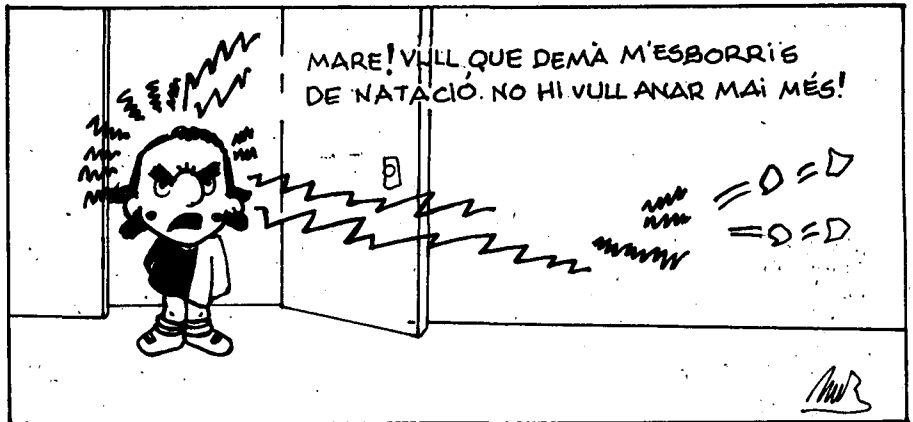
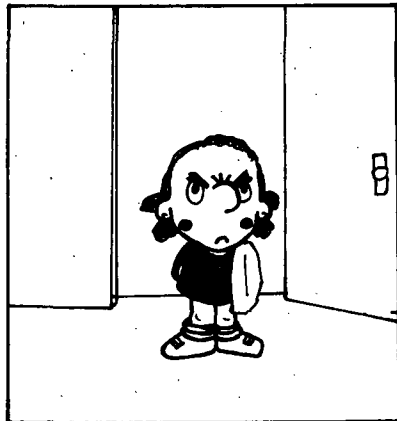
un ! Socors! Ajudeu-me!

Alexànder s'ha posat a riure.

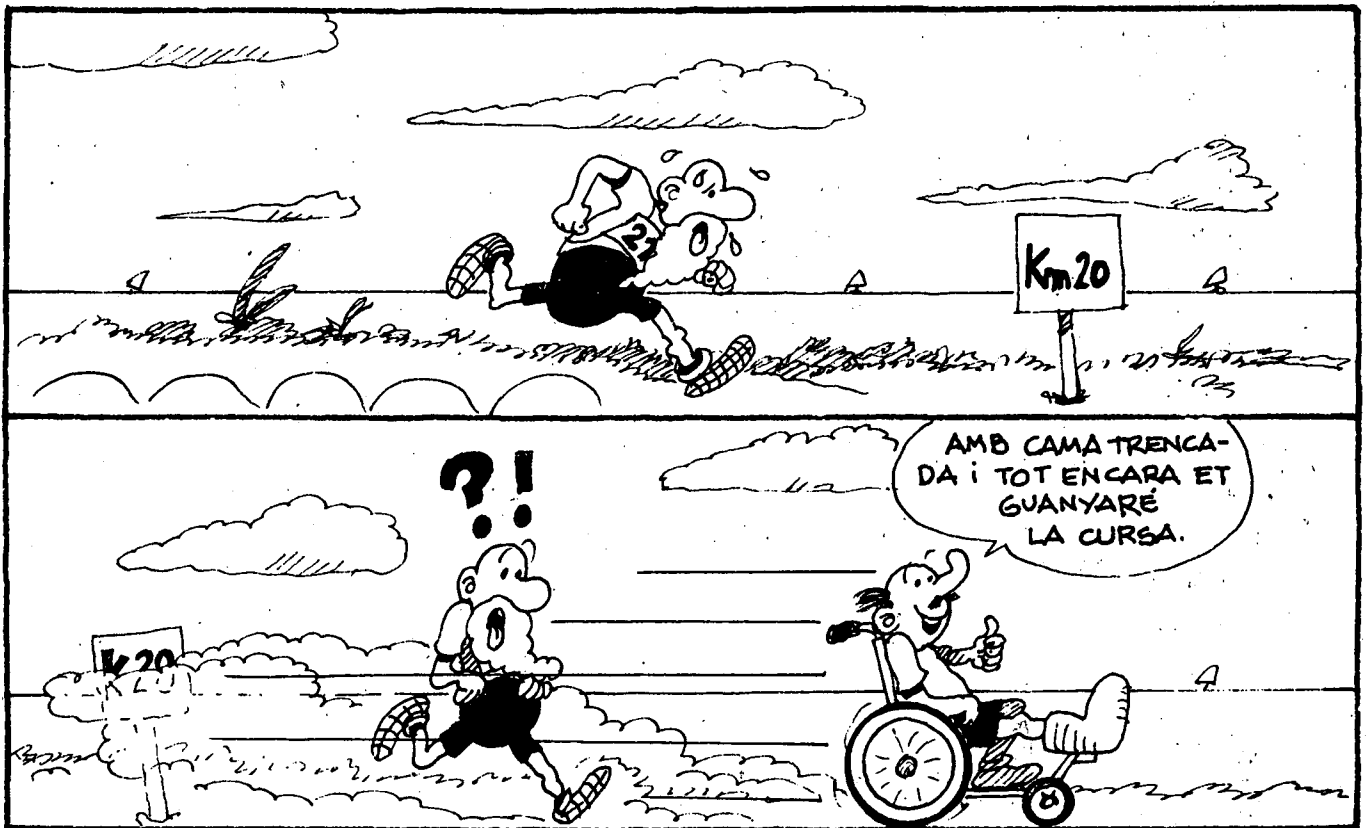
-A mi, res no em fa por -diu, tot content.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

La Baldufa

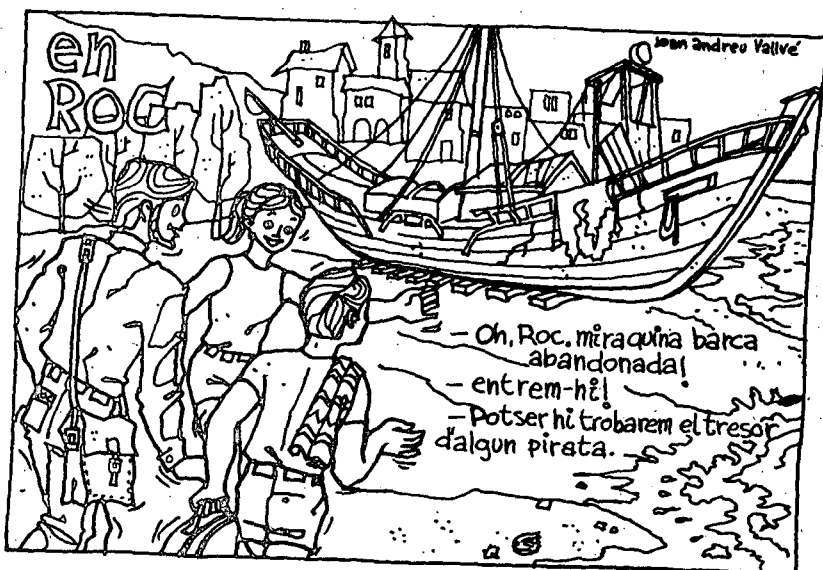

EN BADOSA I EN BASORA

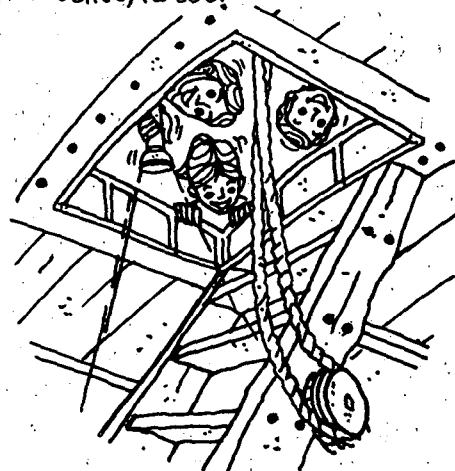

EN QUIMET TRAPELLA

- mira aquí dins
- és molt fosc!
- teniu, la lot!

- Imagineu-vos els marins d'aquesta barca enmig del mar emportats per la tempesta!

- Eí! que no ho veieu?
- ens movem!
- pot ha pujat la marea i se'ns emporta!

99

